

မယ်ခိုင်

ကြယ်တံခွန်ထဲကခရုအိမ်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာအုပ်နှစ်ဆယ်အမှတ် - ၅၀၀၅၉၂၀၅၁၁
- ဇယားနှစ်ဆယ်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၃၀၆၁၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ဝထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊ ဇန်နဝါရီ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
- ရွှေဥစာပေတိုက်
- တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
- ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
- ပုဗ္ဗန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့
- မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆုရ
- အမှတ် ၃၃၊ ကရီတော်လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင် ၀၉၅.၈၃

ကြယ်တံခွန်ထဲက ရေအိမ် / မယ်ခိုင် ၊ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ၊

၂၇၄ - ၈၁၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီ၊

(၁) ကြယ်တံခွန်ထဲက ရေအိမ်

မင်းအတွက်ဆို
ရင်ထဲက ကလီစာတွေ
ရင်ထဲက သယံဇာတတွေ
စုတ်ပြတ်သွားပါစေ
ငါ မမှူးဘူး ချစ်သူ။
အကယ်၍ နင်ဟာ
ဗျတ္တိဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်
ငါက ...
မအိုစာလို
ကွမ်းတစ်ဟာ၊ ရေတစ်မုတ်နဲ့
အသက်ကိုမရွှေ့ဘဲ
ဓားဆွဲပြီး
ငိုရင်နှစ်မြွှာကို
ခွဲပြုမည့်လူမျိုးပါ...။

အဲဒီအချိန်မှာ
မျက်ဝန်းတွေကို
ပိတ်မထားလိုက်ပါနဲ့
နောက်ဆုံးထွက်သက်အတွက်
အကြည့်လေးတစ်ချက်တော့
လက်ဆောင်ပေးသင့်သေးတယ်လေ...။

“ဂျက် . . . မင်းခေါင်းကြီးတွေင်းနေပြီ”

ဟု နောက်လိုက်လျှင် အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်သာ ရှိသေးသော ဂျက်မှာ သူ၏စကိတ်ကို ဖက်လိုက်ပြီး လျှပ်စီးလက်သလိုပင် ရင်ဘတ်ကိုကော့ပြီး ထရပ်ကာ . . .

“သိပ်လှတယ်ကွာ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ပြောချပစ်လိုက်သည်။ တွင် ကျန်သူငယ်ချင်းများမှာ လက်ကာမြသူကပြု၊ ခေါင်းယမ်းသူက ယမ်း၊ နှာခေါင်းရှုံသူက ရှုံနှင့် ဂျက်ကို အမျိုးမျိုး သရော်ပြနေကြပါတော့သည်။ သို့သော် ဂျက်ကတော့ ပန်းလေးတွန့်၍ သူ၏သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်ကာ . . .

“ဒီနေ့ဆို ရုနစ်ရက်ပြောက်ပဲ။ ငါ ကြိုးစားသင့်ပြီ
လို့ မထင်ဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ ပြုံးသလိုနှင့် စိုက်ကြည့်လာကြပါ
သည်။

“အားမပေးဘူးလား”

“ဒီကောင်မလေးပုံစံကြည့်ရတာ နည်းနည်းအတာ
ကြီးမယ့်ပုံပဲ”

“ပယ်တာလား”

“ကြည့်လုပ်ပါကွာ။ ငါတို့ထက် အသက်ကြီးပုံရ
တယ်”

“မ.ဇာတ်လမ်းပေါ့ကွာ”

“အဲ့လိုအသက်ကြီးရင် ဆရာလုပ်တတ်တယ်ကွ”

“နိုင်တူး . . . ငါ့ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်စမ်း”

ဟုဆို၍ နိုင်တူးရဲလက်ကိုကိုင်ပြီး ဂျက်က သူ၏
ဘယ်ဘက်ရင်အုံတွင်ကပ်လိုက်လျှင် အားလုံးမှာ ခေါင်း
ယမ်းကုန်ကြပါသော်လည်း ဂျက်က အပြုံးမပျက်ပင် . . .

“မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေ”

ဟုဆိုပြီး စက်တံကိုချနင်းကာ ကျွမ်းကျင်စွာပင်
စာအုပ်ပိုက်ပြီး တစ်လှမ်းချင်းသွားနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်
နှင့် လှပသောမိန်းမလှလေးနား ကားသွားခဲ့သည်တွင်
အရှိန်က များသွား၍ သူ့အဖြတ်တွင် ဝေဝေလားသော သူမရဲ့
ဆံနွယ်ရှည်လေးများက သူ့အင်္ကျီဖိနပ်နှင့် ငြိတွယ်သွားပြီး . .

“အား”

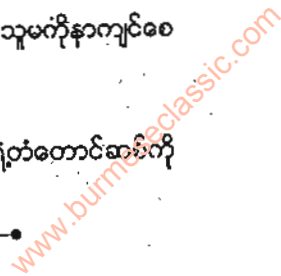
“ဆောရီး”

အကြံသမားလေး ဂျက်မှာ သူ့အင်္ကျီဖိနပ်မှ သူမရဲ့
ဆံနွယ်လေးများကို ဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

သူမမှာ အမှန်တကယ်နာသွား၍ထင်သည် နာသီး
ဖျားလေးတွေပင် ရဲစိုနေ၍ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဂျက်ရဲ့
စိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

အမှန်က ဂျက် အဲ့လောက်ထိ သူမကိုနာကျင်စေ
ဖို့ မည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ။

စာအုပ်ကိုပွေ့ထားသော သူမရဲ့ဝတ်တောင်ဆစ်ကို

အမှတ်မထင်တိုက်မိဟန်မျိုးနှင့် ဖန်တီးပြီး စာအုပ်ကျသွားခဲ့လျှင် ကောက်ပေးကာ သူမရဲ့နားမည်ကိုကြည့်ချင်ရုံ ကြံရွယ်မိခဲ့တာပါ။

“နာသွားလား”

“ရပါတယ်”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆို၍ ထွက်သွားသည်တွင် သူက နောက်မှတစ်လိုက်ကာ . . .

“မက သိပ်လှတာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“မနဲ့ခင်လို့ရမလား”

“ဆောရီးပါ။ တို့က တို့ထက်ငယ်တဲ့လူခံတွက် မခင်တတ်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း မ နာမည်လေးတော့ ပြောခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ပြီလေ။ မင်း တို့နောက်ကို အဲဒီလို သရုပ်ပျက်ပျက်မလိုက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် ပြောရုံမယ်”

“right! promise”

“ခရုအိမ်။ တို့နားမည် ခရုအိမ်။ ကဲ . . . ရပြီလား”

ဟုဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသော လူပဲတို့ ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ရင်း ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်တွင် သူ၏သူငယ်ချင်းများက ရောက်လာကြပြီး . . .

“ဂျက် . . . မင်းကို ရဲတိုင်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်သွားလို့လား”

“နိုး”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မလှုပ်ရှားတာလဲ။ မင်းရာဇဝင်မှာ ဒါမျိုးမှမရှိတာကို”

“ဟတ်ထိသွားပြီကွာ။ ဟတ်ထိသွားလို့ကွာ”

“ဘာ!”

“မတူဘူး . . . ကောင်မလေးတွေနဲ့မတူဘူး”

“ဘယ်တူမလဲ။ ကောင်မကြီးပဲဟာကို”

“ခရုအိမ်တဲ့။ Her name is ခရုအိမ်”

“လွယ်လှချည်လား”

www.burmeseclassic.com

“မလွယ်ဘူး။ ငါ ဆက်လိုက်လို့မရတာဘဲ ကြည့်

လေ။ မလွယ်ဘူး”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ငါ့စွဲသွားပြီ . . . သေချာတယ်။ နောက်နေ့တွေ

လည်း ငါ လူရွှင်တော်လုပ်တော့မယ်”

“အကြောင်းမသင့်ရင် ပါးထတီးခံရနိုင်တယ်နော်။

မျက်နှာက အတင်းကြီးရယ်”

“မုန်တိုင်းပေါ့ကွာ။ မုန်တိုင်းရဲ့နောက်မှာ လေပြည်

လေညင်းလေ”

ဟု အားထက်သရောဆိုလိုက်တော့ အားလုံးမှာ

ခေါင်းခါကုန်ရပါသည်။ သို့သော် နိုင်တူးက . . .

“အေးကြည်သာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကေမီချိန်ကိုရော”

“ခေါက်ထားမှာပေါ့။ အေးကြည်သာက မီးနဲ့တူ

တယ်။ ကေမီချိန်က ရေနဲ့တူတယ်။ တော်မီလင်းက နေနဲ့

တူတယ်။ လင်းသော်တာက လေနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်လိုခေါက်မလဲ။ သူတို့က မင်းကို ဝါးမျိုမယ့်

အမျိုးတွေနော်”

“အခု ငါ့ရင်ခုန်သံအသစ်က ခရုအိမ်။ ကဲ . . .

ရပြီနော်”

“မလွယ်ဘူးပဲ”

“အင်း၊ မကြာခင် မိန်းကလေးတွေ ပါးရိုက်ပွဲ

ကျင်းပကြမလား။ ဆံပင်ဆွဲပွဲ ကျင်းပကြမလား။ ဒါမှမဟုတ်

မင်းခေါင်းပေါ် ခဲမိုးပဲ ရွာမလား။ စောင့်ကြည့်ရမယ့်အနေ

အထားပဲ”

“စောင့်ကြည့်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ အခြေအနေဆိုး

ဆိုး တို့ရဲ့ ချလ်ဆီးအသင်းကတော့ ခြေဆွမ်းတွေ မလျှော်

ထွက်ပါဘူး . . . အဟဲ။ ဒရော့ပါကလည်း အချောင့်ဘော

သွင်းမှာပဲ။ ပီတာချက်လည်း ကြီးစားပြီး ဖမ်းမှာပဲ။ သဘော

ပေါက်တယ်နော်”

“အေးပါ . . . အချောင့်ဘောက မုန်နေရင်ဟော့

ဂိုးတာပေါ့။ လူကျွံနေရင်တော့ မောတာပဲအဖတ်တင်မယ်။

ပျော်ချိန်ထောင်ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့တွေက တိုက်စစ်မှူးလေး။ ကန်
ခွင့်ရှိတယ်။ တစ်ကွင်းလုံးမှာ ဒိုင်လူကြီးလိုတော့ ဘောလုံး
နားတင်လိုက်ပြီး မရှောင်နေရရင်ပြီးတာပဲ”

“မင်းက ဘောလုံးကို ကန်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဂိုးသမားကတော့ ဘောလုံးကို မိမိရရကို ဖမ်း
တာနော်”

“ဘောလုံးလေးကို ကစားမယ်။ ဂိုးသမား မျက်စိ
လည်သွားမှာ ဖမ်းမိအောင် ကန်သွင်းမယ်။ ကဲ . . . ငါ
တိုက်စစ်က ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်သလဲ”

“မင်းကန်မယ့်ဘောလုံးက တံဆိပ်ကြီးနဲ့ဆိုရင်
တော့ မင်း နားကားဦးမယ်”

“မင်းပါးစပ်ကို အိမ်သာရေနဲ့ဆေးလိုက်စမ်း . . .
ရဲဘော်”

“အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ့်ငါးတော့ရှိလောက်ပြီ။ ဒီ

အရွယ်မှာ အပုံမရှိဘူးဆိုတာ လုံးဝ မရှိလောက်ဘူး”

“ဒီနေ့ မင်းတို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မည့် အစီ
အစဉ်ကို ခုပဲဖျက်တယ်”

ဟု ဂျက်ကဆိုလိုက်လျှင် အားလုံးမှာ ပြုံးတူးယှာ
တာပင် . . .

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် ဂျက်။ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ
စကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်ကွာ”

ဟုသာ တညီတညွတ်ကြီး ပြောပစ်ကြပါတော့
သည်။

“မ”

ဟုခေါ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမက ဆတ်
ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်ချောလေးက စကိတ်ကို
စလိုးလေးစီးနေရာမှ အရှိန်တန်သွားပြီး စကိတ်ရဲ့ထိပ်တစ်
ဖက်ကို ဆတ်ခနဲနှင်းလိုက်ပြီး မြောက်တက်လာသော
စကိတ်ကို ကျင်လည်စွာ ဖမ်းလိုက်ပါ၏။

“မကို ကျွန်တော် တွေဖူးတာ ဒါဆို ကိုးကြိမ်
မြောက်ပဲ။ အဲဒါဆို နောင်ယုက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်တော့ဘူး။
ဒါ ရေစက်ပဲ”

ဟု သူမရဲ့မျက်နှာရိပ်ကို ကျင်လည်စွာအကဲခတ်
ပြီး သူမ ဘာမှမပြောရသေးခင်ပင် ဖြေရှင်းချက်ပေးပြီး နေ
သော ထိုကောင်ချောလေးကို သူမစိတ်ထဲ ခါးခါးသီးသီးကြီး
မရှိတာတော့ အမှန်ပါ။

“ကဲ . . . ဒါဆို အခု တို့နောက်မှာ ခုလိုကပ်ပါး
ကောင်လုပ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟာ . . . မကလည်း ဒါက ဖြေရခက်တဲ့မေးခွန်း
ကြီးပေါ့”

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်မလုပ်နဲ့ ကောင်လေး”

“မကို သဘောကျလို့။ အဲလိုဆို ရပြီလား”

“တို့ သဘောမကျဘူး”

“ဟား . . . ၊”

“ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ယောက်ျားတိုင်းဟာ သိက္ခာရှိရှိ
နေထိုင်ကြတယ်။ မင်းဟာ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ယောက်ျားလား။
ဂျက်ပစီလားဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သက်သေထူပေါ့။ တစ်ခု
တော့ ပြောခွဲနိုင်တယ်။ တို့က ဂျက်ပစီမျိုးကို သိပ်အထင်

မကြီးဘူး”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားသော အမျိုးသမီးလှလှကြောင့် ဂျက်မှာ ရင်ဘတ် ကလေးဖိပြီး ပြုံးတုံးတုံးလေး မချီတင်ကဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ တော့သည်။

“ဘာပြောသွားပြန်ပြီလဲ ဂျက်”

ဟု ရဲဇော်တို့အုပ်စုက အနားရောက်လာကာမေး လျှင် ဂျက်က ရင်ဘတ်ကြီးပုတ်ပြကာ . . .

“ဒီအထဲကို ရောက်သွားပြီ”

“အရင်ကောင်မလေးတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲပြောခဲ့ တာပါပဲကွာ”

“တူမလားကွ။ မမခရုအိမ်က ငါ့နလုံးသားရဲ့ သော့ တံလေး”

“ဒါဆို ဆက်လိုက်လေကွာ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လိုက်လို့မရတော့ဘူး။ ဆက်လိုက်ရင် ငါက သူ မုန်းတဲ့ ဂျက်ပစ်ဖြစ်သွားတော့မှာ . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . .

အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်ကွာ”

“မလွယ်ဘူးပဲ။ ငါတို့ရဲ့ဆရာကြီးဂျက်ကို ဆရာမ

ကြီးက ကြီးစိုးသွားပါပြီရော”

“ဒီလမ်းထဲမှာနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်း ရှိလို့လာတာလား”

“ပုံမှန်အားဖြင့် အချိန်က ဒီညနေလေးနာရီချည်း

ပဲဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ မနက်ဖြန် ဆက်စောင့်

ဦးမယ်”

“ပျင်းစရာကြီးပါ ဂျက်ရော”

“ဆွဲထိုးမှာနော်”

“အတည်လား ဂျက်”

“အတည်မဟုတ်ဘဲ ငါ ဒီလောက်စိတ်ရှည်တာ

မင်းတို့ ဘယ်နှကြိမ်ကြုံဖူးလို့လဲ”

ဟု ဂျက်က ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်လျှင် တျန်ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြ

ကြည်လိုက်ကြပြီး . . .

“ဟ . . . တကယ်ကြီးပဲ”

ဟု နောက်ပြောင်ခြင်းရောယှက်ကာ အတည်ကြီး ပြောလိုက်ကြပါသည်။

“ငါသိချင်တယ်၊ မက ဒီကိုကိစ္စရှိလို့လာတာလား၊ အိမ်လားလို့”

“ဒါဆို ထိုင်စောင့်ပေါ့။ သုံးနာရီကြာလို့မှ ပြန်ဖြတ်တာ မတွေ့ဘူးဆို ဒါကိစ္စရှိလို့။ အဲ . . . ဒါမှမဟုတ် သုံးနာရီအတွင်း ပြန်လာရင် အိမ်ပဲ”

“အင်း . . . ရဲဇော်ရဲဇော်ခင်းက ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရွှေဝင်သွားပြန်ပြီ”

“ရွှေဝင်သွားတာကို ထားလိုက်ပါဦး။ ဒီသုံးနာရီကို ဒီမှာအချိန်ဖြုန်းရမှာ အလကားကြီးလိုဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါဆို ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“အကစွမ်းရည်တွေ ဘယ်သူပိုတိုးတက်နေပြီလဲ”

“ဆုကြေးကရော”

“လာမယ့် နယူးရီးယားမှာ ဟိုတယ်ရော၊ အလယာဉ်ရော တာဝန်ယူကြေး”

“နေရာကရော”

“မဲစနစ်ပေါ့။ ဘန်ကောက်ဆိုရင်တော့ ခံရတဲ့လူ အချောင်ဘူးပဲ”

“မပြိုင်ရဲလည်း ဝကြောက်ပေါ့။ စောစောစီးစီး အတိတ်ကလို့ရတယ်”

“အိုကေလေ . . . အဖွဲ့ဘယ်လိုခွဲမလဲ”

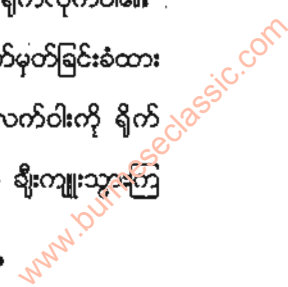
“မလိုပါဘူး။ ကိုယ်ညွှန်ကိုယ်ခံပေါ့”

“သဘောတူလား”

ဟုဆိုပြီး အရင်စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ ဂျက်က လက်ဝါး ဖြန့်လိုက်စဉ် အားလုံးထဲတွင် ခြေတော်တော်လှသော

ခဲဇော်က အရင်ဦးဆုံး ဂျက်ရဲလက်ဝါးကို ရိုက်လိုက်ပါ၏။ ရဲဇော်ပြီး အကအညံ့ဆုံးဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံထား

ရသော အဝွန်းကပါ အားကျမခံ ဂျက်ရဲလက်ဝါးကို ရိုက် ထိတ်သဖြင့် အားလုံးမှာ အဝွန်းရဲသတ္တိကို ချီးကျူးသွားကြ

၂၂

မယ်ခိုင်

ပြီး အသီးသီး ကကြံဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် လမ်းချိုးကျဉ်းလေးမှာပို့ တော် ပါသေးသည်။

နို့မဟုတ်ရင်တော့ လူတွေ အုံခဲပြီးကြည့်နေကြမှာ မလွဲမကောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာနေသော တူးလာက မိမိအိမ်မှ ကြီးမားသော ကက်ဆက်ကြီးကို မ.လာ၍ တီးလုံးသံက ဖြိုင်၍ဆိုင်၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရှုံးမပေးစတမ်း အားကျမခံကနေကြသည်မှာ မောလို့မောရကောင်းမှန်း မသိ။ အချိန်ကုန်သွားလို့ ကုန်သွားမှန်းမသိပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေက သွက်လက်ဆဲ လန်းဆန်းဆဲပင်ဖြစ်ပါ သည်။

သူတို့အဖွဲ့က ခြေထောက်တင်သာမက လက် တွေကလည်း ခိုင်မာဖျတ်လတ်လှပါသည်။

ဒီဂျေသံကလည်း ခြိုင်ခြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ပို့ တကယ့်

ပွဲကြီးလိုပင် လှလှပပရှိလှပါသည်။

ထိုစဉ် . . .

“တီ . . . တီ”

လမ်းမကြီးကို ပိတ်မိသွားလိုက်၍ ဟွန်းတီးခြင်းခံ လိုက်ရပေမယ့်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မဖယ်ပေးမိပါ။

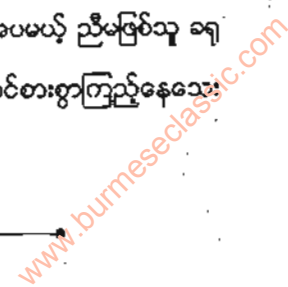
“တီ . . . တီ”

နောက်တစ်ချက်တီးလာပေမယ့် ရပ်နားလိုက် လျှင် ရှုံးပြီမို့ ဂျက်က မိမိအလှည့်မှာ အရှုံးမခံချင်၍ မကြား ချင်ယောင်ပြုနေလိုက်ပါသည်။ ဒီလောက်ထိ နားပင်းသော လူငယ်ကို ကောမက်မှာ စိတ်တိုသွားမိတာအမှန်ပါ။

“ယားရှုပ်တဲ့ကောင်တွေပဲ”

ဟု ကားမီးရောင်အောက်တွင် လှပစွာ ကနေ သော လူငယ်ကို စိတ်ပျက်စွာညည်းတွားလိုက်ပါသည်။

သူကသာ ညည်းတွားနေပေမယ့် ညီမဖြစ်သူ ခရု အိမ်ကတော့ ထိုလူငယ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာကြည့်နေသေး ၍ သူက စိတ်ပျက်စွာပင် . . .

“ခရုအိမ် . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လှတယ် . . . ကြည့်ကောင်းလို့ပါ။ သိပ်တော်တက့ပဲ။ ညီမက အဆိုတော်တွေလို နာမည်ကြီးတဲ့လူတွေပဲ တတ်မယ်ထင်နေတာ”

“အလကား . . . ဂျက်ပစ်တွေ”

ဟုသာဆိုပြီး ကားဟွန်းကို ဆက်တီးလိုက်တော့ မှ ထိုအဖွဲ့ကြီးက ချဲသွားရပါသည်။

ထိုအခါမှ အေးအေးနဲ့အလုပ်များတတ်သည့် ကောမက်က ပြဿနာရှာခြင်းနှင့် အချိန်ကို အလဟဿ အကုန်မခံတော့ဘဲ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင် . . . ဟေ့ကောင် ဂျက် . . . ဟိုမှာ မင်း မေပါသွားပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် ဂျက်မှာ ထိုကားထဲသို့ မိုက်ကန်းကန်းကြည့်လိုက်ရာ ဝိုးတဝါးသာမြင်လိုက်ရပါတော့သည်။ ဝိုးတဝါးသာဆိုပေမယ့် ဒါ သူ့မမမှန်း သိပ်ကိုသေချာနေ၍

“ဘေးက ဘယ်သူလဲ”

ဟု တီးတိုးလေးပြောလိုက်ရာ နိုင်တူးက ကြား

ခြစ်အောင် ကြားလိုက်သေး၍ . . .

“သူ့ချစ်သူလား”

“ညကြီးအတူတူပြန်လာမှတော့ သူ့ယောက်ျား

ခြစ်မှာပေါ့”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ အပျိုပုံပဲ။ သေချာတယ်။

ထက်ချဲ့မက တကယ် အပျိုပဲ”

“နဖူးမှာ တကပ်ထားလို့ အဲလောက်ထိ သေချာ

နေရတာလား”

“အဲဒါက လူပိန်းစကားကြီးပါကွာ။ ရာစုဟောင်း

စကားတွေ သယ်မလာစမ်းပါနဲ့။ မျက်စိကို ဖွင့် နားကို

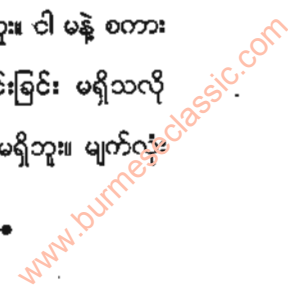
ဖွင့်လိုက်ဦး။ ဒီပုံက ပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ဖြစ်ပါ့မလားကွ။ ဟန်ပန်

အခုအရာကိုကြည့်ပါဦး”

“ရဲဇော်ပြောတာ မှန်တယ် နိုင်တူး။ ငါ မနဲ့ စကား

ပြောရူးတော့ ငါပိုသိတယ်။ လုံးဝရဲတင်းခြင်း မရှိသလို

အန်လုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ပြောနေတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ မျက်လုံး

တွေက တကယ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ မလွဲစကန် အပျိုစင်
လေးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မလွဲစကန် . . . ဟုတ်လား။ သေချာလှချည်
လား။ ခေတ်သစ်မဟော်သဓာရယ်”

“အဲ့တစ်ယောက်က သူ့ရည်းစားဆို မင်း ဘယ်လို
လုပ်မလဲ ဂျက်”

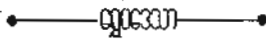
“သေချာအောင် စုံစမ်းရမှာပေါ့။ ရည်းစားရှိရင်
လည်း ဘာအရေးလဲ။ ခြင်ကိုရိုက်ချင်ရင် အသားပေါ် နားရုံ
လေးနဲ့မိဖို့ မမိဖို့ မသေချာဘူး။ သွေးလေး နည်းနည်း ပေး
စုပ်စေပြီးမှ ခြင်ရဲ့ဖိစိန်က ဖျတ်ဆိုတဲ့အသံအောက်မှာ ကြွ
သွားမယ်”

“မင်း တကယ်ကြီးခံစားလိုက်ပြီလား ဂျက်”

“ငါက မည်သို့သောလူကြောင့် နာရီဝက်ထက်
အချိန်ပိုဖြန်းဖူးသလား”

“နံပါတ်ကြီးနဲ့ဆိုရင်တော့ ကြည့်ကောင်းဦးမည့်ပွဲ

ပဲ”

“ငါကတော့ ဂျက်နိုင်မယ်ဆိုပြီး လောင်းတယ်
တော့”

“လောင်းကြေးကရော”

“နိုင်ရင် ကျွန်တို့လေးယောက်ဆီက ကြိုက်တာ
တစ်ခုစီတောင်းကြေး”

“အိုကေ . . . ငါကတော့ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်”
ဟု နိုင်တုံးက ရည်းစားရှိတဲ့ဘက်က လောင်းလျှင်
ရဲဖော်က . . .

“ငါကတော့ ဂျက် ရှုံးလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလောင်းတာလဲ”

“ခန့်မှန်းမိတာပါ။ သက်သေပြလို့တော့ မရဘူး”

“ငါကတော့ သူမမှာ လက်ထပ်မည့်သူရှိရမယ်”

“ဒါဆို မင်းကလည်း ဂျက်ရှုံးမယ့်ဘက်ကပေါ့”

“အဲလိုမဆိုလိုဘူး။ လက်ထပ်မည့်လူရှိပေမယ့်
သူမရဲ့အချစ်ကို ဂျက်ရမယ်။ အဲလိုလောင်းမယ်”

“အိုကေ . . . မင်းတို့လေးယောက်က ထပ်မျိုးစိ

www.burmeseclassic.com

ဆိုတော့ ငါကတော့ မင်းတို့ပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ် တဲ့ဘက်က လောင်းမယ်”

“ဒါဆို မင်းရုံးမှာသေချာတယ် အဂ္ဂနန်း”

“ကမ္ဘာကြီးက လုံးလုံးကြီးပါ။ ထင်မှတ်ယူဆထား တာတွေချည်းသာဖြစ်လာရမယ်ဆိုရင် အခက်အခဲဖြစ်ချိန် တိုင်း အဆင်သင့်က ကြိုဆိုနေလို့ အန္တရာယ်က ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ မင်းယုံကြည်ချက်ပဲ။ ကောင်းပြီ . . . ဒါကိုပဲ အတည်သတ်မှတ်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အချိန်ကာလ”

“သုံးလ”

ဟု ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ဂျက်ကပဲ သတ်မှတ် ပေးလိုက်ရာ အားလုံးမှာ ထောက်ခံသဘောတူလိုက်ကြပါ သည်။

ဂျက်ရဲရှင်ထဲမှာတော့ ဗျူဟာတွေကို စီရရီ အကွက်ချနေပေလိမ့်မည်။ သူကလည်း အသည်းစားဘုရင် မို့ပါ။

“ဪ . . . သားနဲ့သမီး ပြန်လာကြပြီလား။ ဒီနေ့ တောတယ်နော်”

ဟု သိပ်ကျက်သရေရှိသော မေမေက နားဝင်ချို့ ဇွယ် ကြိုဆိုသမှုပြုလိုက်လျှင် မေမေသားကောမက်က မိခင်ဖြစ်သူကို သိုင်းဖက်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေရော ပြန်ရောက်ပြီလား မေမေ”

“နောက်ကျမယ်တဲ့။ ဖုန်းဆက်ထားတယ်”

ဟုပြောပြီး သမီးရဲမျက်နှာကို အကဲခတ်ကာ . . .

“သမီး . . . မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာ

လဲ”

“အွန်ဟွန်း . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

“သားကတော့ဖြစ်တယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ သား”

“ဂျက်ပစ်တွေကြောင့်ပေါ့။ လမ်းမကို စတိတ်စင် မှတ်နေသလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“လမ်းမမှာ ကနေကြတယ်လေ။ ဒါကို ခရုအိမ်က လည်း မျက်စိအစာကျွေးလိုက်သေး”

“ကိုကိုနော် . . . ဘာမျက်စိအစာကျွေးသလဲ”

“မဟုတ်လို့လား။ ကျွတ်မှန်တော့မယ့်အတိုင်း ကြည့်နေပြီး”

“သားရယ် အသက်ပဲ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိနေပြီ။ ညီမလေးကို ရန်ထောင်တဲ့အကျင့်က မပျောက်သေးဘူး။ ကလေးကျနေတာပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . ပင်ပန်းလာပြီ အနား ယူကြတော့။ ဖေဖေပြန်လာရင် မိသားစုစုံစုံ ညစာစားရ အောင်”

ဟုမေမေကဆိုတော့မှ သူမတို့ မောင်နှမနှစ် ထောက်လုံးမှ မိမိအိတ်ကို မိမိကိုယ်စီကိုင်ကာ အပေါ်ထပ် သို့ တက်လာခဲ့ကြပါသည်။

သည်တွင် ညီမဖြစ်သူကို သိပ်စနောက်ချင်သော တောမက်က . . .

“မင်း အဲဒီကောင်လေးကို ကြွနေပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်ကကောင်လေးလဲ”

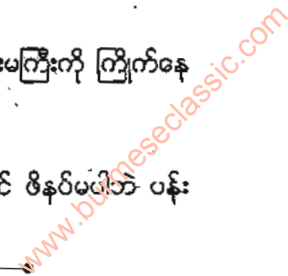
“ကနေတဲ့တစ်ယောက်လေ။ အဟဲ . . . မဆိုးဘူး ပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ခွက်တစ်လုံး လက်ဖွဲ့မယ်။ စီးပွားရေး တော်တော်ကောင်းမှာပဲ”

“ကိုကိုနော်”

“ကြိုက်ရင်လည်း ပြောပါ။ ငါကပဲ ရေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောပေးပါ့မယ်”

“ကိုကိုလည်း ဖိနပ်မစီးတဲ့မိန်းမကြီးကို ကြိုက်နေ တာ မဟုတ်လား”

ဟု ခရုအိမ်က အားကျမခံပင် ဖိနပ်မပါဘဲ ပန်း

တွေ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မြက်ပင်တွေနှင့်ရောယှက်ပန်ထားတာ တားတိုင်းလိုက်တောင်းနေသော အရူးမကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ကောမက်မှာ နှာသီးဖျားလေးများပင် နီရဲသွားရတာ . . .

“ခရုအိမ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုကိုကြိုက်နေပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ကြောနေတာ ညီမ မသိဘူးမှတ်တယ်။ နေ့တိုင်းနှစ်ရာထန်ဆောင်ထားပြီး ပေးနေကျပဲဟာ။ မရှက်ပါနဲ့ ဝန်ခံလိုက်ပါနော်”

“ခရုအိမ်”

“နာမည်က သိပ်ခေါ်ကောင်းနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် သဘောမတူမှာစိုးလို့ လိုက်စားနေတာလား”

“ခရုအိမ်”

ဒေါသတကြီးနှင့်ခေါ်တော့ သူမက ကလေးဆန်စွာ လျှာကလေးတစ်လျှစ်ထုတ်ပြပြီး အခန်းထဲသို့ လျှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသောကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးကြီးပဲ

ထွန်းရစ်ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် မကျေမနပ်ပင် ခရုအိမ်၏အိပ်ခန်းတံခါးထဲတွင် ရပ်ကာ . . .

“ငါ့ကို အရူးမနဲ့ပေးစားရင် မင်းကိုလည်း အရူးနဲ့ပေးစားမှာပဲ”

ဟုသာပြောပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ လည်ပင်းမှ နက်ခဲတိုင်ကိုဖြုတ်ပြီး စုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်တော့မှ နှုတ်ခမ်းတွေက အလိုလိုပြုံးလာခဲ့ကာ စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနီရောင်စားပွဲတင်နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး စက္ကူဘောလုံးလေးများကို တို့ထိကိုင်တွယ် လိုအပ်သည်နှင့် စိတ်က ပကတိလန်းဆန်းသွားရပြန်ပါသည်။

ဒါ သူ့ကိုပေးခဲ့သော ညီမလေးရဲမှူးနေ့လက်ဆောင်တွေပဲ မဟုတ်ပါလားလေ။

“မ”

ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် သူမမှာ စိတ်ပျက်စွာပင် ကြည့်လိုက်ရာ သူမကို ပြုံးပြနေသော ထိုကောင်လေး၏ မျက်နှာကြောင့် သူမမှာ စိတ်ဆိုးရမလား မဆိုးရဘူးလား ဆိုတာ ဝေခွဲမရဖြစ်သွားရပါသည်။

“မင်းက ဂျက်ပစ်လေးလား”

“ကျွန်တော် ဂုဏ်သရေရှိတယ်ဆိုတာ မနေ့ကပဲ မ.ရှေ့မှာ သက်သေထူပြီးပြီလေ။ ဒီနေ့ မလိုတော့ဘူး”

“ကဲ . . . ဆို . . . ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် မ.စိတ်ပျက် နေလိမ့်မယ်”

“ကဲ . . . တို့သွားမယ်။ မင်း တို့ကိုမနှောင့်ယှက် ထိနဲ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဆယ်ရက်ပေါ့။ ဆယ်ရက်ဆိုရင် တစ်လချဲ့ သုံးပုံ တစ်ပုံဖြစ်သွားပြီ။ လစာအရ အလုပ်ဆင်းရတယ်ဆိုရင် နှစ်သက်လို့ အလုပ်ဆက်မခန့်ချင်ဘူးဆိုရင်တောင် နစ်နာ ကြေးတော့ ရသင့်တဲ့ အခြေအနေမှာပဲ”

“နစ်နာကြေး . . . ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဟုဆိုပြီး မျက်ခုံးလေးကိုပင့်ကာ နောက်ပစ်ထား သော လက်ကလေးကို ဆန့်ထုတ်လာသည်တွင် လှပ သော ပန်းစည်းကြီးက သွားခနဲပေါ်လာ၍ သူမပင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

မျက်လုံးလေးသာ ပြူးပြီး နှုတ်ခမ်းတို့က ဆွံ့အနေ ခွဲသော လှပသော မိန်းကလေးကို သူက ကျော်ကြားလှ

သော မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနဲ့ စွဲညှိစွာကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မ. စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတဲ့အတွက် နစ်နာကြေးလေ”

ဟုသာ ညင်သာစွာဆိုတော့ သူမမှာ ထိုကောင်လေးကို မယုံနိုင်စွာပင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူမ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ထိုသို့လို လှပသောပန်းစည်းကြီးကို သူမထက် အတော်အတန်ကြီးကို အသက်ငယ်ရွယ်သူ ကောင်ချောလေးဆီမှ လက်ခံရရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးသော ကိစ္စကြီးပါ။

ထိုကောင်ချောလေးဟာ ငယ်ရွယ်လှပါတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း သူမကလည်း မိန်းမထဲကမိန်းမတစ်ယောက်မို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသားလွတ်ကြင်နာမှုမျိုးကိုတော့ ရင်ထဲမှာ မသိမသာ သာယာမိသားပင်။

၀ဝဝဝဝါဖြစ်နေပုံရသော မျက်နှာရိပ်ကြောင့် ရည်းစားများသော ဂျက်က ထိုပုံကို ကောင်းကောင်း အထိ

ဆတ်မိသွားပြီး သူက ကျင်လည်စွာပင် သူမရဲ့လက်ကို မထိအထိလေးဆွဲကာ သူမလက်ထဲသို့ ပန်းစည်းကြီး ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် . . .

“ကျွန်တော့်နလုံးသားက မ.ဆီမှာ ရှုံးသွားပြီ” ဟု ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်လာခဲ့ပြီးမှ . . .

“မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ မ.ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိခွင့်မရှိဘဲ ဆယ်နှစ်ရက်မြောက် အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောကာ ပြန်လှည့်လိုက်သည်တွင် . . .

“စောင့်မနေနဲ့တော့။ မျှော်မနေနဲ့တော့”

ဟူသောစကားလေးကို သူမက ဣန္ဒြေထိန်းပြီး ခြောက်ရော နောက်သုံးရက်လောက်ပါ အချိန်မှန်သော မ. ထိုနေရာသို့ ဖြတ်မသွားတော့၍ ဂျက်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်ရပါသည်။ တကယ်ပဲ သူပေးလိုက်တဲ့ပန်းက နှုတ်ဆက်ဖို့သက်သက် လက်ဆောင်ဖြစ်သွားတာလား။ ခါမှ

မဟုတ် သူ့ကို မျက်လှည့်ပြနေရောသလား။ ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ။ လမ်းပေါ်မှာ ဆုံ၊ လမ်းပေါ်မှာ လွဲနဲ့ သာမန် ဇာတ်လမ်းမျိုးထဲမှာ ရင်ထဲကဆန္ဒကို ဘာမှမဟုတ်တော့ဘဲ သွန်ချပစ်လိုက်ရတော့မှာတဲ့လား။

ဂျက် လက်မခံချင်ပါ။

ဂျက်ကတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဘုမသိ ဘမသိ ရပ်တန့်နေသော ထိုဇာတ်လမ်းကြီးကို မကျေမချမ်းပင် စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေရပေမယ့် ကျွန်သူငယ်ချင်း ငါး ယောက်ကတော့ သူတို့၏လောင်းကြေးများကို အသီးသီး ငြင်းခုန်နေကြလေရဲ့။

“ဂျက်ရှုံးတဲ့အတွက် ငါနိုင်တယ်”

ဟု တစ်ယောက်ကပြောလျှင် ကျန်တစ်ယောက် ကလည်း အားကျမခံပင်။

“ဂျက်ရှုံးတယ်လို့ တိတိကျကျ အဖြေထွက်သေးရဲ့ လား။ ခုမှ သုံးရက်ပဲရှိသေးတာ”

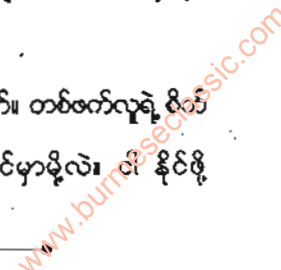
“ရှုံးဖို့ ရာခိုင်နှုန်းတော့ သိပ်ကိုများနေပြီနော်။ တံ

ပြော . . . သူမနာမည် ခရုအိမ်ဆိုတာကလွဲရင် ဘာသိ သလဲ။ ဖုန်းနံပါတ်၊ လိပ်စာ၊ အလုပ်အကိုင်”

“ငါကတော့ ဂျက်ကို လုံးဝယုံတယ်။ ဒီကောင့်နား မှာ မာနထိပ်ခေါင်တင် အေးကြည်သာကတောင် ဂျက်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းက လွတ်လို့လား”

“မင်း ကပ်မပြောနဲ့ နိုင်းဓ၊ အေးကြည်သာနဲ့ အဲဒီ ခရုအိမ် တူပျိုမလားကွေး မင်းတို့ခေါင်းလေးကို သုံးကြည့်ဦး။ ဂျက်ပုံကိုကြည့်ဦး။ ပေါင်းခဲ့တာပဲ ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ ခုထိ ခေသိသေးဘူးလား။ အေးကြည်သာက မာန ဘယ်လောက် ကြီးကြီး ဆယ်ရက်ပဲ။ ဂျက်အပေါ် မာနကြီးတယ်၊ ဂျက်က လည်း တစ်လပဲတွဲတယ်။ ခုဟာက ဆယ်ရက်တွင်းမှာ ယန်းစည်းပို့တယ်။ နာမည်လေးတစ်ခုသိရရုံ အလကားသက် သက် အမိန့်ကို နာခံနေတယ်။ သေချာပါတယ်။ ငါ နိုင်မှာ ပါ”

“သိသလိုလိုနဲ့မပြောနဲ့ ရဲဇော်။ တစ်ဖက်လူရဲ့ စိတ် ကို မင်း ဘယ်လောက်အကဲခတ်နိုင်မှာမို့လဲ။ ငါ နိုင်ဖို့

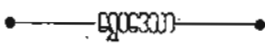
သေချာသလောက်နီးတယ်။ သူမမှာ ရည်းစားရှိလို့ ဂျက်ကို ခိုက်သွားပြီး ဆုံးဖြတ်ရခက်လို့ ရှောင်တာပဲနေမှာ”

“တူးလာ . . . မင်းရဲ့ထင်တစ်လုံးနဲ့ ရမ်းပြီးမပြောနဲ့။ ဒီလောက်ကုန်ကြပြီး တည်ငြိမ်တဲ့မျက်လုံးရယ်၊ ပြတ်တဲ့ စကားသံက ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားပေါ့ကွ။ မကြာခင် စောင့်ကြည့်နေ။ သတင်းတစ်ခုခု စေ့စပ်ပြီးခြင်းပါလိမ့်မယ်။ ဂျက်ကို ချစ်လျက်ကြီးနဲ့ပေါ့ကွ။ လက်ထပ်မယ့်ရက်မှ နှလုံးသားကို သိပြီး ဂျက်ဆီ ပြေးလာ။ အဲ . . . အဲဒီအချိန်မှာမှ ဂျက်ကလည်း အသည်းတွေကွဲပြီး လေလွင့်လို့ ခရီးထွက်အသွားနဲ့ လွဲ။ အရမ်းမာဇာတ်လမ်းလေးပေါ့ကွ။ ဂျက်က အသည်းကွဲနေချိန်မှာ ငါက အနိုင်ရ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဒါတွေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး အစွန်း။ သေချာပါတယ်။ မင်း ရှုံးမှာပါ”

“သုံးလမပြည့်သေးပါဘူး”

ဟု တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ဂျက်က ရုတ်တရက်ကြီးပြောချလိုက်လျှင် အားလုံးမှာ ဂျက်ဆီသို့

ပြောလာကြပါသည်။

“ငါ အခုမှစဉ်းစားမိတယ်။ ငါ့ကို စောင့်မနေနဲ့ ထော့၊ မျှော်မနေနဲ့တော့လို့ နောက်ဆုံးပြောခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

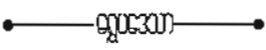
ဟု ဂျက်က တွေးဆဆလေးပြောလိုက်လျှင် တူးလာနဲ့ အစွန်းမှာ သူတို့လောင်းကြေးအတွက် ပြုံးလိုက်ကြဆေယ့် ကျန်သုံးယောက်မှာ ဂျက်ကိုသာ အားမလို အားမရ ကြည့်နေကြပါ၏။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဂျက်။ ကြိုက်တာပြောတာ”

ဟု မရှုံးလိုကြသော နိုင်တူးနှင့်နိုင်ခင်က အားတက်သရော်ပြောလိုက်လျှင် ရဲဇော်က . . .

“ရှုံး.မရှုံး။ နိုင်.မနိုင်ဆိုတာ တိတိကျကျ သိရဖို့ အတွက် ငါလည်းပါမယ် ဂျက်။ လင်းတမိုင်.မိုင်နေတဲ့ ငါ့အငယ်ချင်းရဲ့ပုံက ငါ့နှလုံးသားကို နာစေတယ်ကွာ”

“မင်းက Gay လား။ ဂျက်ကိုကြိုက်နေတာလား”

“ငါသာ မိန်းကလေးဆိုရင် ကြိုက်မှာပေါ့။ ဂျက်က နုတ်ယံလေ။ ကောင်မလေးတွေ ကြွလောက်တဲ့ တော်ကီ တွေ၊ အထာတွေ ချကျွေးတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါတို့အဖွဲ့ထဲမှာ အဲဒါတစ်ခု တော့ ဂျက်က ဆရာကြီးပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆရာကြီး အီးကွဲနေ ပြီ”

“အီးကွဲရင် မင်းရှုလိုက်ကွာ”

ဟု ဂျက်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးမှာ ပွဲကျသွားပါတော့သည်။

“သား . . . သားကို မာမီကြည့်နေတာကြာပြီ။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ သား”

ဟု ဒေါ်ဆည်းဆာပျိုက မေးလိုက်လျှင် ကော်ဖီ သောက်နေသော ဂျက်မှာ ကော်ဖီခွက်ကို ချလိုက်ပြီး ပေါက်မုန့်မီးကင်ကို ယူကာ စားလိုက်ပြီး . . .

“မာမီ . . . ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး”

“မိန်းကလေးကိစ္စလား”

“ဟာမိ”

“အင်း”

“ဒယ်ဒီရော”

“ညဂျူတီလေ။ အင်း . . . ကိုးနာရီထိုးနေပြီ။

ပြန်ရောက်ရတော့မှာ။ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

“ဟာမိ”

“အင်း . . . ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟာမိနဲ့ ဒယ်ဒီက အသက်ဘယ်လောက်ကွာ

သလဲ”

“ရှစ်နှစ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

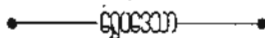
“မင်္ဂလာပုံထဲမှာတော့ ဟာမိက အရမ်းနုလွန်းနေ

တော့ သိပ်မလိုက်ဘူးထင်ရပေမယ့် ခုတော့လည်း လိုက်

သွားရောပဲ။ ဒါနဲ့ ဟာမိ . . .”

“အင်း”

“ဒယ်ဒီနဲ့က ဘိုးဘိုးပေးစားလို့ ယူလိုက်တာဆို”

“သားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘိုးဘိုးပြောတာပေါ့။ ဟာမိက ဒယ်ဒီကို မချစ်ဘဲ

နောက်တော့ချစ်လာတာလား”

“ဒီကလေး ဘာတွေမေးလဲ မသိဘူး”

“ဟာ . . . ဟာမိကလည်း ပြောပါ။ အဲ . . . ဟာမိ

မှာ ရည်းစားရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟာမိ ညာပြောတာ”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ဘာတွေပြောမှန်း

မသိဘူး”

“မျက်နှာတွေ ဒီလောက်နီနေတာ သေချာပါ

တယ်။ ဟာမိမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ ချောလား ဟာမိ။ အခု ဘယ်

ရောက်သွားပြီလဲ။ သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါလား”

“ဒီကလေးဟာလေ”

“သားမေးချင်တယ်။ အဲဒီဦးလေးကို”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဘယ်လိုခံစားရတာလဲ လို့”

“ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ပြတ်စဲခဲ့ပြန်ပြီလဲ”

“မာမိ သား အဲလိုရည်းစားတွေ အများကြီးထား တာ မာမိ ဘာကြောင့် စိတ်မဆိုးတာလဲ”

“အရင်တုန်းက မာမိမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိခဲ့ တယ်။ သူတို့တွေရဲ့အရေးက သိပ်ကိုရှုပ်ထွေးကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ၊ သူတို့ရဲ့အချစ် တွေ စိတ်တွေက လေးနက်ခိုင်မာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံး သတ်ကတော့ ဆိုးဝါးကြတယ်။ အဲဒါ အချစ်ကိုသိပ်ခံစား လွန်းကြလို့ပဲလို့ မာမိထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မာမိက မာမိ သားကို အဲလိုနာကျင်ခံစားရသူမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အချစ် ဆုံးလူက အရက်စက်ဆုံးလူဆိုတဲ့စကားကို သား ကြားဖူး မှာပေါ့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ မာမိ”

“ချစ်တဲ့လူနဲ့ဆို နှလုံးသားကို နုနုလေးထားတတ်

ထယ်လေ။ အဲတော့ ခံစားလွယ်တာပေါ့။ မချစ်လေ တောင်းလေပဲ။ ကဲ . . . ခုပဲကြည့် . . . ငါ့သားက မချစ် ထတ်တော့ မနာကျင်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့မပြတ်ရသေးဘူး နောက်တစ်ယောက်က အဆင်သင့်ပဲ”

“မာမိရဲ့ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်

ပြန်ပြီလဲ။ အိမ်လည်လာတဲ့အထဲမှာပါသလား”

“သား မသိတဲ့လူတွေပါ”

“အခု ဘယ်မှာလဲ။ သား သိချင်လာပြီ”

“သား တစ်သက်ပေါ့။ မတွေ့တာကြာသွားပြီ။

အရိသာဖြစ်တာတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာပဲ ကျိန်းဝေ သြောနိုင်တယ်”

“အဲဒီဖာရိသာနာမည်က”

“နာမည်ရင်းတော့ မိုင်ဆောင်ပဲ”

“မိုင်ဆောင် . . . တိုင်းရင်းသားနာမည်ပဲ။ ကျန်

ဆွဲလူတွေရော”

“လေဆန်နဲ့ ချွန်”

၄၈

မယ်ခိုင်

“ဪ... ၊ သုံးယောက်တောင်မှပါလား။ အဲဒီထဲမှာ မာမိုရည်းစားက ဘယ်သူလဲ”

“တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

“လေဆန်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခဲယိုကိုးနှစ်လောက်ကပဲ ဆုံးသွားပြီ။ ချွန်ကတော့ ဘယ်မှာ ဘာလုပ်နေမှန်း မသိတော့ဘူး။ လိမ္မော်ခြံပဲဆက်လုပ်နေသလား။ ဒီရန်ကုန်မှာပဲလား မသိဘူး”

“လိမ္မော်ခြံ . . . အဲဒါက ဘယ်မှာလဲ”

“မြစ်ကြီးနားမှာ”

“မြစ်ကြီးနား . . . သားသွားချင်တယ်။ ဘိုးဘိုးရဲ့ အုတ်ဂူကို ကန်တော့ရင်းသွားရအောင်လား မာမီ”

“နှစ်ပတ်လည်နေတော့ တို့သားအမိ သွားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး လက်ကျန်ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေစဉ် တစ်ခုခုကို အသည်းအသန် စဉ်းစားနေပုံရသော ဂျက်က

“မာမီ”

“အင်း”

“အဲဒီသုံးယောက်လုံးက တကယ်ပဲ မာမိုရည်းစားတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီကလေး . . . ဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“သိချင်လာလို့ပါ”

“ဟော . . . ကားသံကြားတယ်။ သားဒယ်ဒီ ပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ ထထွက်သွားသော မာမိုကြောင့် သူ့မှာ တောင်မကျကြီး ကျန်နေရစ်ပါသည်။

သူကလည်း သောက်လက်စကော်ဖီကို လက်စသတ်ကာ ထလိုက်ပြီး ဒယ်ဒီကို နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဇိုင်အပြာရောင်လေးကို ကိုင်လာသော ဒယ်ဒီနှင့် တန်းတိုးပါ၏။

“သား . . . ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာရှိသလဲ”

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ဒီဖိုင်ကို ဆေးရုံကိုသွားပို့ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒယ်ဒီနားနေခန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“အဲဒီအခန်းရဲ့ ကပ်လျက်ခန်းမှာ ဆရာဝန်မတွေ နားနေခန်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာတွေ့တဲ့တစ်ယောက်ကို ပေးထား လိုက်”

“ဒယ်ဒီဆရာဝန်မတွေက ချောလား”

“မင်းထက် အသက်ကြီးတဲ့လူတွေချည်းပဲ။ ကစား လို့ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရင်ခန့်သံက ပြောင်းသွားပြီ။ သားက မမတွေတို့ စိတ်ဝင်စားပြောလာပြီ”

“ဗိုလ်မှူးနာ အိုးမည်းမသုတ်နဲ့။ မင်းဟာမင်း အပြင် မှာ ရှုပ်ချင်သလောက်ရှုပ် . . . ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သိက္ခာ တော့ ထိန်း။ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးရမှာ။ ကိုယ့်နာမည် တော့ ထိန်း . . . ဟုတ်လား။ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။

စခန်းကောင်းတဲ့ရာဇဝင်မျိုး”

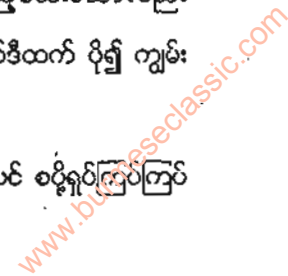
“ဟာ . . . ဒယ်ဒီကလည်း သားက စိတ်ပဲ ကမြင်း ထား ကိုယ် မကမြင်းပါဘူး”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီသားအဖတွေ ကမြင်းတာ တွေ၊ မကမြင်းတာတွေ ရပ်ကြပါ။ သားလည်း သွားစရာရှိ ထားသွား။ အစ်ကိုလည်း ပင်ပန်းလာပြီ။ အနားယူပါတော့”

ဟု ဒေါ်ဆည်းဆာပျိုက ဝင်ဟန်လိုက်တော့မှ ထွက်က ပြုံးစိစိနှင့် မာမိနှင့် ဒယ်ဒီကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ၏ ထား မီးခိုးရောင်လေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ပါတော့၏။

ဂျက်၏ကားမှာ ပိုင်ရှင်က လူငယ်တစ်ယောက်ပါ တာ ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ပင် အလှဆင်ထားမှုတွေ ထ ခေတ်ရှေ့ပြေးလှပါသည်။ ထိုကားလေးကို ကိုယ်တိုင် စောင်းခွင့်ရခဲ့သည်မှာ ငါးလပင် မပြည့်သေးသော်လည်း အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် မောင်းခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီထက် ပို၍ ကျွမ်း စွမ်းနေခဲ့ပါသည်။

ရင်အုံလှသော ဂျက်မှာ အမြဲပင် စပို့ရှပ်ကြပ်ကြပ်

မျိုးကို လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်ဆင်တတ်၍ စမတ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲတွင် ဂျက်က ထင်းခဲနဲ့ဖြစ်နေခြင်းကလည်း ဂျက် နာမည်ကြီးရခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိမိကိုယ် မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဂျက်ရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံကို အချို့မိန်းကလေးများကဆို မသိမသာ ကြည့်ကြပေမယ့် အချို့က သိသိသာသာကြီးပင် အပျံ့စားပါလားဟု ပြောလာခဲ့လျှင် ဂျက်က မထိတရီလေးပြုံးပြခြင်းဖြင့် မိန်းမလှလေးများရဲ့ အသည်းကို ဖမ်းစားလေ့ရှိပါသည်။

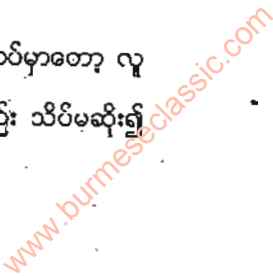
ထိုသို့ အသည်းစားဘုရင်လေး ဂျက်က ဆေးဝင်းထဲသို့ ကားကိုမောင်းဝင်လိုက်ပြီး သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် ကားကိုရပ်ကာ ဖိုင်အပြာရောင်လေးကို ထန်ပါပါကိုင်ပြီး ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ဆေးနဲ့ မနှစ်သက်သော ဂျက်ရဲ့ နာခေါင်းထဲ ရူးရှုစွာပင် ဆေးပြင်းပြင်းက ဝင်ရောက်လာ၍ အသက်ကို ရှူတစ်ချက်

ထစ်ချက်ပင် ဟန်လုပ်ရှူနေရပါသည်။ အို၊ နာ၊ ကျိုး၊ ကန်း၊ ဆို့ စုဝေးရာ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုမှဒီပြေးလွှားနေကြတဲ့ နာစ်တွေနှင့် လောင်းကုတ်နှုတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာဝန်များ၊ အပူသည်ချက်နာများကို ဝိုင်ဆိုင်ထားသူများကသာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြည့်နက်နေ၍ ဂျက်မှာ စိတ်ရွတ်ထွေးစွာပင် ခေါင်းကို ဆဲလမ်းလိုက်ပါ၏။

“ခါကြောင့် ငါ ဒီဆေးရုံကို မလာချင်တာ”

ဟုပင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသူများကို ရည်ညွှန်းပြီး ဆေးဝင်းပြောကာ ဒုတိယထပ်သို့ လှေကားတိုင်းတက်ကြည့်ပြီးမှ လှုပ်ပဲ့လှုပ်ပဲ့နှင့် ဆင်းလာသူကြောင့် စိတ်ပျက်စရာပင် ဓာတ်လှေကားနှင့်ပင် ဒုတိယထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြပါသည်။

သီးသန့်ခန်းတွေပဲရှိတဲ့ ဒီဒုတိယထပ်မှာတော့ လူတွေက သိပ်မရှုပ်ထွေးနေဘဲ ဆေးရနံ့လည်း သိပ်မဆိုး၍ ဆေးဝတ်ရှုက ရှောင်သွားရပါသည်။

“ဘယ်အခန်းလဲ မသိဘူး။ မရောက်တာ ကြာ
တော့ မေ့ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ”

ဟုလည်းပြောကာ ရေးထားသောစာများကို ဖတ်
လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ တွေ့ရှိသွားရကာ . . .

“ဒါပဲ . . . အဲ . . . ဆရာဝန်မတွေ့ဆိုတော့
ပေါက်ကရဲလုပ်ရင်လုပ်နေမှာ”

ဟုလိုရာတွေးပြီး တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဟု နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်ပြီးမှ တံခါးဘုကို လှည့်
ကာ ဝင်လိုက်စဉ် စီရင်ချထားသော စားပွဲလေးလုံးကို တွေ့
ရ၍ . . .

“လူရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

ဟု ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးထားသူက ချာခနဲ
လှည့်လာစဉ်တွင် . . .

“ဟင်”

“ဟာ”

နှစ်ဦးသားမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တအံ့

အကြီးဖြစ်သွားကြပါသည်။

“မ . . . မက . . .”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု သူမက အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်ကာ ပြော
ထားပေမယ့် သူကတော့ ဖုံးမနိုင်ဖိမရ ဝမ်းသာခြင်းကို ဆက်
ဆက် သယ်ဆောင်ပြီး . . .

“မက ဆရာဝန်ကိုး”

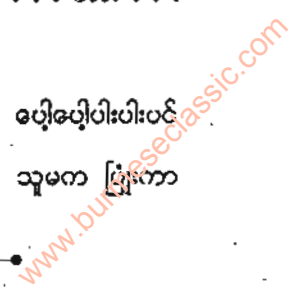
ဟု ဂျူတီကုတ်အဖြူကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြော
ဆိုက်ပါသည်။

“မင်းကို တို့မေးနေတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ . . . ဟား . . . ဟား . . .

လာရင်းကိစ္စကို မေ့သွားပြီ”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်
ပြောနေသေးသော ထိုကောင်လေးကို သူမက ပြုံးကာ

ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား”

ဟု သူမက မောင်လေးတစ်ယောက်လို ကြင်နာ
စွာ ပြောလိုက်လျှင် လူပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်သော ဂျက်ရဲ့
မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားရကာ . . .

“မ . . . ကျွန်တော့်ကို အဲလိုအကြည့်မျိုးနဲ့
မကြည့်ပါနဲ့”

“ဘုရားသခင် . . . တို့က မင်းကိုဘယ်လိုကြည့်မိ
လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က မရဲ့မောင်လေးနေရာမှာ မရှိဘူး”

“မင်းက တော်သားပဲ၊ အကဲခတ်ကောင်းတယ်”

“မကြာခင် ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်
တော့မှာဗျ။ ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“အင်းပါ . . . လူကြီးရယ်။ ကဲ . . . ဘယ်လိုကိစ္စ
မျိုးလဲ”

“မကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးချင်တယ်။ နောက်ဆို

ကျွန်တော့်ကို ကလေးကိုပြောတဲ့စကားမျိုး မပြောပါနဲ့”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်ပီပီပင် ပြောနေသော
ကျွန်တန်ကန်နှင့် ထိုကောင်လေးရဲ့ပုံစံကြောင့် သူမမှာ ယုံ
ဆွဲလေးပင် မသိမသာပြုံးမိသွားပါသည်။

“ဒီ . . . ဒီ . . . ဒီ”

ထိုစဉ် သူမ၏စားပွဲပေါ်မှ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်
လာ၍ သူမမှာ ထိုကောင်လေးကို လက်ကာပြုပြီး . . .

“ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကို . . . ပြော”

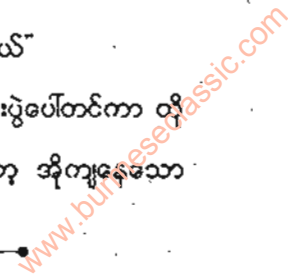
“ . . . ”

“လေးနာရီ”

“ . . . ”

“အင်း . . . ညီမ စောင့်နေမယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ ထို
ကောင်လေးထံ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိုကျနေသော

မျက်နှာပုံနှင့် ထိုကောင်လေးက သူမထံ ဖိုင်အပြာရောင် လေးကို လှမ်းပေးပါသည်။

သူမကလည်း ယောင်နနဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ
“ဘာလဲ”

“ဆရာဝန်မပဲ။ ကျွန်တော့်လို ဂျက်ပစီထက်
ဘာလဲဆိုတာ ပိုသိမှာပေါ့”

ဟု ဂျက်ကန်ကန်ဖြေခဲ့သည်တွင် လူငယ်လေးက
သူမအပေါ်မရှိသေရကောင်းမလားဟု အနည်းငယ် စိတ်တို
မိပေမယ့်လည်း ထိုဖိုင်လေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့
သူမ အလိုလိုသဘောပေါက်သွားရကာ . . .

“ဪ . . . မင်းက ဆရာအိမ်က လူဆိုးလေးကိုး”
“ဟမ်”

“ဆရာက အဲဒီလူဆိုးလေးအကြောင်း အမြဲပြောပါ
တယ်။ လူနဲ့နာမည်နဲ့တော့ ခုမှပဲတွဲမိတော့တယ်”

“ဒယ်ဒီက ဘာတွေပြောထားလဲ။ ဒယ်ဒီနဲ့
အိုလောက်ထိပဲ ရင်းနှီးသလား”

“အင်း . . . ရင်းနှီးတယ်။ ကျောင်းသူဘဝတည်းက
လေ။ ဆရာက တည်ကြည်ပြီး ပညာဝေငွေဖို့ ရက်ရောတော့
ခင်ခင်တဲ့လူများတယ်။ တို့သာမဟုတ်ဘူး တို့ သိသမျှတော့
ဆရာကောင်းသတင်းက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော်တော်မွှေး
ဆယ်”

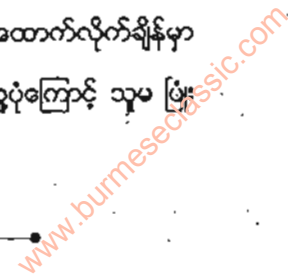
“ဒယ်ဒီက ဘာပြောထားမှန်းမသိပေမယ့် ဒယ်ဒီ
ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးနော်”

“တော်တော်ဆိုးတယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား။
အရင်းအမြစ်ကိုတောင် မသိရသေးဘဲ ဇွတ်ကာတပေးနေ
တော့တာပဲ”

“ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆိုးတာပါ။ သူများ
လိုတော့ ရည်းစားနဲ့ အလုပ်ချိန်မှာ ဖုန်းမပြောဘူး”

“ရည်းစားနဲ့ . . . ဟုတ်လား”

ဟု သူမက သူ့စကားကိုပြန်ထောက်လိုက်ချိန်မှာ
တော့ ပေကပ်ကပ်နှင့်လုပ်နေသော သူ့ပုံကြောင့် သူမ ပြုံး
လိုက်မိပါသည်။

လက်စသတ်တော့ ကောင်လေးက သူမကို ကိုကိုနဲ့အထင်လွဲနေတာကိုးဟုလည်း သဘောပေါက်သွား မိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးဆိုးကြီးလို သူမရှေ့တွင် မတုန်မလှုပ်ကြီးရပ်နေသော သူ့ကို ပြုံးယဲ့ယဲ့လေး ကြည့် ကာ . . .

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တို့မှာ ဂျူတီရီသေး တယ်”

“သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုသိချင်တယ်။ ဘာလို့ ညနေတိုင်း မဖြတ်တော့တာလဲ”

“အဲဒါ တို့အနားယူချိန် ဆယ်ရက်မှာ မင်းနဲ့ဆိုသွား လို့ပါ။ ညနေဘက် ကျန်းမာရေးလမ်းလျှောက်ထွက်တယ် လေ”

“ကျွန်တော်က အမြဲစောင့်မျှော်နေသေးတာ”

“မင်းကို တို့ပြောသားပဲ။ မမျှော်နဲ့လို့”

“ကျွန်တော်က ရင်ကွဲနေတာ”

ဟုဆိုကာ မ.ရဲမျှက်နှာရိပ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို စိတ်မဆိုးပါဘူးဆိုတာ သေချာတော့မှ . . .

“အဲဒီလူက မ.နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“အဲဒီလူ . . . ဘယ်သူလဲ”

“မ.သိရဲ့သားနဲ့ဗျာ။ ကား . . . မ.နဲ့ကားအတူစီး

သွားတဲ့လူ”

ဟု စိတ်မရှည်သလိုပြောလာလျှင် သူမ ပြုံးချင် သွားပါ၏။

ထိုကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်ရချည်ရဲ့။

သူမကို အတည်များ စိတ်ဝင်စားနေရောသလား။

ဒါမှမဟုတ် ဆရာပြောတဲ့ ပလေးဘွိုင်းလား။

“မ.ကို သဘောကျပေမယ့် အဲဒီအပြုံးတို့တော့ မုန်းတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲလိုမပြုံးပါနဲ့။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲထိတယ်”

“ကန့်သတ်ချက်လား”

“ပြောဗျာ။ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလို့ထင်လို့လဲ”

“ခန့်မှန်းမိရင် ကျွန်တော်က ဒီလိုမေးပါမလားဗျာ။

အောက်တယ် . . . ဒီလိုမေးရတာ အောက်တယ်ဗျာ”

“ဒါ မင်းရဲ့ဆွဲဆောင်မှုပေါ့”

“ဗျာ”

“ကောင်မလေးတွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ဆွဲဆောင်တာ လား”

“ကျွန်တော် ဘဝနဲ့ချီပြီးပြောနိုင်တယ်။ အဲလို ခေယယ ပြောတာ မ.က ပထမဆုံးပဲ”

“တို့ကလည်း ဂျူတီချိန်မှာ အပိုပြောတာ မင်း ပထမဆုံးပဲမို့ ကျေပြီနော် . . . ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ Pressure Cuff ကို ယူလိုက်သည်တွင်

“နောက်ဆို ကျွန်တော်ခေါင်းမှူးအောင် လာမှာမို့။ စုတော့ သွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ လက်ပြကာ ထွက်သွားသော ထိုကောင်လေးကို သူမက ကြည့်နေမိပါသည်။

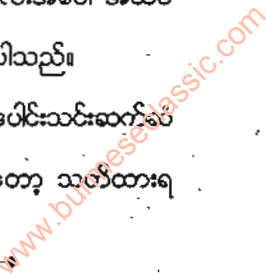
ရဲတင်းပေမယ့် ရိုးသားပုံရတဲ့ ထိုကောင်လေးကို သူမ သိပ်စိတ်မဆိုးမိပါ။

ဆယ်ကျော်သက်ပီပီ သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်း အချစ် ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကာ ရည်းစားဆိုတဲ့ပန်းတိုင်ကို လှမ်းချင် ဒီတို မူးသစ်စခံစားချက်အချို့ကို သူမ နားလည်ပေးလို့ ရပါ သည်။

အချစ်ဆရာကြီးဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေပုံရသော ထိုကောင်လေးကို သူမကလည်း ချစ်စရာအရှင်လေးတစ် ရှစ်လို ဖြူဖြူစင်စင် မြင်မိပါသည်။

လမ်းဘေးမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကနေသော ထိုကောင်လေးရဲ့ပုံကိုမြင်တည်းက သိပ်ရမ်းရမ်းကားကား မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်းမိခဲ့သော်လည်း သူမ သိပ်လေးစားရတဲ့ ဆရာရဲ့ အချစ်ဆုံးသားဆို၍ ထိုကောင်လေးအပေါ် အထင် အမြင်သေးမှုတော့ ပျောက်ကွယ်သွားရပါသည်။

သို့သော် ကောင်လေးတွေနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ခြင်းကို မနှစ်သက်သည့် ကိုကိုကြောင့်တော့ သူမထားရ

ဝေလိခုံမည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ သံတံပေးလိုက်မိပါသည်။

သူမဘဝမှာ ဖေဖေသာအဓိက၊ မေမေသာ ပထမ၊ ကိုကိုသာ သူမဘဝလို့ ခံယူထားခဲ့၍ သူမဘဝကို ပုံစံခွက်အဖြစ်နေခဲ့သည်မှ ခုဆို သူမက ဆရာဝန်မပေါက်စ လေးပင် ဖြစ်၍လာခဲ့ပါပြီ။

ဝယ်ကတည်းက မေမေ့ကို သိပ်အားကျခဲ့ရတာမို့ မေမေ့လို အတုရိုးပြီးနေလာခဲ့ရမှ မေမေ့လိုပင် တည်ငြိမ် ပြီး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရပါ သည်။ အမြဲ လုံချည်အပွင့်လေးများနှင့် လက်စက ရင်ဖုံး လေးများကိုသာ မရိုးရအောင်ဝတ်ဆင်တတ်တာက သူမရဲ့ အကျင့်မို့ အချို့ကဆို ခရုအိမ်ရဲ့ စတိုင်လ်ဟုပင် နောက် ပြောင်နေကြသည်ထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူမရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံကိုကြည့်ပြီး ဖေဖေကတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ . . .

“သမီးမေမေငယ်တုန်းက သမီးလို မဝတ်ဘူး။ ဂါဝန်ဖားဖားမျိုးပဲ ဝတ်တာ”

ဟုပြောလျှင် သူမမှာ မယုံနိုင်ဖြစ်ရပါသေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက သိပ်ကျေနူးရပြီး မြန်မာ ဆန်ဆန်ပင် ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်၍ပါပဲ။

သူမက ဟုတ်ရဲ့လားဟု ထပ်မေးလျှင် တစ်နေ့ တော့ သမီးကို သက်သေပြမယ်ဟု ဖေဖေက တိတိကျကျ ဆင်ပြောနေ၍ ထိုတစ်နေ့ကို သူမစောင့်မျှော်၍ နေခဲ့ပါ သည်။

သူမ စောင့်မျှော်ရခြင်း နှစ်ခဲ့ပါသည်။ မြစ်ကြီးနားမှ လိမ္မော်ခြံကို စစ်ဆေးပြီး ငြန်လာတဲ့ ဖေဖေက ကြီးမားသောပန်းချီကားကြီးကို ယူလာတာ သူမ တို့ရာ သူမရဲ့ ကိုကိုကိုပါ အရင်ဦးဆုံး ပြခဲ့ပါသည်။

သူမ သိပ်အံ့သြခဲ့ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆံနွယ်လိပ်ခွေခွေလေး များနှင့် ကြက်သွေးရောင်ဂါဝန်ဖားဖားကြီးကို ဝိုလ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက စန္ဒရာကြီးကို တီးခတ် နေသောပုံကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါ မေမေပဲဆိုတာ ရှင်းပြနေစရာမလိုလော... အောင်ကိုသိနေ၍ ကိုကိုရော သူမပါ မေမေကိုချီးကျူးတော့ ပြုံးနေတဲ့မေမေရဲ့အပြုံးက သူမရင်ထဲထိ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

သူမကလည်း မေမေလို တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ အပြုံးမျိုး ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့ပါသည်။

သိပ်အသက်ဝင်လွန်းသော ထိုပန်းချီကားကြီးကြောင့် ဘယ်သူဆွဲပေးခဲ့သလဲလို့ မေးချင်ပေမယ့် မမေဖြစ်တော့ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းချီကားအောက်ခြေက ထိုးထားသော ဆိုင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဒီဆိုင်းပိုင်ရှင်က သူမ သိပ်ချစ်ခင်လေးစားရသော ဖာရ်သာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမ ယူဆမိပါသည်။

ဖာရ်သာကို သတိရမိပေမယ့် သူမ မြစ်ကြီးနား မပြန်ဖြစ်တာ ခုဆို ဆယ်နှစ်နစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့တော့ မွေးရပ်မြေတို ပြန်ကြည့်ပါဦးမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါ

ဆော်လည်း မအားလပ်နိုင်တဲ့အချိန်များကြောင့်ပင် ထိုဆန္ဒအ မပြည့်မြောက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဂျူတီပြီးသွားပြီမို့ သူမက စိတ်ပေါ့ပါးစွာပင် တွေးချင်တိုင်းတွေးနေခဲ့ရာ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြားမှ အတွေးထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု အသံပေးလိုက်ပါသည်။

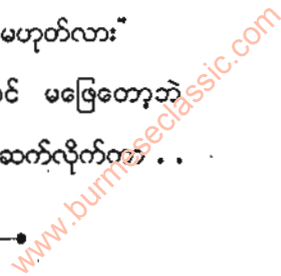
သည်တွင် ဖွင့်လာသော တံခါးချပ်ကြီးရဲ့ နောက်တွယ်မှာ မျက်နှာနှစ်ခုကြောင့် . . .

“ဟင် . . . ဦးဦး”

သူမ အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ထူးဆန်းတယ် မဟုတ်လား”

ဟူသော ကိုကိုရဲ့အမေးကိုပင် မဖြေတော့ဘဲ ငယ်ငယ်ကလိုပင် ဦးဦးကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်တာ . . .

“ဦးဦး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီက”

ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြောဆိုတတ်သော ဦးဦး
လူငယ်ဆန်စွာပြောလျှင် သူမမှာ ပြုံးကာ . . .

“သမီးက ဦးဦးကို သတိရနေတာ”

“အဲ့ဒီလို ချွဲတဲ့ ငါ့တူမအတွက် ဦးဦးက လင်
ဆောင်ပါတာပေါ့”

“အခေါ်ခေါ်ချောချောလား”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

“ဦးဦးက မိန်းမ မယူတော့ဘူးလား”

“မိန်းမယူရင် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ရမှာ
ပေါ့။ မယူတော့ အများကြီးကို ချစ်လို့ရတယ်လေကွာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဦးဦးကတော့ ခုချိန်ထိ
ပလေးဘျိုင်းပဲ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . မချွဲ ဒါဆေးရုံမှာကြီးနော်၊
မင်းက ဆရာဝန်မဆိုတာလည်း သတိရဦး။ ညစာစားမယ်။

“အခုပေမေ မျှော်ချိန်မှ ကိုယ်တို့ပြန်မယ်။ ဒါမှ ဦးဦးကို

“အခုတွေ့ပြီး အံ့ကြကုန်မှာ”

ဟုဆိုလျှင် သူမကလည်း သဘောတူစွာပင်
“အိတ်အိတ်အိတ်နှင့် ဟမ်းဖုန်းကို ယူလိုက်ပြီး ကိုကို၊ ဦးဦး
“အခုအတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုနဲ့ဦးဦးက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး သူမတော့ ကား
“ဆတ်ခန်းမှာထိုင်ကာ . . .

“ဦးဦးက သမီးကို ကိုကိုလောက်မချစ်ဘူးဆိုတဲ့
“အဘောလား”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ ကောက်တေးမရယ်”
“ဦးဦးထွက်သွားတာ ခုနှစ်နှစ်တောင်ပဲ။ သမီးကို

“အာလို့ဖုန်းမဆက်လဲ”
“ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့နောက်မှာ ဦးဦးက အမြဲစပိုင်

လွှတ်ထားတယ်လေ။ စပိုင်က သတင်းပို့လို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်
ရင် နည်းနည်းကြီးလာတဲ့သမီးကို ဦးဦးက ဘယ်လိုမှတ်မိ
လဲ”

www.burmeseclassic.com

“စပိုင်က ကိုကိုလား”

“လခတစတော်တော်တောင်းတာ၊ ဒီစပိုင်က ကြေးကြီးတယ်”

“ကိုကိုလည်း လူဆိုးပဲ။ သမီးကို ဒီအကြောင်းလုံးဝ မပြောဘူး။ သမီးကဖြင့် ကိုကိုက ဦးဦးတို့ မေ့ပြီထင်နေတာ”

“မမနဲ့ယောက်ဖရာ နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား ကောမက်”

“ကောင်းလွန်းလို့ အကောင်းတောင်လွန်နေပြီ”

“ဟမ်း၊ ဘယ်လိုအကောင်းလွန်တာလဲကွ။ ငါနားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြပါဦး”

“မေမေက အရင်လိုမပိုင်တော့ဘူးဗျ။ စန္ဒရားလည်း တီးတယ်၊ ဖေဖေ ပြန်အလာကိုလည်း စောင့်မျှော်တယ်။ သိပ်လိုက်ဖက်ပြီး အတွဲညီတဲ့စုံတွဲပေါ့”

ဟု ကောမက်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် ဦးဦးလို့ခေါ်တဲ့ လေတံခွန်

“အိမ်မှာတော့ ခံစားသွားရပါသည်။

သို့သော် သူ သိပ်ချစ်ရသော မမက ပျော်ရွှင်နေ

“ညီဆို၍တော့ ကျေနပ်မိသားပင်။

လေတံခွန်က လရောင်အောက်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေဆင်းထိုင်ကာ လရောင်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ခံစားနေခိုက် အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော ခွက်တစ်ခွက်က သူ့မျက်နှာရှေ့သို့ ရောက်လာခိုက် သူ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အနည်းငယ်ညှိုးရော်နေပြီဖြစ်သော မျက်နှာချောချောကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ငါထိုင်လို့ရတယ် မဟုတ်လား ကောင်လေး”

ဟု သူ၏ငယ်နာမည်ကိုသာ ခွဲပြီးခေါ်နေသော ခွန်ကို သူက ပြုံးပြတာ ကိုယ်ကိုဘေးသို့တိုးပေးလိုက်ပါ

သည်။

“ကော်ဖီနွံကသင်းနေတာပဲ။ အသင့်ဖျော်အထုပ်ဆီတ ဟုတ်ပုံမရဘူး”

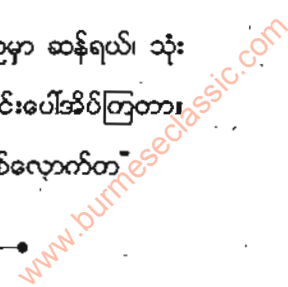
“ဒီနေရာမှာတော့ မင်းရဲ့အစ်မက တော်တယ်လေ။ ဓာတ်ဘူးထဲက လောင်းထည့်ခဲ့ရုံပဲ ငါက ကြိုးပမ်းခဲ့တာ”

ဟုပြောပြီး ကောင်လေးခေါ် လေတံခွန်ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မိမိလက်ထဲရှိ ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ကော်ဖီကို ထပ်ငုံ့မှုသောက်လိုက်ပြီး . . .

“ငါတို့အတူ လရောင်ခံတာ ဒါသုံးကြိမ်မြောက်ပဲနော်”

ဟု ခွန်က အတိတ်ကို သတိတရနှင့်ပြောလျှင် လေတံခွန်(ခေါ်)ကောင်လေးက ပြုံးကာ . . .

“ပထမအကြိမ်က ရေစွဲမတ်ညာမှာ ဆန်ရယ်၊ သုံးယောက်လေ။ ဘီယာမူးပြီး မြက်ခင်းပေါ်အိပ်ကြတာ။ ဒုတိယအကြိမ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က”

“မင်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ ကောင်လေး”

ဟု ချွန်က ညီအစ်ကိုရင်းသဖွယ်ပြောလျှင် ကောင်လေး (ခေါ်) လေတံခွန်က အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့် တုံ့ပြန် လိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါက အချစ်ပါမှဖြစ်တာပါ”

“မတွေ့သေးဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“မတွေ့ချင်တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သံမှိုတစ်ချောင်းလို စွဲနေခဲ့ တယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ နာကျင်ခံစားပြီး အဆင်မပြေဖို့ ချည်းသက်သက်ဖြစ်ပေါ်ရတဲ့ ပြင်းရှရှခံစားချက်ပဲလို့”

ဟု ပြောလာချိန်မှာတော့ ချွန်ထံမှ တုံ့ပြန်စကား က ဆိတ်သုဉ်းသွားရပါသည်။

“ကျွန်တော် အမြဲဆုတောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ချစ်ရတဲ့ ဆန်က ကောင်းကင်ဘုံမှာသာယာချမ်းမေ့မြဲပါစေ လို့”

“ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ခံစားနေရ တယ်”

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အမြဲတွေးတယ် ချွန်း၊ အဲဒီနေ့ကသာ ချွန်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရင် ဆန် ခုလိုစောစောကြီး လောကထဲက ထွက် သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အပြစ်ကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။ အကယ်၍ ဆပ်ခွင့်ကြို ခဲ့ထယ်ဆိုရင် ဘယ်ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် ဆပ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ အမြဲ ထိတ်လန့်နေရတယ်။ လေဆန်ရဲ့ပီညာဉ်က ငါ့ကို အမြဲကြည့်နေသလိုပဲ”

“ချွန်နဲ့ မမနဲ့ ကော်မက်နဲ့ ခရုအိမ်က မိသားစုပါ။ ဒါက အရင်တည်းကမို့ ခုထိ ဖျက်လို့မရဘူး”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါ့ရဲ့ရုပ်တည်မှုကို ငါကြောက် စာယ် ကောင်လေး။ လေဆန် ဘာလို့သေသွားသလဲလို့ တွေးမိတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ ကောမက်ရဲ့မျက်လုံးတွေ၊ ငါတို့ရဲ့ အတိတ်ကို ကောမက်တွေ့သွားမှာ ငါ သိပ်စိုးရိမ်တယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကောမက်က သူ့အမေကို သိပ်ချစ် တဲ့သားပါ။ မမစိတ်ဆင်းရဲမယ့်စရိုက်မျိုးကို သူ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆယ့်တိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ်ထဲမှာရှိခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကောမက်ရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ လေဆန်ရဲ့ပုံက ခုထိရှိဆဲပဲ”

“ဟင်”

“သူ့နှလုံးသားထဲမှာ လေဆန်က သူ့အဖေပါ။ ငါ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ လေဆန်ကို ငါ အဲဒါတစ်ခုတော့ ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတိတ် အကြောင်းကို ရှင်းပြဖို့ ငါ လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့တော့ဘူး”

“ဇွန် . . . !”

ဆွေးမြည်စွာခေါ်လိုက်တဲ့ လေတံခွန်ရဲ့အသံထဲ တွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းများ ကိန်းဝပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ချိန်လုံး ဘာကိုတွေးနေခဲ့သလဲ သိလား။ တစ်ချိန်က မေမေသာ အစ်ကိုပိုင်ဆောင်ကို မစွန့် ပစ်ခဲ့ရင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမတို့ရဲ့မိဘတွေသာ မဆုံးပါးခဲ့ဘူး”

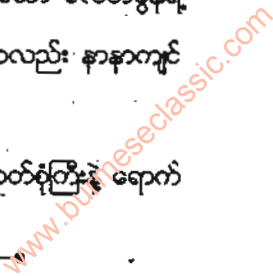
ဆိုရင်၊ ဆန်ရဲ့ဖေဖေက မေမေကို လက်မထပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ချွန်ရဲ့မေမေသာ မဆုံးပါးခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ပြီးတော့ အမေ ဆည်း ဆာယိုနဲ့သာ မဆုံးတော့ခဲ့ကြဘူးဆိုရင် . . . ဆိုပြီး ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရှုပ်ထွေးမှု တာ သိပ်ကို ကျယ်ပြန့်လွန်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချစ်ရမှာကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အချစ် တို့ ဝေးဝေးရှောင်တယ်”

“ကောင်လေး”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဇွန်။ ပြီးတော့ ချွန်ရင်ထဲ မှာ မခံစားပါနဲ့တော့။ တကယ်တော့ ချွန်ကလည်း ကျွန် တော်အစ်ကိုပါပဲ။ ဆန် သေသွားတာလည်း ကြာပြီး ကျန် ရစ်တဲ့ ချွန်တို့မိသားစုပဲ အေးချမ်းသာယာသင့်တယ်”

ဟု ရင်နာနာကြီးပင် ပြောနေသော လေတံခွန်ရဲ့ စကားကိုကြားနေရတဲ့ ချွန်ရဲ့နှလုံးသားကလည်း နာနာကျင် ကျင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

“မေမေရဲ့အသုဘမှာ ဖာရ်သာဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ရောက်

လာတဲ့ အစ်ကိုမိုင်ဆောင်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်
 လောက် ခံစားခဲ့ရသလဲ။ မိခင်က ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်
 သားက ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ယောက်၊ အဲဒီအချိန်
 မှာသာ ဆန် ရှိနေခဲ့ရင် ကျွန်တော် ခံစားရတာထက် အဆ
 တစ်ရာ ခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်က
 ကျွန်တော် တွေးခဲ့မိတယ်။ ဆန် စောစောအနားယူသွားတာ
 သိပ်ကောင်းတဲ့အခြေအနေပါလားလို့။ အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ဆန်
 သေသွားတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ဖူးတယ်”

ဟုဆိုပြီး မျက်လွှာကို ပုတ်ခတ်လိုက်ကာ . . .

“အစ်ကိုမိုင်ဆောင်က သိပ်ကိုတည်ငြိမ်အေးချမ်း
 ပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆန်က အစ်ကို
 မိုင်ဆောင်အပေါ် အကြွေးကြီးတစ်ခုရှိနေခဲ့သလိုပဲ။ အစ်ကို
 မိုင်ဆောင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ သိပ်ကိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်
 တော် နားလည်ပါတယ်။ ဆန်သာ အဲဒီလောက်ထိ ပျစ်ပျစ်
 ခါခါ မဖြစ်ခဲ့ရင် ပြဿနာက အဲလောက်ဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး
 လို့ တွေးမိတိုင်း အစ်ကိုမိုင်ဆောင်ကို အားနာရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားကို ရောက်တိုင်း အစ်ကို
 မိုင်ဆောင်ဆီပဲ အရင်ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘာတွေ
 ပြောမိသွားပြန်ပြီလဲ မသိဘူး။ ဆော့ရီး . . . ချွန်း၊ ဒဏ်ရာ
 ဟောင်းကို ဆွနေသလိုပဲ”

“ပြောပါ ကောင်းလေး။ ပြောမှ ရင်ထဲကခံစားရ
 တာ သက်သာတာပါ။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်က
 နာကျင်မှုတွေက နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ ထပ်မနာ
 ကျင်ချင်ကြတော့လို့ မျိုသိပ်နေကြရတာပါ”

ဟုဆိုကာ ကောင်းကင်ယံကိုကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မကြာခင် ရေစွမတ်ရောက်တော့မှာပဲ။ ဒီအချိန်
 ဆို မြစ်ကြီးနားမှာ အေးနေလောက်ပြီ။ ညဉ့်နက်ပြီ ခဏ
 ထိုင်ပြီး ဝင်လာတော့နော်။ အေးတယ်”

“အင်း”

“မင်းအပြီးပြန်လာတာလား”

“ကျွန်တော်လည်း လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်
 လေ။ အိမ်ကို လွမ်းပြီပေါ့”

“ကောင်းတယ်ကွာ။ မင်းတူနဲ့တူမက မင်းရှိရင် ပျော်ကြတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး လေတံခွန်ရဲ့ပုခုံးလေးကို ခပ်စွေစွာ ပုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်ထိ သူ့စိတ်တွေက မွန်းကျပ် ဆဲပါ။ လှေကားမှ တစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိ၏အိပ်ခန်းထဲ သို့ ဝင်လိုက်စဉ်မှာ စုတင်ပေါ်တွင် ဓမ္မဓမ္မလေးအိပ်ပျော်နေ သော ချစ်ဇနီးဆီရောင်အိုင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

စောင်မမြဲဘဲ အိပ်ပျော်နေသော ချစ်ဇနီးရဲ့ ကိုယ် ခန္ဓာပေါ်သို့ စောင်ပါးပါးကို လှမ်းတင်ပေးရိုက် အအိပ်ဆတ် သော ဆီမှာ ဆတ်ခနဲလန့်နိုးသွားရပါသည်။

“ဆက်အိပ်လေ”

ဟု သူကတီးတိုးပြောလိုက်ပေမယ့် ဆီက သူ့ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လာသည်တွင် . . .

“လက်တွေက အေးစိမ့်နေတာပဲ။ ဘယ်ကိုသွား နေတာလဲ”

“အိပ်မပျော်လို့ အောက်ခေမာဆင်းသွားတာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမက နာရီကိုကြည့်လိုက်ကာ . . .

“နှစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ အိပ်တော့လေ”

“အင်း . . . ခုပဲအိပ်တော့မလို့”

ဟုဆိုကာ ဆီရောင်အိုင်၏ဘေးရှိ ခေါင်းအုံးပေါ် တွင် လှဲချလိုက်ပြီး ဇနီးသည်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ . .

“မပြောင်းလဲတဲ့အချစ်နဲ့ပါ ဆီရီ။ မင်းကို သိပ်ချစ် ထယ်”

“အင်း”

“မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်သွားတဲ့နေ့တိုင်း တိုယ် ပျော်တယ်”

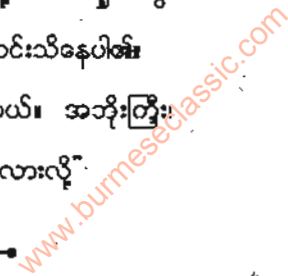
“စိတ်ညစ်ရောဂါလို့လားဟင်”

“ဟွန်းအွန်း . . . မရှိပါဘူး”

ဟုပြောနေသော ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အသံက ရှုပ်ထွေး ကြမ်းတမ်းနေသည်ကို သူမ ကောင်းကောင်းသိနေပါ၏။

“ငယ်ငယ်က ကိုယ်တွေ့မိတယ်။ အဘိုးကြီး။

အထွားကြီးတွေမှာရော အချစ်ရှိကြသေးလားလို့”

“ခု သိသွားပြီလား”

“အင်း . . . ဆရီကြောင့် သိသွားပြီ”

ဟုပြောလျှင် သူမမှာ ပြုံးမိလိုက်ပါ၏။

သူမ ကျေနပ်ပါသည်။

ချစ်သူရဲ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ ခုလိုနေခွင့်ရသည့်အတွက်

ပေါ့။

“ခရုအိမ် ရှင်ကတော့ စန်းပွင့်နေတယ်”

ဟု ဆေးရုံထဲဝင်ဝင်ချင်းပင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
အစ်ဦးက ခုလိုပြောလာ၍ သူမမှာ တွေးဆဆလေး ဖြစ်
သွားရပါသည်။

“ရှင်ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်စရာဇာတ်လမ်းရပြီ ခရု
အိမ်ရေ”

ဟု နောက်တစ်ယောက်က ပြောလာပြန်သဖြင့်
သူမမှာ နဖူးကြောလေးတွေ ကျုံ့သွားသည်ထိပင် တွေးရ
ခက်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တွေးဆဆနှင့် သူမတို့ရဲ့ နားခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ သူမစားပွဲပေါ်မှ ပန်းစည်းကြဲကြောင့် ထိုစကားတွေကို သဘောပေါက်နားလည်သွားရသည်။

သည်တွင် သူမစားပွဲဘေးမှ သီသီမြိုင်က . . .

“ပုဂ္ဂိုလ်ကို စဉ်းစားလို့ရသွားတဲ့မျက်နှာပါလား မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ဒီလောက်စိတ်ကူးနုနုကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာဟာ ဘယ်လိုအမျိုးသားမျိုးလဲ”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အသက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေးဆို ပြောတာ”

“တို့တွေ့ရဲနားခန်းကိုတောင် ပိုင်စိုးပိုင်နှင် ဝင်နိုင်တဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

ဟု သီသီမြိုင်က သူမကိုမေးလာသည်တွင် သူမက ပန်းစည်းကြီးရဲ့အောက်ခြေက ပို့စကတ်လေးကို ဖော်

ထိုင်ပြီး . . .

“ဂျက်တဲ့”

“ဂျက်”

“အင်း . . . ဒီမှာ နာမည်ရေးထားတယ်လေ”

“ရှင့်စကားကလည်း လမ်းဆုံက တားကြီးလိုပါပဲ”

— ယောက်မရယ်”

ဟု သူမ ကိုကိုကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလာလျှင်

သူမက ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဆရာ ဒီပါညိုအိမ်က ပလေးသွိုင်းပါ”

“ဟမ် . . . !”

တစ်ဖျန်ကတော့ သီသီမြိုင်မှာ အံ့သြသွားမိတာ

— ဖန်ပါ။

ပွင့်လင်းသော ရှုအိမ်ကတော့ . . .

“ဒီလိုပန်းစည်းကိုရတာ ဒါရောဆို နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ”

“နှစ်ကြိမ်”

“အင်း”

“ဆရာပြောပုံအရဆို အဲဒီကောင်လေးက တော်တော်ချစ်စရာကောင်းပြီး ရှုပ်မယ့်ပုံပဲ။ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုဆိုကြတာလဲ။ ရှင် သတိထားနော်။ ရှင်ဘက်မြားဦးလှည့်လာပြီ”

“နည်းနည်းဂျစ်ကတ်ကတ်နိုင်တာကလွဲရင် သိပ်ဆိုးဆိုးကြီးထဲက မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်လေးကို ခိုက်သွားပြီလား”

“ဟာ . . . ပေါက်ကရဲတွေ သီရယ်။ ဒီလောက်ငယ်တဲ့ကောင်လေးကို ကြိုက်စရာလားဟယ်။ နှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်ဦးမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“မနဲ့မောင်ပေါ့ဟယ်”

“အဲလိုစိတ် ငါ့မှာမရှိတာ သေချာတယ် သီ”

“ငါတော့ ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်သိလား ခရအိမ်”

“ဘာကိုလဲ”

“တို့နှစ်ယောက်က စတိတ်ကျောင်းမှာတည်းက ခင်လာတာ ခုဆို ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီ။ ငါက ရည်းစားနှစ်

ဆောက်တောင် ထားဖူးပြီး သိပ်လှတဲ့ရှင်က ဘာကြောင့် နည်းစားမထားရတာလဲ”

“မချစ်လို့ပေါ့ဟယ်”

“အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားတာပဲ။ ရှင်ကို ချစ်တဲ့ကောင်လေးတွေ ဒီလောက်ပေါ့ပါလျက်နဲ့ ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးဘူး။ ငါကတော့ သိချင်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ ဖြစ်လာမယ့် ရှင်ရဲ့ချစ်သူကိုပေါ့”

“အမယ်လေး . . . ဘာများလဲလို့”

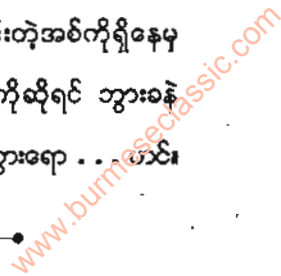
“ရှင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှချစ်မှာလဲ ခရအိမ်”

“မသိဘူး။ အဲဒီလိုတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဒီလိုဟာ မိန်းကလေးတိုင်း ရင်ထဲမှာ စံဆိုတာမျိုးတာပဲ။ ရှင်ရင်ထဲက စံတွေကိုပြောတာ”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒါကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးလို့ပါ”

“အင်းလေ . . . သိပ်ကောင်းတဲ့အစ်ကိုရှိနေမှတော့ ဒါကို တွေးပါတော့မလား။ ကိုကိုဆိုရင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီ ဖြစ်စေဆိုပြီး အရာရာပြည့်စုံသွားရော . . . ဟင်း။”

ငါလည်း ရှင့်အစ်ကိုလိုမျိုး အစ်ကိုတစ်ယောက်လောက် လိုချင်ပါတယ်”

ဟုပြောကာ ဂျူတီဝင်ရန်အတွက် ကုတ်အဖြူကို ကိုယ်စီဝတ်ဆင်လိုက်ကြစဉ် . . .

“ဟယ်လို”

ဟူသောအသံကြီးက ရှုတ်တရက်စင်လာ၍ သီသီမြိုင်ရော သူမပါ တွန့်သွားကြသည်တွင် ထိုအသံရှင်က တော့ မျက်နှာကို ကာထားသော စာအုပ်ကိုဖယ်ကာ ပြုံးပြလာခဲ့ပါသည်။

“ဒါက ဘယ်သူလဲ”

ဟု သီသီမြိုင်ကမေးလိုက်သော်လည်း ထိုကောင်လေးက ပြုံးပြီးပြီးလေးလုပ်ကာ . . .

“ဂျက် . . . ဂျက်လို့ နာမည်တွင်တယ်”

“ဂျက်!”

သီသီမြိုင်မှာ တအံ့တဩလေးပင် သူမကို လှမ်းကြည့်လာခဲ့သည်တွင် သူမက မျက်နှာကိုတည်ကာ . . .

“ကဲ . . . ကောင်လေး တို့ရဲ့အလုပ်ချိန်မို့ မင်းကို ဧည့်လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ခဏလေးပါပဲ . . . အဟဲ . . . ပန်းစည်းကို သဘောကျလား”

“အမှိုက်ရှုပ်တာပေါ့၊ နောက်ဆို အဲလိုအမှိုက်မျိုး တို့စားပွဲပေါ် လာမတင်ထားပါနဲ့”

“စကားလုံးတွေက လက်ပစ်ဗုံးလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရပါ့ထယ်။ ဓုလာတာက မရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို လိုချင်လို့ပဲ”

“ပေးမယ်လို့ မင်းကို တို့ တစ်ခါမှမပြောမိပါလား”

“ဒယ်ဒီဆီကနေ တစ်ဆင့်တော့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မ.ဆီက တိုက်ရိုက်ရချင်လို့။ မကို ကျွန်တော်ပြောထားတယ်လေ။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ဖုန်းနံပါတ်လို့”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် လိုရာကို ပြောနေလျှင် သီသီမြိုင်မှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါတော့။ သီသီမြိုင်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူငယ်ချင်းမို့ သီသီမြိုင်ရဲ့အပြုံးတိုတော့ သူမ ရက်သွားမိကာ ရုပ်ကိုတည်သည်ထက် ပိုတည်မတ်

တာ . . .

“မင်းကို စိတ်ပျက်တယ်”

ဟုပင်ပြောကာ ဂျက်ရဲ့ပန်းစွန်းကို တိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ထွက်သွားသော ထိုဆရာဝန်မရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဂျက်ရဲ့ ရင်ထဲ ဝမ်းမနည်းစဖူး ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

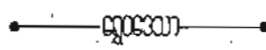
သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်က တကယ်ပဲ သူမအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်သွားတာလား။

ဒီလို သူမရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ။

မ.ကို ပျော်ရွှင်စေရုံသက်သက် ပန်းစည်းပေးခဲ့တာပါ။ မိန်းကလေးတွေက ပန်းကိုနှစ်သက်တတ်ကြတာပဲလေ။

ဘာကြောင့် မ.က အဲ့လောက်ထိကြီး စိတ်ဆိုးသွားရသလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ ခံစားရခြင်းနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩရပါသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ဂျက်ဆိုသော သူက အံ့ဩပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်သူမို့ပါ။

ဘာကြောင့် မ.က သူ့ကို ခံစားရအောင် လုပ်ရတာလဲဟု မကျေမနပ်လေးပင် ဖြစ်ရ၍ ထိုဆရာဝန်မ၏ စားပွဲတွင်ပင် စိမ်မြေနပြေထိုင်ချလိုက်သေး၏။

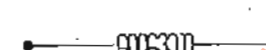
သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို ဒီလောက်ဂရုမစိုက်တဲ့ ဆရာဝန်မကို ဂရုစိုက်တတ်လာအောင် ကြိုးစားမည်ပေါ့။

သို့သော် စားပွဲပေါ်ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို မြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် မ.နှင့်အတူ ရယ်ပြုံးနေခဲ့သော ခပ်ချောချောအမျိုးသားကြောင့်ပါပဲ။

“ဒါ . . . သူ့ရည်းစားလား”

www.burmeseclassic.com

ဟုပင် နှုတ်မှတီးတိုးပြောလိုက်မိသည်ထိ စိုးရိမ် သွားရပါသည်။

“ရည်းစားဆို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု သူ ထပ်၍တွေးမိပါသည်။

ထိုသို့တွေးမိခြင်းက ရင်တော်တော်ပူရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အေးအေးဆေးဆေး မထိုင်နိုင် တော့ပဲ ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ဒယ်ဒီရဲ့ နားနေခန်းထဲသို့ တံခါးပင် မခေါက်နိုင်တော့ဘဲ ဝင်လာခဲ့ပါ သည်။

သည်တွင် ဘောပင်တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ သော ဒယ်ဒီက သူ့ကိုမြင်တော့ တအံ့တဩပင်။

“ဆေးရုံအနံ့ကို မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ငါ့သားက ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“ဒယ်ဒီကို သား မေးရောရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ခရုအိမ်အကြောင်းပါ”

ဟုဆိုတော့ ဒယ်ဒီက သူ့ကို မျက်မှန်ကြားမှ စွဲ ကြည့်လာပါသည်။

“ဒယ်ဒီတပည့် ခရုအိမ်ပါ”

“ကောင်မလေးက ရိုးသားတယ်။ ကြိုးစားတယ်။

အေးဆေးတည်ငြိမ်တယ်။ မင်း ဘာရှုပ်ပြန်ဦးမလို့လဲ”

“သူက သားကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ သား ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ် ဒယ်ဒီ။ အောင့်သက်သက်ကြီးပဲ။ သူ့ကို ဖျော် အောင် ပန်းစည်းပေးတယ်။ ဒါကို သူက အမှိုက်တဲ့”

“ဟား . . . ဟား”

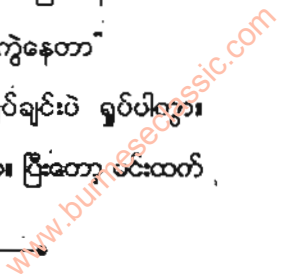
“ဒယ်ဒီ . . . ဘာရယ်တာလဲ။ သား တတယ်

ကြောကွဲနေတာ”

“တခြားမိန်းကလေးတွေက မင်းပန်းစည်းတို့ ကြိုက် တယ်။ ခရုအိမ်က မကြိုက်ဘူး။ ဘာလဲခံပြင်းနေတာလား”

“ဒယ်ဒီ သား အတည်ကြောကွဲနေတာ”

“ရွယ်တုချင်း မင်းလို ငရှုပ်ချင်းပဲ ရှုပ်ပါကွာ။ ခရုအိမ်က ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ဆရာဝန်မ။ ငြီးတော့ မင်းထက်

ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်လောက်ကြီးတာကြီးကို ချမ်းသာ
ပေးလိုက်ပါကွာ”

“သား တကယ်ခဲစားနေရတာ ဒယ်ဒီ။ အဲဒီဆရာ
ဝန်မလေးကို ကြွေသွားတာ”

“ဒယ်ဒီ အလုပ်ချိန်ကြီး သားရယ်”

ဟု ရှုမငြီးအောင်ချစ်ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
ချစ်သားကို ဒေါက်တာဒီပါညိုက ဈေးဝယ်ဖို့လိုက်ပါသော်
လည်း ရဲရင့်နေသော သားရဲ့ မျက်လုံးတွေကိုတော့ သတိ
ပြုမိသားပင်။

“ဒယ်ဒီ တစ်ခုကို မှန်မှန်ပြောရင် သား ပြန်မယ်”

“အကျပ်ကိုင်ပြန်ပြီ၊ ကဲ . . . ပြောကွာ”

“အဲဒီဆရာဝန်မမမှာ မောင်နှမရှိသလား”

“အင်း . . . အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်တော့
ကြားဖူးတာပဲ”

“အစ်ကို”

သူ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပြန်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်က

ဓာတ်ပုံကိုပေါ့ . . .

“မောင်နှမဆိုတော့ ရုပ်ချင်းဆင်မှာပေါ့”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ သား”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူး။ လုံးဝပဲ”

ဟု ထိုဓာတ်ပုံကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောတာ ဒယ်ဒီကို
တရားခံတစ်ယောက်လို ကြည့်ပြီး . . .

“ဒယ်ဒီ”

“ပြော . . . ပြော . . . ပြောကွာ”

“သူမှာ ရည်းစားရှိလား”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“ဒယ်ဒီကလည်း ဆေးရုံတစ်ခုတည်းမှာနေပြီး

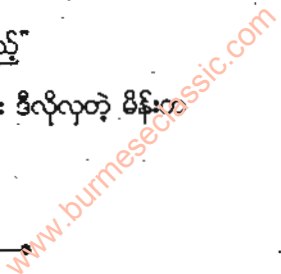
သေဘူးလား”

“သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ။ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ခန့်မှန်းပြောဗျာ။ ခန့်မှန်းကြည့်”

“ဒီလောက်အသက်အရွယ်ရှိပြီး ဒီလိုလှတဲ့ မိန်းကလေး

လေးပဲ။ မရှိဘဲနေပါ့မလား”

“ဒယ်ဒီအခြေကို လုံးဝတင်းသွားပြီ”

ဟုသာ မကျေမချမ်းနှင့်ပြောကာ ထွက်လာခဲ့မိ
တော့သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူမ ရည်းစားရှိနှင့်ပြီးရင်
လည်းဆိုတဲ့ကိစ္စကို တွေးရင်း ဗျူဟာကို ဘယ်လိုခင်းရမယ်
ဆိုတာ အထပ်ထပ်စဉ်းစားနေမိပါတော့သည်။

“မ”

ဂျူတီပြီးသွား၍ ပြန်ရန်ထွက်လာခဲ့သည်တွင်
ထောက်တဲ့ရှုံးလောက်တဲ့ ထိုကောင်လေးရဲ့ အပြုံးမျက်နှာ
ကြောင့် သူမမှာ စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

“အဲလိုကြီး မျက်စုံးမတွန်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်အသည်း
မှာ နာလို့”

“မင်းကို တကယ်စိတ်ရှုပ်တယ် ကောင်လေး”

“ဂျက်ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျက်”

“ဒါ တို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နော်။ မင်းရဲ့ ခုလိုမလင်မခြင်

www.burmeseclassic.com

မူကြောင့် တို့ သိက္ခာကျတယ်”

“မ.ရဲ့အကြည့်တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရင့်လာလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ခံစားရတယ် မ.ရယ်။ မ.ရက်စက်တတ် လာပြီ”

“စကားပြောဆင်ခြင်ပါ ဂျက်။ မင်းကို တို့ ဘယ် တုန်းက အထာပေးခဲ့ဖူးလို့ အဲ့လိုရက်စက်တတ်လာပြီဆို တဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုး ထည့်သုံးရတာလဲ”

“ရပါတယ် . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ပျောက်သွားတာထက်စာရင် ခုလို အပြောခံရတာက ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုလျှင် တောက်တဲ့ရှုံးတဲ့ ဒီကောင်လေးကို သူမ စိတ်ပျက်စွာပင် ဖြတ်ကျော်မည်ကြံခိုက် သူမရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သော ထိုကောင်လေးကြောင့် သူမ နည်းနည်း ရှက်သွားမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက ဓာရာဝန်မလေး၊ ပြီးတော့ ရည်းစားလည်းထားခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်တော့ ခုလို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရဲရဲတင်းတင်း ပြုမူလာတော့

သူမ ရှက်တယ်ဆိုတာ အဆန်းမှမဟုတ်တော့တာ။

“ဂျက် . . . မင်း တို့ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“ဖယ်ရင် . . . မ.က သွားလိုက်မှာပေါ့ဗျ”

“ဒါ တို့ပတ်ဝန်းကျင်နော်။ တို့ကို သိက္ခာကျ ဆောင်မလုပ်နဲ့”

“မ.က စိတ်ဆိုးရင်လည်း လှတာပဲ။ အဟဲ . . . မ

အာပေါလား။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ပါ”

“တို့က မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်

ဘူး ဂျက်”

“မ.က ပထမဆုံးပါ။ မာမီတောင် ကျွန်တော့်ကား

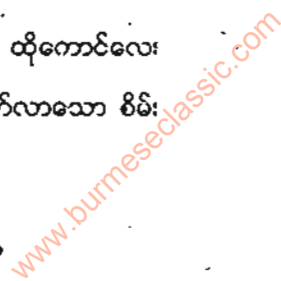
ခေါ် လိုက်စီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းဖယ်ပါ ဂျက်။ မကြာခင် တို့ကိုကို ရောက်

တော့မယ်။ ကိုကိုက စိတ်ကြီးတယ်။ မင်း ဖယ်ပါ”

ဟုပင် သူမရှေ့ပိတ်ရပ်နေသော ထိုကောင်လေး

ဆို ပြောလိုက်စဉ်ရှိပါသေးသည် ထိုးဆိုက်လာသော စိမ်း

ညှို့ရောင်ကားလေးကြောင့် သူမမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား
ပါသည်။

“ခရအိမ် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ကားပေါ်မှ ကိုကိုက ဂျက်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်

ပြီး ပြောလျှင် သူမမှာ ပျာပျာသလဲပင် . . .

“လာပြီ ကိုကို”

ဟုပင် ပြေးလိုက်ပါသေး၏။

“ဘယ်သူလဲ အဲဒါက . . .”

“နန်းအထူးကုဆရာ ဒီပါညှို့ရဲသားပါ။ ကြုံလို့
နှုတ်ဆက်နေတာ”

ဟုပင် မုသားလေးနှောကာ မလုံမလဲပြောလိုက်ရ
ပေမယ့် ကိုကိုရဲ့ အကြည့်စူးစူးကိုတော့ လက်ခံရရှိလိုက်တယ်
သေးသည်။

“မ”

ပန်းစည်းလေးကိုင်ကာ ထွက်ပေါ်လာသော
ဇွတ်နှာတစ်ခုကြောင့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော သူမမှာ
ငုတ်တုတ်ကြီးပင် အသက်ပျောက်သွားချင်မိပါသည်။

တော်ပါသေးသည်။ နားနေခန်းထဲတွင် အရင်းနှီး
ဆုံး သိသိမြိုင်နှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေလို့။
လူစုံတက်စုံသာရှိနေခဲ့လျှင် သူမ ရှက်လွန်းလို့ ရူးရမည်
ထင်ပါရဲ့။ သူမကသာ သိသိမြိုင်ရှေ့မှာ ထုထူပူပူဖြစ်နေရ
ပေမယ့် ထိုကောင်လေးတော့ ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် သူမထံသို့

တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေပြီး သူမကို စိုခွဲနေသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်နှင့်ကြည့်ကာ သူမထံ ထိုပန်းစည်းကြီးကို တမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“သုံးကြိမ်မြောက်”

“မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ ဂျက်ရယ်”

ဟုပင် စိတ်ပျက်စွာ ပြောပြီး ထရပ်ကာ . . .

“တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

ဟုပင်ပြောပြီး သူပေးသောပန်းစည်းကြီးကိုလည်း မယူတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင်

“ကျွန်တော့်ကို အဲလိုအလုပ်များဟန်ဆောင်ပြီး ရှောင်နေတော့မှာပဲလား မ”

ဟုပြောလျှင် သူမက ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့စကားကို မကြားချင်ယောင်သာ ငြဲလိုက်ပါသည်။

ထွက်သွားသော မရဲကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ငြဲကာ . . .

“နောက်ကျောလည်း လှတာပဲ”

“ချစ်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တာကိုး”

ဟု မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ပင် သီသီမြိုင်က ပြောလိုက်ရာ ဂျက်မှာ ထိုသွားပြားကြီးကြီးနှင့် မရဲသူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မကိုကြည့်ပြီး ခင်မင်သမ္မုနှင့် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“အစ်မက ခင်ဖို့ကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ မျက်နှာက

ကြည်နေတယ်”

“ဘာသိချင်လို့ ဒီလောက်မြှောက်နေတာလဲ”

“အစ်မက အကဲခတ်ကောင်းသားပဲ”

“အသက်ကြီးတယ်လေ။ အတွေ့အကြုံပိုများတဲ့ သဘောပါ”

“ကျွန်တော်က ဂျက်ပါ။ တစ်လုံးတည်းပဲ။ မာမိက နာမည်တစ်လုံးတည်းကိုပဲကြိုက်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဂျက်လို့ ခေါ်တယ်”

“တို့က သီသီမြိုင်ပါ။ ခရုအိမ်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆို ပါတော့”

“ကြိုက်သွားပြီ။ ဒါဆို မရဲ့ ဘိုင်းအိုကရပ်ဖီကို သိမှာ
ပေါ့”

“ဘာသိချင်လို့လဲ။ တို့က စပိုင်တော့ မဟုတ်ဘူး
နော်”

“ခင်မင်မှုနဲ့ပဲဖြေပါဠာ”

“မင်းက ခင်ဖို့ကောင်းသားပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘက်မှာ မသိ တစ်ယောက်တည်းရှိ
တယ်ဠာ။ Thank you ။ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော် မ.ကို သတ်
သက်လိုက်ကြောင်တယ် ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က သိပ်စိတ်မရည်ဘူး။ ပြီးတော့
မိန်းကလေးတွေက လက်လွတ်စပယ်ပြောလာရင်လည်း
သည်းမခံတတ်ဘူး။ မ.က လွဲရင်ပေါ့”

“ဂုဏ်ယူစရာပါလား”

“ကျွန်တော် ခု ခံစားနေရတာဠာ”

ဟုဆိုပြီး ခရုအိမ်၏ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ

အဆွေပေါ်မှ တတ်ပုံကို မေးဆတ်ပြကာ . . .

“အဲ့ဒါ မ.ရဲ့ ရည်းစားလား”

ဟု မသိချင်သလိုသိချင်သလိုနှင့် စိတ်မပါလှစွာ
မေးလိုက်လျှင် သီသီမြိုင်မှာ အသံလေးထွက်သည်ထိပင်
ရယ်ကာ။

“အဲ့လိုထင်နေလို့လား”

“အတူတူထွက်သွားတာ နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီ။ ကျွန်
တော့်ရှေ့မှာပဲ လိုက်သွားတော့ ခံစားရတယ်”

“မခံစားပါနဲ့။ အဲ့ဒါ သူ့အစ်ကိုပါ။ ဆောက်လုပ်ရေး
အင်ဂျင်နီယာ ကြယ်တံခွန်တဲ့”

“အစ်ကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ။ သူတို့မောင်နှမက သိပ်ချစ်ကြတာလေ။
ပြီးတော့ ကြယ်တံခွန်က စိတ်လည်းကြီးတယ်။ ခရုအိမ်နား
တို့ ကပ်ချင်ကြပေမယ့် ကြယ်တံခွန်ကို လန့်လို့ ဒီအသက်
အရွယ်ပဲရှိနေပြီ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဘူးတာကို
ကြည့်လေ”

ဟု သူမက အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် ကြည်စင်စင်းပသွားသော ဂျက်ရဲ့ မျက်နှာမှာတော့ လမင်း အစင်းတစ်ရာဖြတ်ပြေးသွားသည်နည်း။

“အကြွေးမှတ်ထားလိုက်။ မသိကို ကောင်းကောင်း ပြုရမယ်”

“ပုံပြင်မပြောနဲ့နော်”

“တကယ်ပါများ၊ ခုမှပဲ စိတ်ထဲသက်သာသွားတော့ တယ်”

“ခင်လို့ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်နော်။ ကြယ်တံခွန်က လက်သံသိပ်ပြောင်တာ”

“ရပါတယ်။ ယောက်ဖလောင်းကြီးပဲ”

“ဘုရားရေ . . . ဒုက္ခပဲ။ ပြောမိတဲ့ ငါ့အမှားပါလား နော်။ ဂျက် . . . မင်း မကြာခင် ဆေးရုံလား၊ ရဲစခန်းလားပဲ”

“ရွှေယောက်ဖက အဲ့လောက်ထိပဲဆိုသလား”

“အဲ့ထက်ဆိုးလို့ ပြောနေတာပေါ့။ တို့တစ်တွေ ပထမနှစ်တုန်းက ခရုအိမ်ကို ပိုးပမ်းနေတဲ့ကောင် တစ်

ကောင်က ဆေးရုံ နှစ်ပတ်တက်ရဖူးတယ်”

“ဗျာ”

“ခေါင်းမှာ ငါးချက်ချုပ်ရပြီး၊ လက်ကျိုးသွားတာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“ဟမ်း၊ . . . ဘာလို့လဲ”

“ယောက်ဖကြီး အစောင့်အကြပ်ကောင်းလို့ပေါ့။

နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်အတွက်မကျန်တော့ဘဲ ပါသွားတာ ကြာလှပေါ့”

“အင်း . . . မြင်ယောင်ပါသေးတယ်။ ဒီလို ဇွတ်

တရွတ်နဲ့တော့ မကြာခင်ဆေးရုံရောက်ရဦးမှာပဲ”

“ဆရာဝန်မလေးနားကို အချိန်ပြည့်နေစေတော့ ပို

ပြီး ကျေးဇူးတင်မိဦးမှာပါ”

သွက်သွက်လက်လက်ပင် ပေါ့ပါးစွာ ပြောနေ သော ထိုကောင်လေးကို သိသိမြင်မြင်မှာ လေးသွဲစွာကြည့်ပြီး

ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိပါသည်။

“မ”

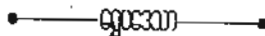
“လာပြန်ပြီလား”

ဟု စိတ်ပျက်စွာပင်ပြောလိုက်ပေမယ့် ထိုကောင်
လေးက အပြုံးမပျက်ပင်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ အိမ်ပြန်မှာ
မဟုတ်လား”

“မလိုပါဘူး ရတယ်။ ကိုကို လာလိမ့်မယ်”

“အဲလောက်ကြီး စောင့်ရှောက်နေမှတော့ ဘယ်
သူက အနားကပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က

တော့ လက်မလျော့ဘူး”

“မင်း . . . ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က ရည်း
စားစကားကို ကဗျာဆန်ဆန်ပြောချင်တာလေ”

“မင်း အဲလောက်ထိ ရဲတင်းလာခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးလို့
လျှော့တွက်ခိုမိတာ တို့ရဲ့မဟာအမှားကြီးပဲ”

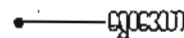
“မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ မယုံရင်ခင်ကြည့်လေ။
သိပ်ပျော်စရာဖြစ်သွားမယ်”

“ဆရာရဲ့သားမို့ပဲ။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ကိုကိုနဲ့
တွေ့ပေးလိုက်တာကြာပြီ”

ဟု သူမက အံ့လေးကြိတ်ကာပြောလျှင် သူတ
အပြုံးမပျက်ပင်။

“အရိုးကွဲမှ အသည်းစွဲတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က မ
တို့ ရူးအောင်ချစ်ပြုရင် မ.ရဲ့အစ်ကိုက တောင့်ခံနိုင်ပါဦး
မလား”

“ဘာ”

“ခံစားလိုက်ရတာဗျာ။ အဲဒါ မ.ရည်းစားမှတ်ပြီး
ခုမှပဲ အလုံးကြီးကျသွားတာ”

“သိ ပြောလိုက်တာလား”

“အင်း”

“သိက တို့အကြောင်းကို အကုန်သိလိမ့်မယ်လို့
ထင်သလား”

“ဗျာ”

“မင်းလမ်း မင်းသွားပါ။ တို့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့
ဟုတ်လား”

“ခဏလေးပါဗျာ”

“တို့ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းနေပြီ။ မင်းမှာ နားလည်မှု
မရှိဘူးလား”

ဟု သူမစိတ်ဆိုးစပြုလာ၍ အသံမာမာနှင့် ပြော
လိုက်ရာ သူ့ရဲ့မျက်နှာမှာ ရှုတ်ခြည်းအိုကျသွားပြီး . . .

“ဆောရီးဗျာ။ အမှန်က ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်
ချင်ပါဘူး။ အဲလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း မ.နဲ့တွေ့ရမယ့်အချိန်က

ကျွန်တော့မှာ မရှိလို့ပါ”

ဟု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလေးနှင့် ပြောလာပြန်တော့
ထည်း သူမရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။

ထိုစဉ် သူမတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုးဆိုက်
လာသော ကိုကိုကားကြောင့် ထိုကောင်လေးကို တစ်ချက်
သာစွေကြည့်ကာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါတော့သည်။

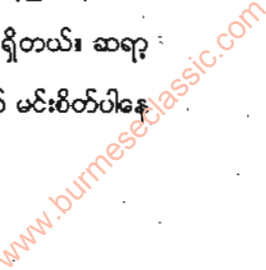
“ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာရဲ့ သားပါ”

“အဲဒီဆရာသားနဲ့က ခဏခဏပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ဆုံတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်ဖြစ်တာပဲလား”

“သူ့အဖေဆီလာတာနေမှာပေါ့”

“မလိမ်တတ်ဘဲ မလိမ်နဲ့ ခရအိမ်။ မင်းမျက်လုံး
ခတ်လိုက်တာကအစ မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်။ မသိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဆရာ
သားမို့ ကာဗာပေးချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းစိတ်ပါနေ
လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ စိတ်ပါနေလို့ မဟုတ်ဘူး”

“ငါက ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူး ခရုအိမ်။ ဒီ
ကောင်လေးကို ငါကောင်းကောင်းသိတယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ
ကနေတဲ့ လမ်းဂျက်ပစီပဲ”

“ရှင်”

“သုံးကြိမ် ဝမ်နှိမ်ပေးပြီးပြီပဲ။ ဒီလောက်ဆို တော်
လောက်ရောပေါ့”

ဟု ကိုကိုက အေးစက်စွာဆိုလိုက်လျှင် သူမရင်
ထဲ ထူမှုသွားမိပါတော့သည်။

“သား . . . မျက်နှာကလည်း မကောင်းပါလား။
ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“သား ချစ်နေပြီထင်တယ် မာမီ”

“ဟော့တော့”

ဒေါ်ဆည်းဆာပျိုမှာ တအံ့တဩလေးပင်း ရင်
ဘတ်ကလေးဖိကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဆတ်တီပေါ်
အပုံလိုက်ထိုင်နေသော သားနား ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“သားရင်ထဲမှာ နေရခက်နေတယ် မာမီ။ ကား
လည်း မက.ချင်ဘူး။ ရေလည်းမကူးချင်ဘူး။ ရဲလေတို့နဲ့

လည်း စကားမပြောချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သားရယ်။ မာမိ ရင်တွေ ပူ လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ သားကိုယ်သား ဆန်းစစ်နေ တယ် မာမိ”

“အဖြေရပြီလား”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာထင်တယ် မာမိ။ သားရင်ထဲမှာ နာပြီးအောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မနေ့တွေရင်တော့ အဲလိုမျိုးမဖြစ်တော့ဘူး။ ပျော်နေတာပဲ”

“အမလေး . . . ဘာများလဲလို့ သားရယ်။ တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးလား”

“သားမျက်စိထဲမှာတော့ လှတယ်။ ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်လေး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒီလောက်ညွှန်းနေမှတော့ မာမိတောင် တွေ့ ချင်လာပြီ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဒယ်ဒီဆီသွားရင်တွေ့မှာပေါ့”

“ဆေးရုံမှာ ဟုတ်လား”

“ဆရာဝန်မလေး”

“ကြံကြီးစည်ရာ သားရယ်။ ကိုယ်ထက် အသက်

ကြီးတဲ့လူကို”

“သား အပျော်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မာမိ။

အထည်”

“သား သတိလည်းထားဦး။ သားဒယ်ဒီ မျက်နှာ

ချစ်စရာဖြစ်နေဦးမယ်”

“သတိထားစရာ မလိုလောက်အောင်ကိုပဲ မာမိ

အေး အနားကို ကပ်လို့မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာနကြီးတယ်”

“သားကို ဘာပြောလို့လဲ”

“ရင်နာအောင်ပြောတယ်။ မလာနဲ့လို့ ပြောလည်း

ခံစားရတယ်။ နားလည်မှု မရှိဘူးလား။ အဲဒီ ခုနစ်လုံးက

ထည်း ကြော့ရတယ်”

“သားရယ်”

စိတ်ဆန္ဒတွေ ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် ချစ်ရတဲ့သားကို ကြည့်ပြီး သူမပြုံးလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ထိုအပြုံးထဲတွင် အတိတ်ရဲ့ နှစ်ဝင်မှု တစ်ပိုင်းတစ်ပေါင် ပတ်သက်နေပါလိမ့်မည်။

“ဟိုကောင်တွေက ချိန်းပတီးတွေမို့ ဉာဏ်ကြီး မာမီမီမှာ နည်းဗျူဟာလေးတောင်းချင်တယ်။ ပေးမှာလဲ မာမီ”

“ဧကပါ သားရယ်။ အဲ့ဒီခံစားချက်တွေက ဧကပါ ပဲ။ ကြာလာတော့ လေထဲမှာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“မပျောက်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေပြီ။ မာမီ ကူညီ ပြီး”

“မာမီက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ပြောလေ။ မိန်းကလေးတွေက ဘာတွေလုပ်ပေး တာမျိုးကြိုက်လဲ”

“လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးပေါ့”

“အကြံဉာဏ်ကိုပြောတာ”

“ရိုးသားဖို့ပါပဲ။ အချစ်မှာ ရိုးသားဖို့လိုတယ်။

ဘက်ကျစ်နဲ့ ကောက်ကျစ်လိုက်တာနဲ့ ချစ်သူရဲ့အမုန်း ခံရမယ်။ နီးချင်လေလေ ဝေးကွာလေလေဖြစ်မယ်”

“မာမီ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လိုလူမျိုးကို ကြိုက်

ပါ”

“မာမီမှာ ဆရီရောင်အိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းရှိတယ်”

“ဆရီရောင်အိုင် . . . သား မသိပါလား”

“ထူးခြားတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် စန္ဒရားတီးတယ်။ စံပယ်ပန်းခူးပြီး သီကုံးတယ်”

“သိပ်နူးညံ့မှာပဲ”

“ဆရီကတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့လူကို ကြိုက်တယ်။

အဲဒါက ကာလတစ်ခုကြာတော့ ဂျစ်ကန်ကန် တစ်ဖွတ်ထိုး နိုင်တဲ့ကောင်လေးကို ကြိုက်သွားတယ်”

“ဧသြာ . . . သိပြီ။ မိန်းကလေးတွေက ပြောင်းလဲ

တတ်တဲ့ သဘောဆောင်တယ်ပေါ့”

“မပြောင်းလဲတဲ့သူလည်း ရှိပါတယ်။ ဘယ်လို
ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကြိုက်တယ်လေ”

“သားရဲ့ မမလည်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ
ဘူး”

“ဘဝဆိုတာ ရှုပ်ထွေးပါတယ် သားရယ်။ ဥပမာ
အားဖြင့် အချစ်ပေါ့။ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဖြောင့်ဖြူးတဲ့အချိန်
တိမ်ဝင်မြှုပ်ကွယ်နေပြီး။ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အချိန်မှ ပွင့်အန်ထွက်
ကျလာတတ်တဲ့ သဘောသဘာဝရှိတယ်။ သား အဲ့ဒီမိန်း
ကလေးကို သိပ်အလေးအနက်မထားပါနဲ့လား သားရယ်”

“ဟာ . . . မာမီ မရတော့ဘူး။ သားချစ်ပြီးနေပြီ”

“မာမီက စိုးရိမ်လို့ပါ။ သားခံစားရမှာ စိုးရိမ်လို့”

“မဆိုင်ပါဘူး။ မာမီရယ်”

ဟု ပြောပြီးကာမှ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်နေသော
မာမီကို အကဲခတ်ကာ . . .

“ဘာလို့လဲ မာမီ”

“တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“စိုးရိမ်ပါနဲ့။ မမမှာ ရည်းစားမရှိသေးပါဘူး”

“သူချစ်နေတဲ့ သူရှိရင်ရှိမှာပေါ့။ ဆရာဝန်မပဲ ဖြစ်
နေပြီကို”

“သူ့အစ်ကိုက ဘီလူးလိုပဲ စောင့်ရှောက်နေတာ။
ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“လူစိတ်ဆိုတာ ပြောမရဘူးသား”

“မာမီ ဘယ်တုန်းကမှ သားဆန္ဒကို ကန့်လန့်မလုပ်
ဖူးပါဘူး။ ဘာလို့လဲ”

“ချစ်တဲ့လူတိုင်းဟာ အနည်းနဲ့အများ နာကျင်ရ
တယ် သား။ သားကို မနာကျင်စေချင်လို့ဘဲ”

“မာမီ အတိတ်ရှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ သားကို
ပြောပြပါ။ သား နားထောင်ချင်တယ်။ အခု ချစ်နေတော့ ချစ်

ကြတဲ့လူတွေအကြောင်းပဲ နားထောင်ချင်တယ်”

“အင်း . . . ပြောပြမယ်လေ။ မာမီလည်း ပျင်းနေ
တာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒီနေ့မှ သူတို့တွေကို သတိရနေတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောပြချင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ဟာမီရဲ့သားပေါ့”

“အကြောင်းအရာက ဆန်းကြယ်လို့လားဟာမီ”

“တစ်ဆင့်ပြန်ကြားရတဲ့ သားရဲ့ ခံစားချက်ကိုတော့ မသိပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ရတဲ့ ဟာမီတော့ နှလုံးကွဲမတတ် ခံစားခဲ့ရတာ ခုချိန်ထိ နောင်တရလို့မဆုံးဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ ဟာမီကိုပင် ဝေးကြည့်၍ နေ့ဖြစ် ခဲ့ပါသည်။

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကောင်း သလို တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သိပ်ကြောက်စရာကောင်း ပါတယ်။ အဲဒီချိန်က ဟာမီတို့က တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေပေါ့။ ဟာမီက ကျောင်းခဏပိတ်တုန်း သား ဘိုးဘိုးရဲ့တို့ မြစ်ကြီးနားမြို့ကို အလည်သွားခဲ့ချိန်ကပေါ့။ သိပ်ကိုရိုးစင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ခင်ခဲ့ရ တယ်”

ဟု ဆိုပြီး အဝေးသို့ ဝေးကြည့်ကာ ...

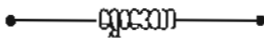
“ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့်ပေါ့။ မိုင်ဆောင်ဆိုတဲ့ နံနံချီဆရာရယ်၊ ချွန်ရယ်၊ လေဆန်ရယ်၊ ဆရီရောင်အိုင်ဆို ခဲ့ စန္ဒရားတီးတဲ့ မိန်းမချောလေးရယ်ပြီးတော့ နောက်တစ် ဆယတ်ရှိသေးတယ်။ လေဆန်ရဲ့ညီ ကောင်လေးလို့ခေါ်တဲ့ ဆလတ်ခွန်ရယ်”

“အများကြီးပဲနော်”

“လေဆန်နဲ့ ချွန်က သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေလေ။ ညီအစ်ကိုတစ်မျှပေါ့။ ကောင်လေးဆိုတဲ့ လေတံ နဲ့နဲ့လည်း ချွန်က သိပ်ခင်တယ်။ ညီအစ်ကိုလိုပဲ။ အက်ဆီး ဒင့်ကြောင့် မိုင်ဆောင်နဲ့လည်း သိပ်ခင်သွားကြတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဖြစ်လာတာပေါ့။ ချွန်မှာ အမေမရှိ ဘူး။ မိထွေးနဲ့နေရတာတော့ မိထွေးဆိုတာကို မုန်းတယ်။ မိုင်ဆောင်နဲ့ ဆရီရောင်အိုင်က မိဘမဲ့လေ။ ဘုရားကျောင်း မှာ အတူတူကြီးလာကြတာ”

“ဇာတ်ရိုက်တက်လာပြီ”

“ဟာမီအထင်တော့ ဆရီက မိုင်ဆောင်တို့ ကြိုက်”

လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဖတ်လမ်းက ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာရမှာပေါ့”

“ဆိုးတာက လေဆန်ရော၊ ချွန်ပါ ဆရီကို ကြိုက်
နေကြတယ်”

“မိုင်ဆောင်က မကြိုက်ဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ဘာလို့ မသိတာလဲ”

“မိုင်ဆောင်ရဲ့ မျက်နှာက ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်း
ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းဆိုတာမျိုးကို ခန့်မှန်းရခက်တယ်”

“သားတောင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ဖူးချင်လာပြီ”

“ဂျစ်ကန်ကန် ဇွတ်တရွတ်နိုင်တဲ့ ချွန်က ဆရီကို
အသည်းအသန်ကို အရမ်းကြိုက်ခဲ့တယ်။ လေဆန်ကတော့
တိတ်တခိုးချစ်ပေါ့”

“နောက်တော့ရော”

“မာမီလည်း သိပ်တော့ နားမလည်ဘူး။ နောက်
တစ်ကြိမ် ပြစ်ကြီးနားကို ပြန်ရောက်သွားတော့ လေဆန်ရဲ့

ညီ လေတံခွန်က ဆရီရောင်အိုင်နဲ့ မောင်အရင်းဖြစ်နေ
တယ်။ ပြီးတော့ လေဆန်ရဲ့အမေက မိုင်ဆောင်ရဲ့ အမေရင်း
ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို လေဆန်က ဘယ်ကလာတာလဲ”

“သူတို့ ကြားမှာပြဿနာလေးတွေတော့ ကိုယ်စီ
ရှိကြတယ်ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိနဲ့
မာမီက အဲဒီဖတ်လမ်းထဲ ဝင်ဖွေလိုက်တယ်”

“နောက်တော့ရော”

“မိုင်ဆောင်က ရာသက်ပန်ဖာရိသာလုပ်သွား
တယ်။ သူတို့အမေက ယောဂီဘဝနဲ့ တရားတောင်ထဲဝင်
သွားတယ်။ ချွန်က ရောဝတီဖြစ်ထဲကျသွားတယ်။ ဆရီနဲ့
လေဆန်က အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“တစ်ခန်းရပ်သွားတာပေါ့”

“ချွန်က သေသွားတာလား”

“အားလုံးက အဲလိုထင်ခဲ့ကြတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ခြောက်နှစ်ကြာတော့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချွန်က ရှတ်တရက်ပေါ်လာခဲ့တယ်”

“အိမ်ထောင်ကျသွားတာလား”

“ချွန်ဟာ အဲဒီလောက်ထိ အချစ်မြန်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း အားလုံးသိကြတယ်”

“ဒါဆို မွေးစားတာလား”

“ချွန်ကတော့ သူ့သမီးပါလို့ တစ်ချိန်လုံးပြောတယ်”

“ဟုတ်လို့နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချွန်စိတ်ကို သိနေလို့ပဲ”

“သူက ပြန်ပေါ်လာတော့ အဲဒီလောက် အချိန်ကြာကြီး ဘယ်မှာသွားနေတာလဲ။ လေဆန်နဲ့ ဆရီရောင်အိုင် လက်ထပ်သွားတာကို မကျေနပ်လို့လား”

“သူ့ဘယ်မှာသွားနေပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို

တာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေဆန်နဲ့ ဆရီက ချွန်ပျောက်သွားပြီး လအတန်ကြာမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ”

“ဒီလိုကိုး”

“ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ပြီး လအနည်းငယ်မှာပဲ ဆရီကလေးမွေးတယ်”

“ကလေးမွေးတယ်”

“အင်း . . . ကောမက်လေးကို မွေးတယ်”

“လေဆန်ရဲ့ ကလေးပေါ့”

“အားလုံးရဲ့အမြင်မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ချွန်ရဲ့ကလေးပါ”

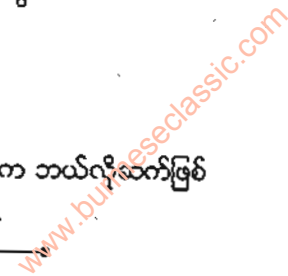
“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“နောက်တော့ လေဆန်ဆုံးသွားတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အက်ဆီးအင့်ကြောင့်ပါ”

“ဒါဆို ချွန်နဲ့ဆရီရောင်အိုင်က ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်

ကြသလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က မြစ်ကြီးနားရောက်တယ်။
ဖာရိသာရဲ့ ကျောင်းကိုဝင်ပြီး ဖာရိသာနဲ့တွေ့ခွဲတော့ ချွန်နဲ့
ဆရီ လက်ထပ်ပြီးသွားပြီလို့ သိရတယ်”

“ဒရမ်မာ အတ်လမ်းလေးပါလား။ အတ်သိမ်းလှပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးကြီးလို့ပဲ”

“မာမီလည်း အဲလိုခံစားရတယ်”

“အဲလူတွေက ခုဘယ်မှာနေကြသလဲ”

“မသိချင်လို့ မေးမထားမိဘူး”

“သားတော့ သူတို့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဗျူးချင်လို့”

ဟုပြောတော့ သူမမှာ ရယ်မိလိုက်ပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲလည်း အတိတ်ကိုပြန်လည်

သတိရမိသွားကာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြစ်ကြီးနားမြေကိုတော့
အလွမ်းပြေသွားရဦးမယ်ဟု တေးမှတ်ထားလိုက်ပါ၏။

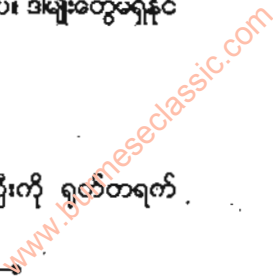
“ဗ”

“ဟော . . . ပေါ်လာပြန်ပြီလား”

“မာမီကတော့ ချစ်ရင် နာကျင်ခံစားရတယ်လို့
ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ချစ်ရတာကိုပျော်တယ်။
ကျွန်တော်ထင်တယ် ရှုပ်ထွေးတဲ့ဘဝတွေမှာပဲ နာကျင်မှု
တွေရှိတာ။ ကျွန်တော့်ဘဝက ရိုးစင်းတာပဲ။ ဒါမျိုးတွေမရှိနိုင်
ပါဘူး”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မာမီပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ရှည်ကြီးကို ရုတ်တရက်

သတိရသွားမိလို့ပါ”

“ဒီအရွယ်ထိ ပုံပြင်တွေ နားထောင်တုန်းလား”

“ပုံပြင်မဟုတ်ဘူး။ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်

လေးတစ်ခုပါ။ မာမိရဲ့ငယ်ဘဝမှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒါ
ဒီအရွယ်ထိလို့ မ.က သုံးနှုန်းတော့ ကျွန်တော့်ကို အရွယ်
ရောက်ပြီလို့ ဆိုလိုက်တာပေါ့”

“မင်းနဲ့ စကားကတ်သတ်ပြောနေဖို့ တို့မှာအချို့
မရှိဘူး”

“မ. အချိန်ရှိတဲ့ထိ ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ်”

“မစောင့်နဲ့။ ဘယ်တော့မှမစောင့်နဲ့။ မင်းကို တို့
ကိုကိုနဲ့ ဘယ်တော့မှ ထပ်မတွေ့စေချင်ဘူး”

“စိုးရိမ်လို့လား”

“ဆရာ ဒီပါညိုနဲ့ တိုက် ဆရာတပည့်ရင်းတွေထဲ
မင်းကိုဆို တို့ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ဆရာမျက်နှာရှိနေလို့ပါ”

“တစ်သက်လုံးမှာ ဒယ်ဒီကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့
လုံးဝ ကျေးဇူးတင်သွားပြီဗျာ”

ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြီးပြောနေသော ထိုကောင်

အစ်ကိုကြောင့် သူမမှာဟန်မလုပ်နိုင်အောင်ပင် ပြုံးမိသွား
တည်။

သည်တွင် နားနေခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာ
သောသူကြောင့် ...

“ဟင် ... ကိုကို”

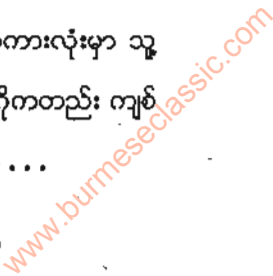
“ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ ခရုဒိမ်။ အခုရော
အစ်ကိုကြောင့် နှုတ်ဆက်တာပဲလား”

ဟု ညီမဖြစ်သူကို စူးရဲစွာကြည့်ကာ ပြစ်တင်လိုက်
အနောက် ထိုကောင်လေးကို ဝါးစားတော့မတတ်ကြည့်ပြီ။

“ဒါ မိန်းကလေးတွေနေတဲ့ နေရာပဲ။ မင်း ဘာလုပ်
တာလဲ”

“တည့်တည့်ဖြေရရင်တော့ မ.ဆီလာတာ”

ဟု မထီတရီ ဖြေလိုက်သော စကားလုံးမှာ သူ
အိမ်ကို ဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွားရကာ နဂိုကတည်း ကျစ်
အောင် ဆုပ်ထားသော လက်သီးမှာ ...

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

အကျီလည်ပင်းစကိုဆွဲကာ စိတ်ရိုလက်ရိုကြိုးထင်
ထိုးပစ်ပါတော့၏။

“ကိုကို... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကို”

သူမက ဆွဲပေမယ့်လည်း ဒေါသဖြစ်နေသော
ကြယ်တံခွန်မှာ သူမကိုတွန်းကာ လဲကျနေသော ဂျက်ကို
ပေါ်ခွပြီး...

“ခွပ်”

နောက်ဆုံးတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်တွင် ကွဲ
သော နှုတ်ခမ်းမှသွေးများ ယိုစီးလာရပါတော့သည်။

“ကိုကို... မလုပ်နဲ့တော့၊ ကိုကို”

သူမက ဂျက်ကိုယ်ပေါ်မှ ကိုကိုကို အတင်းကြပ်
ဆွဲဖယ်လိုက်တော့မှ ထိုလူနှစ်ဦးမှာ ကွာသွားရပါသည်။

“မင်း မှတ်ထားတော့ကောင်။ ငါ့ညီမနားမှာ သား
ကောင်ကိုမှ မမြင်ချင်ဘူး။ ဒါ မင်းကို သတိပေးတာပဲ။ တစ်
ပါးကောင်လို ရှေ့ဆက်ပြီး လိုက်ကပ်နေဦးမယ်ဆို

ဒီထက်နာမယ်”

ဟု ကြယ်တံခွန် (ခေါ်) ကောမက်က ကြိမ်းမောင်း
ပြောဆိုလိုက်ပေမယ့် ပက်လက်လန်လဲကျနေသော ဂျက်
မှာ မနာမကျင်သလို ထရစ်ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ
သွေးစတိုကို သုတ်လိုက်ပြီး အောင်မြင်သူတစ်ယောက်လို
ပြောတာ...

“ခွင့်ပြုချက်ရလိုက်တာပေါ့”

“ဘာ”

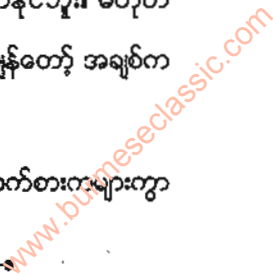
“ဒီထက်လက်သံပြောင်မယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ဘာ... မင်း”

“ကိုကို... တော်ပါတော့”

“ကျွန်တော် မ.ကိုချစ်တယ်။ ရည်းစားစကား
အောင် မပြောရသေးဘဲနဲ့ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။ မဟုတ်
ဘူး။ သယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အချစ်က
အပြောင်း သက်သေပြမယ်”

“မင်းလို မလောက်လေး မလောက်စားကများကွာ

၁၃၂

တောက်”

“ဘာကိုကြည့်ပြီး ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ”

“ငါ့ညီမ ဆရာဝန်မနဲ့ မင်းကတန်သလား”

“မ.က ကြီးမြင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က လည်း နိမ့်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို မယုံရင်စောင့်ကြည့် နေပါ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် မ.ကို လက်ထပ်ပြမယ်”

ဟုထိမထင်ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသော ကောင် လေးကြောင့် ကြယ်တံခွန်မှာ ဒေါသတို့ အလိပ်လိုက်ထင် နှလုံးသွေးထဲယိုစီးနေရပါသည်။

“တောက် . . . ဒီလက်တောက်လောက်ကောင် ကများကွာ”

ကိုကိုက ဒေါသတကြီးပင် ရှူးရှူးရဲရဲဖြစ်နေတော့ သူမမှာ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိအောင်ပင် သူမအတွက် နေရာက ရှားပါးနေရပါသည်။

“ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီကောင်ကို အဲလောက် ပြုံးပြနေ တာလဲ”

“တစ်ခါတည်း ပြုံးပြရပါသေးတယ်”

“ဘာကိစ္စကြောင့် လိုက်ဆွဲနေရတာလဲ”

“ကိုကိုက ဒေါသအရမ်းဖြစ်နေတော့ သူ့ဒဏ်ရာ

ကြီးကြီးဖြစ်သွားရင် ကိုကို အခက်တွေ့ရမယ်”

“ကုန်ကြွေးရနေပါ ခရုအိမ်ရယ်။ မင်းကြောင့် ကိုကို

နှလုံးထင်တယ်”

“ဆရာသိရင် အားနာစရာဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဒီဆေးရုံမှာမလုပ်နဲ့တော့”

“ဒါ ညီမရဲ့ အိပ်မက်လေ”

“ဒီကောင် မင်းနားမှာ လာလာရှုပ်နေလို့ ပြောနေရ

တာ”

“သူ ကိုယ်က တမင်တကာ ရှောင်နေရမှာလား။

အဲလိုကြီးဟာ လူကြီးလူကောင်းမဆန်ပါဘူး”

“မင်းကို အဲလို ကောင်လေးတွေနဲ့ တွေ့ရရင် ငါ့

ခေါင်းထဲ မိုးကြိုးအလုံးတစ်ရာခွဲနေသလိုပဲ ခရုအိမ်။ ဒါကို

မင်း သိထားစမ်းပါ”

ဟုသာဆိုပင် ထွက်သွားသော ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သူမပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ကိုကိုက သူမကြောင့် အူတိုပြီး ရုလိုပြောတဲ့အချိန်တိုင်း ပီတိဖြစ်ရတာ ငယ်ကတည်းက ခုချိန်ထိပါ။

သူမက ပြုံးပြီးပြီးလေးလုပ်နေခဲ့ပေမယ့် သီသီမြိုင်ကတော့ ပြုံးတူးပျာတာနှင့်ဝင်လာကာ ...

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲဟယ်။ ဂျက်က နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစတွေနဲ့ အောက်ထပ်မှာဆုံခဲ့တာ။ အပေါ်ရောက်တော့ ရှင့်အစ်ကို့ကို ဒေါသတကြီးနဲ့တွေ့ရပြန်ရော အခန်းထဲရောက်တော့ ရှင်ကပြုံးလို့။ ရူးချင်လာပြီ။ တို့နားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ကိုကိုက သူ့ခေါင်းထဲ မိုးကြိုးအလုံးတစ်ရာပစ်ခဲ့နေတယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ”

သီသီမြိုင်မှာ သူမရဲ့အဖြေစကားအတွက် တအံ့တကြဲလေးဖြစ်သွားရပေမယ့် သူမကတော့ ပြုံးကာ Pres-

Cuff ကို ပွေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟင် ... သား ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ”

ဟု ညီမည်းနေသော သူ့မျက်နှာကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူမှာ တအံ့တကြဲလေးပင် စိုးရိမ်တကြီးမေးလာလျှင် ...

“ယောက်ဖလောင်းက ထိုးလွှတ်လိုက်တာ”

“ဘာ”

“မနာဟန်ဆောင်ထားရပေမယ့် လက်စက တော်တော်ပြင်းတာ”

“သား”

“အဲလို အထိုးခံလိုက်တော့လည်း ကောင်းသွားတာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ညီမကို ဘယ်ကတယ်လို ကြိုးစားရ

နဲ့ မသိဘူး။ သူ့နဲ့ဆုံခဲ့ရင်ဆိုတာကြီးကို ထည့်ထည့် ထည့်ထားနေရတော့ ရင်ထဲမှာမရှင်းဘူး”

“သားရယ်”

“မာမီ မသိသေးဘူး။ သား မ.ကို တကယ်ပဲ ရင်

ထဲက ချစ်သွားပြီ”

“မျက်နှာကြီးက ညိုမည်းနေတာဘဲ။ နှုတ်ခမ်းလည်း ကွဲထားသေးတယ်။ မာမီ ဆေးထည့်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက ရေခဲတုံးလေးများကို လှေသန့်သန့်ထဲထည့်လိုက်ပြီးမှ ဖြူသန့်နေသော ပဝါတစ်ထည်ကို ယူကာ ရေခဲတုံးလေးကို ထိုပဝါနှင့်ထုပ်ပြီး သားရဲ့ပါးစေ့ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိကပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“နာတယ်”

“ခကပါပဲ။ ဒက်ကျေတယ်”

ဟုဆိုကာ ဆေးသေတ္တာသေးသေးလေးကိုခွင့်လိုက်ပြီးမှ ...

“သားကို ဒီလိုမြင်ရတာ မာမီရင်နာတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ချစ်လိုက်ရတာ။ ခုန့်ထိ စကားမာမာတောင် သားကို မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ မိခင်ပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့တောင် သားကို အမိနဲ့မပေးဖူးဘူး။ သူငယ်ချင်းလို

ဇိတ်ဆွေလို ရင်းနှီးစွာပဲ ဆက်ဆံခဲ့တယ်”

ဟုပြောကာ ဒက်ရာကို ဆေးထည့်ပေးမည် ကြံစိတ် ...

“အမယ် ... မတွေ့တာကြာလို့ ဘယ်များပျောက်နေသလဲလို့ဝင်လာတာ။ လက်စသတ်တော့ အန်တီနား ချွဲနေတာကိုး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ၏သူငယ်ချင်း ငါးထောက်မှာ သူ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်တွင် ...

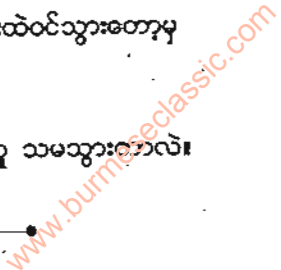
“ဟင် ... ဂျက် ... မင်းမျက်နှာကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ခုပဲ အန်တီပြောနေတာ သားတို့ရေ။ သားတို့ သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြောပါဦး”

ဟုသာဆိုကာ ဒေါ်ဆည်းဆာပျိုမှာ ဆေးသေတ္တာနှင့် ရေခဲလှေလေးကိုမက နောက်ခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဂျက်”

“ပြောကွာ။ မင်းကို ဘယ်သူ သမသွားတာလဲ။

ငါတို့ကောင်တွေဆွဲဖြဲဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒေါသလျှော့ကြပါကွာ။ စိတ်ကို

ထိန်းပါ။ ယောက်ဖလက်စာမိလာတာ”

“ယောက်ဖ”

“အင်း . . . ရွှေယောက်ဖ”

“ဪ . . . ဒီအတွင်း ပျောက်ချက်သားကောင်း

နေတဲ့ ကိစ္စလား။ အသစ်လား။ လန်းလား”

“မမပါ”

“ဟုတ်လှချည်လား။ ခုတစ်လော မင်း သိပ်ငယ်

ချင်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဘာထွင်နေပြန်ပြီလဲကွာ”

“ခရုအိမ်လေ”

“ဘာ”

“ဆရာဝန်မ။ ငါ့အယ်ဒီရဲ့တပည့်”

ဟု သူက ဂုဏ်ယူနေသံအပြည့်နှင့် ပြောလိုက်

လျှင် ကျန်လူများမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြပြီး . .

“တစ်လကျော်သွားပြီ။ မင်းမမေ့သေးဘဲကိုး”

“နတ်ရေးတဲ့ဖူးစာလို့ခေါ်တယ်”

“ခရီးပေါက်နေပြီလား”

“ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်လေ”

“အဲ . . . ပေါက်ပြီ။ ငါတို့ တစ်ခါတွေ့လိုက်တဲ့

အစ်ကိုကြီးက သူ့အစ်ကိုလား”

“အင်း”

“ဟား . . . ငါ့နိုင်ဖို့သေချာနေပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အစ်ကိုက ဒီလောက်ထပ်ကြပ်မကွာ စောင့်
ရှောက်နေမှတော့ ဘယ်ကောင်လေးက အနားတိုးနိုင်ဦးမှာလဲ”

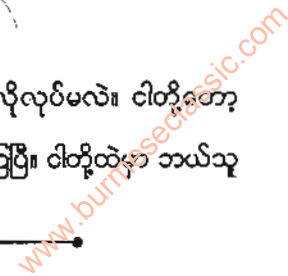
“ဒါက မင်းအထင်ကိုကွ”

“ဒီမှာ ရဲဘော် ကိစ္စရပ်တိုင်းဟာ မရိုးစင်းတတ်ပါ

ဘူး”

“ကဲ . . . ဂျက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါတို့တော့

အဆုံးအဖြတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ငါတို့ထဲမှာ ဘယ်သူ

နိုင်မလဲ”

“စောပါသေးတယ်။ နောက်နှစ်လကျန်သေးတယ်။ နိုင်တူးပြောသလို ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်နိုင် မယ်။ ရဲဇော်ပြောသလို ငါရုံးမယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်နိုင်မယ်။ တူးလာပြောသလို လက်ထပ်မည့်လူရှိတယ်။ ငါ့ကို ကြိုက်မယ်ဆိုတာမျိုး မဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားမယ်။ နိုင်းခလောင်းသလို ငါနိုင်ချင်တယ်။ အဝွန်း ရုံးဖို့များပါတယ်။ အဲ့ဒီလေးခုထဲက တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင် လို့ဘဲ”

“ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြောမယ်။ ကမ္ဘာကြီးက လုံး လုံးကြီးပါ။ အနာဂတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်ခြင်းတွေပဲ ပြည့်နေ တယ်။ မနက်ဖြန်တိုင်းက နေ့သစ်တွေပဲ။ ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ သက်ရှိတိုင်းကို ကြိုဆိုနေတယ်”

“ကဗျာဆရာလုပ်စားပါလား အဝွန်း”

“ဒီစကားက လွယ်လွယ်လေးပါ။ လူတိုင်း နား လည်တယ်။ ကဗျာက စက်တယ်။ နားမလည်အောင်ရေး

နိုင်ရမယ်။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ အဲလောက်ထိ မစွမ်း ဘူး”

“အမှန်တရားကိုတော့ လက်ခံနိုင်သားပဲ”

“ဒါတွေထားပါဦး။ အခုရေးကြီးတာ ဂျက်ပဲ။ ဂျက်

ဆီမှာ ငါတို့ ချမ်းသာခြင်းတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဂျက် မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဒီလောက်ကြီးအထိုးခံထားရတော့”

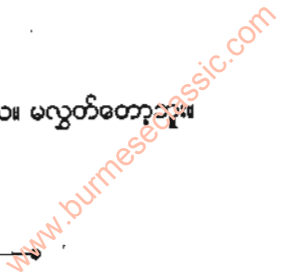
“ငါတကယ်ကြောသွားပြီ”

“ဘာ”

“အရင်ကတော့ ငါ့ရင်ထဲကဆန္ဒကို ငါမသိဘူး။ ခု တဖြည်းဖြည်းချင်း သိလာလေ ငါ မကို ဝိုင်ဆိုင်ချင်လေ ဖြစ် လာတာပဲ”

“အဲတော့”

“ငါ အချစ်ကိုတွေ့ရှိသွားပြီလေ။ မလွတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို ဖမ်းဆုပ်ထားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာလေကို မိမိရရဖမ်းဆုပ်ပြစဉ် ရဲဇော်က
“သူ့အစ်ကိုကရော”

“လူတိုင်းရဲ့ နှလုံးသားက သစ်သားတုံးမှမဟုတ်
တာ။ ကျောက်ဆိုင်တွေ၊ ငှက်တို့တွေတောင် နဲ့ပါများရင်
လှုပ်လာကြသေးတာပဲ”

“သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်လာရင်ရော”

“မီးစဉ်ကြည့် ကမှာပေါ့ကွ။ ဒါသုံးရမယ်လေ”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလျှင် အားလုံး
မှာ အပြုံးကိုယ်စီနှင့် ဂျက်ကိုထောက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

“သမီးက ခရုအိမ်ဆိုတာလားကွယ်”
ဟုမေးလာသော အမျိုးသမီးကြီးကို စေးမှတ်
ထမ်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူမက မျက်လွှာကိုပင့်၍
ကြည့်ကာ။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်”

“ခဏလောက် စကားပြောလို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ထိုင်ပါဦးရှင့်”

ဟုဆိုကာ နားနေရာဆက်တီဝိုင်းကို ညွှန်ပြပြီး
လုပ်လက်စကို ခေတ္တရပ်ကာ ညောင်းညာနေသော်ခါးကို

www.burmeseclassic.com

ဆန်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ရှင့်”

ဟုဆိုကာ ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နဲ့ တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်သလိုကြည့် လိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးကလည်း သူမကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ကာ . . .

“သမီးနဲ့အန်တီ အရင်ကဆုံဖူးကြသလား”

“ကျွန်မလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်။ အန်တီကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလားလို့”

ဟုဆိုပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ကြာရှည်စွာ ငြိမ်သက်နေကြသည်တွင် လာရင်းကိစ္စရှိသော ဒေါ်ဆည်း ဆော့ပျိုကပဲ . . .

“တစ်နေ့ကို လူပေါင်းများစွာနဲ့ ဆုံစည်းနေကြတာ ပဲ။ အမှတ်မထင်တွေ့ဖူးကြတာနေမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ အန်တီက”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဂျူတီကုတ်ကလေးနှင့် မိမိရှေ့တွင် ဩဇာရရလေးထိုင်နေသော ဆရာဝန်မကို အကဲခတ်ကာ တော့ရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုမတ်လိုက်ပြီး . . .

“အန်တီက ဒေါက်တာဒီပါညီရဲ့ အမျိုးသမီး”ဟု အေးဆေးစွာဆိုတော့ သူမမျက်ဝန်းတွင် ရိုသေသွားမှုလေး တို့တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်ဆည်းဆော့ပျိုရင်ထဲ ကျေနပ်သွားမိတာ တော့ အမှန်ပါ။

“နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူပေမယ့် ပြောဖြစ် အောင် ပြောရမယ့်စကားရှိနေလို့ပါ”

“ကျွန်မလည်း အားနာပါတယ်။ ကိုကိုက နည်း နည်းစိတ်ကြီးတော့ ဂျက် တော်တော်နာသွားမယ်ထင် ထယ်”

“သားကို အန်တီတို့က စကားကြမ်းကြမ်းနဲ့တောင် ပြောခဲ့ဘူးတော့ သား ခုလိုဖြစ်ရတော့ အန်တီရင်နာတယ်။ အန်တီငယ်စိတ်နဲ့ဆို တစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ အဲဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးလို့

www.burmeseclassic.com

တွေ့မိသွားလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားရဲမျက်လုံးတွေကို သိနေတယ်။ သားရဲမျက်လုံးတွေက တစ်ချိန်တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သိပ်တူတယ်။ သူ့အပေါ် သိပ်ရှူးသွပ်ခွဲလမ်းနေတယ်လေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့သိမှာပါ”

“အချစ်စိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေမလဲဆိုတာ အန်တီမသိလေ။ ဂျက်က သိပ်ကိုယ်နေတာက အဓိကဖြစ်ချက်ကြီး မဟုတ်လား”

မှန်နေတာကြောင့် သူမ ပြန်မဖြေပါ။ ပြန်မဖြေခြင်းအကြောင်းကတော့ အားနာမိလို့ပါ။

“အန်တီလည်း သမီးတွေ့သလိုပဲ ငယ်ရွယ်တဲ့ သားက အချစ်ကိုကစားတာပဲလို့ တွေးခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သားက ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီ။ မကြာခင် နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ ဒီအရွယ်ကို အန်တီ စိုးရိမ်တာ အမှန်ပဲ။ အချစ်ကြောင့် သားကိုလေလွင့်မသွား

အဆင်သင့်ဘူး။ သမီးသာ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရင် သူ့စိတ်ဒဏ်ရာ ဖြစ်သွားမယ်လို့ အန်တီထင်တယ်။ လူတိုင်းဟာ ချစ်တဲ့ အချိန်မှာ နှလုံးသားက နုနေတတ်ကြတယ်လေ”

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျေးဇူးပြု၍ သားကို ချောမော့ဆက်ဆံပေးပါ”

“ရှင်”

“သူ့စိတ်ပြောင်းသွားတဲ့ထိ ချောမော့ဖျောင်းဖျပေး

။ ဒီအချိန်မှာ အန်တီစကားကလည်း သူ့အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်နိုင်ပါဘူး။ သမီးသာလျှင် သူ့ရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်နေလို့

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် အန်တီ။ စဉ်းစားကြည့်

။ ဒီကိစ္စက မဖြစ်နိုင်လေဘဲ”

“အန်တီဘဝမှာ ခုလိုချစ်တဲ့လူအတွက် တောင်း

ဆိုတာ မိန်းမနှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ တစ်ယောက်က သူ့နှစ်ခုတဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပြိုင်ဘက်မိန်းမတစ်ယောက်။ အခုက အန်တီသမီးအရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်”

၁၄၈

မင်း

“တကယ်ကို အားနာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါ ပြောရသလဲဆိုတော့ လျက်ရဲစိတ်ကို အကဲခတ်မိလို့။ ကျွန်မသာလိက်လျော့ညီတွေ ပြောဆိုခဲ့ရင် ပိုပြီးရှေ့တိုးမယ့်သူမျိုးမို့ပါ”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား”

“ရှင်”

“ဆောရီး... သမီးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ”

“ကိုကိုက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ခုချိန်အလုပ်များတဲ့ ကိုကိုက ကျွန်မကို ကြိုပို့လုပ်နေတုန်း။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်မနား တခြားယောက်ျားမရှိစေဖို့လို့ပါ။ ကိုကိုပြုမူလိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မတောင်းခံပါတယ်။ ဒါကလည်း ပထမဆုံးပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တွန့်သိပ်လေးစားတဲ့ ဆရာရဲ့သားဖြစ်နေလို့ပါ”

“အန်တီ သဘောပေါက်သွားပြီ။ သားက သဘောကြောင့် အသည်းအသန် ဖြစ်နေသလဲဆိုတာတကယ်တမ်းတော့ ယောက်ျားလေးရဲ့သဘောသဘာဝ

အတူတူပါပဲ။ မရနိုင်တာကိုမှရချင်တယ်။ ခက်ခဲတာကိုမှလိုချင်တယ်။ ကဲ... အန်တီပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ နောက်ပြန်တော့ ဝင်လည်သေးတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ သူမပါ ထရပ်လိုက်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးကို အခန်းဝထိလိုက်ပို့သည်တွင် ကိုကိုအလာနှင့် ဆုံသွားရပါသည်။ ကိုကိုက ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု စူးစမ်းသလို မေးလာသည်တွင် သူမကပြုံးပြုကာ...

“အသိပါ”

“ကိုကိုတို့ ဆုံဖူးကြသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်ထဲ မြင်ဖူးသလိုလိုမို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ပြန်တော့ သူမကပြုံးကာ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး...

“တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါဘူး”

ဟုသာ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“သာ”

ခေါ်သံကြောင့် သူလူညိုကြည့်လိုက်ရာ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော ကော်ဖီဖန်းလေးကို မ.ပြီးဝင်လာသော မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မေမေက သူ့ဘေးတွင်ထိုင်တော့ သူက လုပ်လက်အလုပ်ကို ခဏရပ်ကာ မေမေ့ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပြောစရာရှိလို့လား မေမေ”

“သာ... ကောမတ်”

“မေမေ ဘာတွေ့စဉ်းစားနေပြန်ပြီလဲ။ သားတို
တစ်ခုခုပြောချင်ပြီဆို မေမေဖျက်လုံးတွေက ညှိုးရော်နေ
တာပဲ”

“သား... အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ဖို့ လအနည်းငယ်လို
သေးတယ်လေ။ ဘာလို့လဲ”

“သား အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီလို့ မေမေ ထင်
တယ်”

“ဟာ... မေမေကလည်း ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဒီအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပေါ့။ သား
အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အသက်ကြီးမှဆို သိပ်ပြဿနာ
များတာ။ အိမ်ထောင်ပြုရင် ကလေးရတယ်။ ကလေး
အသက်နဲ့ ကိုယ့်အသက်နဲ့ တွက်ကြည့်ရဦးမယ်။ ပြောပါ
သားမှာ ရည်းစားလေး ဘာလေးမရှိဘူးလား”

“ဟာ... မေမေကလည်း သားမှာ ရည်းစားရှိရင်
မေမေတို့သိမှာပေါ့”

“ညီမလေးကိုလည်း လွှတ်ပေးလိုက်ပါသားရယ်။
သမီးလည်း အရွယ်မှမငယ်တော့တာကိုး”

“သားက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“သားရှိနေတော့ သမီးက ဘယ်လိုလုပ် ချစ်သူ
ရည်းစားရှိနေနိုင်တော့မှာလဲ”

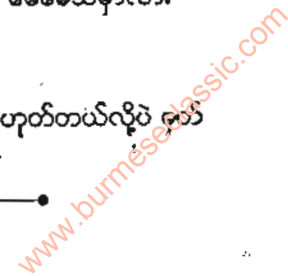
“မရှိလေကောင်းလေဘဲ”

“အဲလိုမပြောရဘူး သား။ သား ညီမကို ချစ်ရင်
လည်း ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ်က
စကားပြောတယ် သား။ မေမေတို့က တစ်ချိန်မှာ သေသွား
ကြမှာ။ သားလည်း ကြိုက်သူကြိုက်သားတွေရင် လက်ထပ်
မှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကို တွေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သမီးလေး
ဘယ်လောက်အထီးကျန်မလဲလို့”

“သားလည်း မယူဘူး။ ညီမလေးကိုလည်း သူများ
နဲ့ မထည့်နိုင်ဘူးလို့ ကလေးလိုပြောမှ မေမေသိမှာလား”

“မဟုတ်သေးဘူး သား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်။ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ နော်”

ယူလိုက်၊ သိပ်လည်းတွေ့မနေနဲ့။ သိပ်ချောတဲ့ မေမေက
ပိုအိုသွားဦးမယ်။ ဒီတော့မှ အရွယ်တင်တဲ့မေဖေက ပစ်သွား
လို့ ငိုမနေနဲ့။ သားတော့ လိုက်မခေါ်ပေးဘူး”

“ဒီကလေး လူကြီးကို နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့”

“အမှန်က အဲ့ဒါ သားကို ပြောရမှာမဟုတ်ဘူး။

ဦးဦးကို ပြောရမှာ။ ဦးဦးကို အရင်ဆုံး မိန်းမပေးစားပါလား။

အဲဒါမှပြင်သွားမှာ”

“မင်းဦးဦးက ရချင်ဦးမှကိုး”

“မေမေမောင်ပဲ မေမေပိုင်ပါတယ်”

“စကားမများနဲ့ ခု မင်းကိစ္စပြောနေတာ”

“ဦးဦးက အကြီးလေ။ ဦးစားပေးရမှာပေါ့”

“သူက ဒီဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မှာပါ”

“သားလည်း အဲ့လိုပဲ နေလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး... မရပါဘူး။ ဒါပဲ မေမေပြောမယ်။ သား

ကိုယ်ဘာသာရှာရင်ရှာ မရှာရင် မေမေကိုယ်တိုင် ရှာပေး

မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံးမှိတ်ချိန်တော့ သားသမီးတွေ

တို့ စိတ်အေးချင်တယ်”

“ပပဝတီလိုလှမှုနော်။ မလှရင် အကုန်ငြင်းတယ်”

“သိပ်ကိုကြီးကျယ်တဲ့ မေမေသားကြယ်တံခွန်ရဲ့

အကြိုက် ဒီမေမေက သိပါတယ်။ သား စိတ်ချပြီးသာနေ။

သားကိစ္စပြီးရင် သမီးကိစ္စစီမံရမယ်”

“မေမေ တကယ်ပြောနေတာလား”

ဟု ကောမက်(ခေါ်) ကြယ်တံခွန်မှာ မယုံနိုင်စွာ

ပင် မေမေကိုကြည့်တော့ အမေဖြစ်သူ ခေါ်ဆာရီရောင်အိုင်

မှာ ခိုင်မာစွာပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

အသက်ကြီးလာသောသူမက ခုချိန်ထိ အပြုံးတွေ

တ တည်ငြိမ်ပြီး ကျက်သရေရှိစွာလှပနေဆဲပါ။

“မ”

“အတော်ပဲ မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့”

“ထီအကြိမ်တစ်သောင်း ပေါက်ရင်တောင် ခု
လောက်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းနားနေခန်းထဲကစောင့်ပါ။ တို့ နောက်ဆယ်
မိနစ်မှ အလုပ်ပြီးမယ်”

ဟုဆိုပြီး စပ်ပြီးပြီးနှင့်ဂျက်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ
မိမိ၏ပေးရန်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့ O.P.D နေ့စဉ် ခေါင်းမှူးနောက်အောင်ပင် ပန်း

နေခဲ့ပါပြီ။

သူမရဲ့ ဂျူတီချိန်ပြည့်သွားတော့ ဂျူတီချိန်းမည့်
ဆရာမရောက်လာ၍ သူမက အားလုံးကို လွှဲပြောင်းလိုက်ပြီး
နားနေခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်တွင် ဆက်တီပေါ်အခန်းသား
ထိုင်နေသော ဂျက်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဂျက်က သူမကိုမြင်တော့ မတ်တတ်ထရပ်ကာ . .

“ပင်ပန်းနေပြီလား”

“အဲဒီလို မေးရလောက်တဲ့ထိ မင်းနဲ့တို့က ရင်းနှီးမှု”

ခရိုဘူး ဂျက်”

“မ ဘာကို စိတ်တိုနေတာလဲ”

“မင်းမာမီ တို့ကိုလွှာတွေ့သွားတယ်”

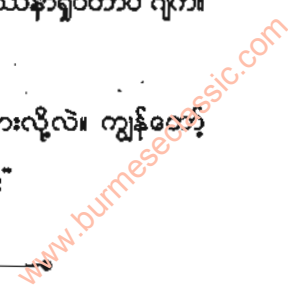
“ဗျာ”

“မင်းဟာ တော်တော်ကို ပြဿနာရှုပ်တာပဲ ဂျက်။

မင်းကို တော်တော်စိတ်ပျက်တယ်”

“မာမီက မ.ကိုသာပြောသွားလို့လဲ။ ကျွန်တော့်”

မာမီက အဲလိုဆိုးတဲ့သဘောမရှိပါဘူး”

“မင်းကို တို့ အပြတ်ပြောမယ် ဂျက်။ မင်းကိုတို့ လုံးဝသဘောမကျဘူး”

“ရစ်ကြောင်းမပြောရသေးခင် အရင်ငြင်းခံရတာပဲ”

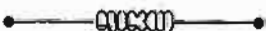
“နောက် မင်း တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ လူကြီးတွေကိုလည်း ဆွဲမထည့်ပါနဲ့။ အဲလိုပုံစံမျိုး တို့အမုန်းဆုံးပဲ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကိုမှ သဘောကျတာလဲ”

“မင်းဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမှ သဘောမကျဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်ချက်တွေရှိနေလို့ မ.က ဝါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“ပြောမှ သိမယ်ဆိုတော့လည်း ပြောရမှာပေါ့။ တို့အသက်က မကြာခင်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်တော့မှာ။ ပြီးတော့ တို့က ဆရာဝန်။ မင်းအသက်က ခုမှ နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ လမ်းပေါ်မှ က လမ်းပေါ်မှာပျက်။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တစ်နေ့ကုန်အချိန်ဖြုန်းပြီး မိဘပိုက်ဆံကို လက်ဖြန့်တောင်းနေတဲ့လူကို တို့က သဘောကျနေရမှာတဲ့”

လား။ မင်း စဉ်းစားပေါ့”

“မ”

“ဒီလိုပြောဖို့ အစီစဉ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုပြောမှ နားလည်မယ့်လူကိုတော့ ဒီလိုပဲပြောရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဟာတိုယ် သိပါ။ အဲတော့ မင်း နောက်မလာပါနဲ့တော့”

“ကျွန်တော် အလုပ်မရှိလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ဘဝက အလုပ်မရှိခြင်းနဲ့ဘဲ သွားမလား မရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အသက်က ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်နေမှာလား။ ကျွန်တော်က မ.ထက် ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် လောကမှာ ရှိသမျှလူတွေထက် မ.ကို ပိုချစ်နိုင်တယ်”

“အဲဒီစကားလုံးတွေကိုစုပြီး စာရွက်မှာချရေးလိုက်ပါ။ တို့တော့ ကဗျာတွေ စာတွေဖွဲ့နွဲ့တာတွေ သိပ်နားမလည်ဘူး”

“မ. သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ရက်စက်ရအောင် မင်းက တို့ကို လာပတ်သက်တာပဲ။ တို့မင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖိတ်ခေါ်ဖူးဘူး။ ဒီထက်”

www.burmeseclassic.com

ရှေ့တိုးလာရင် တို့က ပိုပြီးရက်စက်ရလိမ့်မယ်။ အဲတော့ တို့လည်း မရက်စက်တတ်ခင် မင်းလည်း မနာကျင်ရခင် ပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်ပါ . . . ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် မ.ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်လဲဆိုတာ မ.သိလား။ ရင်ဘတ်ကြီးပေါက်ထွက်တော့မယ်ဗျ။ မ.က နှလုံးဆရာဝန်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဘာလို့မမြင်နိုင်ရတာလဲ။ မ.မြင်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မပြနဲ့။ တို့က မြင်လည်း မမြင်ချင်ဘူး။ သိလည်း မသိချင်ဘူး။ ရပ်တန့်လိုက်ပါတော့ ဂျက်ရယ်။ တို့တကာယ် စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ။ တို့ . . . တို့မိသားစုနဲ့ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ တို့ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းအောင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့လား။ တို့တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု သူမက အနုရော အကြမ်းပါ ရောပြောလိုက်တော့ သူမနှင့်အားကြီးမာန်တက် အပြန်အလှန်ပြောနေ

သော ဂျက်ရဲမျက်ဝန်းတောက်တောက်များမှာ ရုတ်ခြည်း ညှိုးရော်သွားရပြီး ခုံပေါ်တွင် အရှုပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။ ပြီးနောက် သူမကို ဆွေးမြည့်ရီဝေစွာကြည့်ကာ . . .

“ကျွန်တော်က မ.အတွက် အဲလောက်ထိ မကောင်းအဲ့ လူလား။ ကျွန်တော့ကြောင့် မ.ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းရတယ်တဲ့လား။ ကျွန်တော်က မ.အတွက် အဲလောက်ထိ ဆိုးအဲ့ လူလားဗျာ”

ဟုသာ တစ်လုံးချင်းပြောကာထရပ်လိုက်ပါသည်။
ဝိညာဉ်မဲ့စွာ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားသော ဂျက်ရဲကျောပြင်ကြောင့် သူမမှာလည်း စိတ်မသက်မသာ ခြစ်ရကာ ဆက်တီကျောမှိုကိုမှိုကာ လေပူကိုအရှည်ကြီး နှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဂျူတီချိန်စိပ်၍ ညဉ့်နက်မှပြန်လာတတ်ပြီး မနက်
လည်း အစောကြီးထွက်သွားတတ်တဲ့ သမီးဖြစ်သူကြောင့်
ဒေါ်ဆရီရောင်အိုင်မှာ အပြင်ထွက်တုန်း လမ်းကြိုတန်း
သမီးအလုပ်လုပ်သော ဆေးရုံသို့ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ခုဆို သမီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထမင်းမစား
သည်မှာ ငါးရက်ပင်မြောက်သွားခဲ့၍ အကယ်လို့ သမီး
အချိန်ရလျှင် စကားပြောရင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေထိုင်
စာ စားမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်လည်းပါပါသည်။ ဆေး
ကိုရောက်၍ ဆက်ရှင်မှာမေးကြည့်တော့ သမီးဂျူတီဝင်

အည်ဆို၍ သမီးဖြစ်သူ၏ နားနေခန်းဟု ညွှန်ပြပေးသော
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ဂျူတီကုတ်အဖြူလေးနှင့်
သမီးအရွယ် ဆရာဝန်မလေးကိုတွေ့ရာ သူမက ပြုံးပြမိတ်
ဆတ်မည်ကြံခိုက် . . .

“အန်တီက ရေအိမ်ရဲ့အမေမဟုတ်လား”

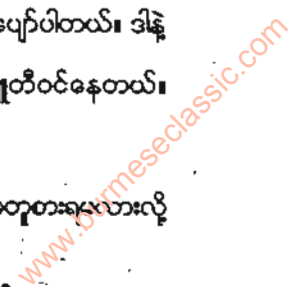
“သမီးက အန်တီကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့။ ဒီလောက်လှတဲ့ ရေအိမ်ရဲ့ အမေကို
ထစ်ခါမြင်ဖူးရုံနဲ့ တစ်ဘဝလုံးမှတ်မိတယ်။ အန်တီ သမီးကို
မမှတ်မိဘူးလား။ ရေအိမ်ရဲ့ နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်မြောက်မွေးနေ
မှာ ဆုံဖူးတယ်လေ”

“ဪ . . . သိပြီ။ သမီးနဲ့ အလယ်တန်းတည်းတ
သူငယ်ချင်းဆိုတာလား”

“မှတ်မိတဲ့အတွက် တကယ်ကိုပျော်ပါတယ်။ ဒါနဲ့
ရေအိမ်ဆီလာတာလား။ ရေအိမ်က ဂျူတီဝင်နေတယ်။
နောက်နာရီဝက်မှ အော့စ်မှာ”

“အင်း . . . သမီးနဲ့ နေ့လယ်စာအတူစားရလားလို့

လေ။ သမီးကို အန်တီရောက်နေကြောင်းမပြောပါနဲ့။ အလုပ် ပျက်မှာစိုးလို့ပါ။

“ဒါဆို အန်တီထိုင်ပါဦးရှင်။ သမီးတော့ ဂျူတီဝင်း မှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အင်း”

ထို မိန်းကလေးထွက်သွားပြီးတော့ သူမက ဆာ ရယ် ဘယ်လိုရယ်ဆိုပြီးတွေးတောမနေဘဲ။ သမီးနာဠေ ရေးထားသော စားပွဲရုံနဲ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ့အဖေကို သိပ်ချစ်သော သမီးက သူ့အဖေ့ စရိုက်အတိုင်းပင် စားပွဲပေါ်မှာ ပြောင်ရှင်းနေပြီး စာအုပ်များ ကို စည်းစနစ်ကျကျ ညီညီညာညာစီရိထားသေး၏။

ထိုစာအုပ်ပုံလေးရဲ့ ဘေးတွင် ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံကိုမြင်တော့ ထိုဓာတ်ပုံကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက် ပါသည်။

ထိုစဉ်ဝင်ပေါက် တံခါးမှာ ပွင့်သွား၍ သမီးများ ငါး လာသလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်ကြည့်လိုက်ရာ

စကားမှ မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် မှင်တက်သွားပါ သည်။

သူမကလည်း မှင်တက်နေရသလို တစ်ဖက်လူ ထည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ပင်

“မင်း . . . မင်း . . . ဆရီရောင်အိုင်မဟုတ်လား”

“ဆည်းဆာပျို”

“ဒါ . . . ဒါဆို ခရုအိမ်က ချွန်ရဲ့သမီးပေါ့”

“ဟင် . . . နင်က သမီးကို သိလို့လား”

“မတွေ့ကြတောင် အတော်ကြာသွားခဲ့ပြီနော်”

“နှစ်နှစ်ဆယ် နီးပါးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ လှနိုင်တုန်းပဲ ဆရီ။ ဒါကြောင့် ထည်း ချွန်က အရူးအမူးဖြစ်ရတာထင်တယ်။ ဒါနဲ့ ချွန်ရော နေကောင်းလား”

“အင်း . . . ကောင်းတယ်။ ငါတို့ နင့်အကြောင်း

ထောင် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောဖြစ်ကြသေးတယ်”

“ပျိုလည်း ဒီနှစ်တွေမှာ နင်တို့ကို သတိရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နင်က သမီးနဲ့”

“အံ့၊ သူလွန်းလို့ ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်း

မသိဖြစ်နေရပြီ။ နင် အချိန်ရလား ဆိုရီ”

“အင်း... ရပါတယ်”

“ဒါဆို ပျိုနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အေးဆေးစကားပြော

ရအောင်လား”

ဆိုတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကြောင့် သူမမှာဆည်းဆာ

ပျိုနှင့် မထင်မှတ်ထားသော စကားဆန်းအချို့ကို ပြောဖြစ်

သွားခဲ့ပါသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဖျော်

အေးနေကျ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပေးရင်း...

“ဈိန်”

“အင်း”

စာရင်းလုပ်နေသော ခင်ပွန်းသည်မှာ စာရင်းလုပ်

ရင်းပင် ထူးလိုက်၏။

“ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း... ပြောလေ”

“ဒီနေ့ ဆည်းဆာပျိုနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့တာ

တယ်”

ဟု သူမက ရှုတ်တရက်ပြောချလိုက်ချိန်မှာတော့
ရွှန်ရဲ့ လက်တွေ့မှာ အလိုလိုရပ်တန့်သွားရပြီး သူမတို့
ကြည့်လာပါ၏။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မပျော်ဘူး ရွှန်”

“ဘာလို့လဲ မိတ်ဟောင်းတွေဟောင်းတွေတာပဲ”

“တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ပါ”

“အဲဒီတိုက်ဆိုင်မှုတွေကို ငါ သိပ်ကြောက်တယ်
ရွှန်။ မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင်ကို တိုက်ဆိုင်ခဲ့ဖူးလို့
တစ်ချိန်က ငါတို့အားလုံး နာကျင်ခံစားခဲ့ရတယ်”

“ပြီးခဲ့တာလည်း ကြာခဲ့ပြီရော ဆရီရယ်”

“သိပ်မခံစားပါနဲ့။ မင်းပဲပင်ပန်းရလိမ့်မယ်”

“ဆုံစရာရှားလို့ ဒီလူတွေမှ ထပ်ဆုံရသလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရီ”

“သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံခဲ့တာပါ”

“သမီးနဲ့”

“အင်း . . . ဆည်းဆာပျိုရဲ့သားက သမီးကို သိပ်

ဦးတန်နေလို့တဲ့”

“ဟစ်”

“အဲဒါ သမီးနဲ့တွေ့ဖို့လာပေမယ့် ငါနဲ့ပဲ ဆုံဖြစ်ခဲ့
တာ”

“ဆန်းကြယ်တဲ့ ကံပဲ”

“ဆည်းဆာပျိုက မိတ်ဟောင်းတွေတွေဟောင်းနဲ့
ပျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သားရေးသမီးရေး စပြီးပြောလာ
တယ်။ ရဲတင်းတာတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲ။ ဘာမဆို ပြတ်
ပြတ်ပဲ ပြောနိုင်တယ်”

“အဲတော့ ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ရွှန်နဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲတော့”

“ဆည်းဆာပျိုက စိတ်မြန်တဲ့လူပဲ။ အဲဒီအကျင့်
မပျောက်ဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲ နင်နဲ့ငါ့ကို မျက်နှာစုံညီတွေ့ဖို့ ချိန်
လိုက်တယ်”

“ရင်လေးနေတာလား”

“အင်း”

“ကိုယ်ကြည့်စီစဉ်ပါမယ်။ ဒါကို သိပ်စိတ်ထဲမထားပါနဲ့။ ဆရီက အဲလို မျက်နှာညှိုးရောင်နေရင် ကိုယ်လည်း မပျော်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးကိုမတွေ့ပါနဲ့”

“မနက်ကပဲ ထွက်သွားတယ်။ မြစ်ကြီးနားကို လွှမ်းလို့တဲ့”

“ကိုယ်တို့ကသာ သူ့ကို အဖော်မရှိပါလားဆိုပြီး စိတ်ပူနေတာ။ သူကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ သွားချင်ရာကိုသွား”

ဟု သူကဟာသလေးနေကာ ပြောလိုက်ပေမယ့် ရှင်မြူးမလာတဲ့ ဇနီးသည်ရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ထိခိုက်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

“အိပ်လိုက်ပါလား ဆရီ။ အိပ်လိုက်ရတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လန်းဆန်းလာမှာပါ။ မရောက်သေးတဲ့ မနက်ဖြန် တွေ့ကိုသာ ကြိုပြီးစိုးရိမ်နေရင် ဘဝတိုင်းက ဘယ်လို လှပ

တော့မလဲ”

ဟုဆိုကာ ဇနီးဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်လိုက်တော့ . . .

“နင် အလုပ်လုပ်ရောရှိတယ် မဟုတ်လား။ လုပ်လေး။ သမီးပြန်လာခါနီးနေပြီ။ ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင် ဘာသံကြားတယ်။ သားနဲ့သမီးထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဆရီက ထရပ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့ သူပါလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

သည်တွင် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သော သားနှင့်သမီးကို ခန့်ညားစွာတွေ့ရပါ၏။

ဪ . . . ဘာလိုလိုနဲ့ သူတို့တောင် ဒီအရွယ် ရောက်လာခဲ့ပြီကိုးဟု။ မတွေးဘူးတွေးဖူးပင် အရွယ်ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော သားနှင့်သမီးကိုကြည့်ရင်း တွေးမိလာပါ၏။

“ဟင် . . . ဖေဖေနဲ့မေမေ မအိပ်ကြသေးဘူးလား”

“အင်း . . . ထိုင်ကြပါဦးကွယ်”

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောလာသဖြင့် ကော့မက်

ရော ရေအိမ်ပါ ထူးဆန်းတဲ့မျက်နှာပုံနှင့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ အကဲခတ်ရင်း ဆက်တီမှာထိုင်လိုက်တာ . . .

“ပြောစရာရှိလို့လား ဟင်”

“အင်း . . . ပြောစရာရှိလို့ထက် မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ဒေါ်ဆည်းဆာပျိုကို သမီးသိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ သမီးဆီလာတော့ သူ့နဲ့ဆုံခဲ့ရတယ်”

“ဒေါ်ဆည်းဆာပျိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ညီမလေး”

“သမီးမှာ ချစ်သူရည်းစားများ ရှိသလားကွယ်”

“ရှင်”

“မေမေ”

“သား ခဏနေပါဦး။ သမီးကိုပဲ မေမေ မေးနေတာ

ပါ။ ချစ်သူရှိလားဆိုတာထက် သမီးရင်ထဲမှာ ချစ်နေတဲ့ လူကိုပြောတာပါ”

“မ . . . မရှိပါဘူး . . . မေမေ”

“သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားလည်း ချီတယ် မဟုတ်လား”

“မေမေ”

“ပထမတော့ သားကိစ္စကို အရင်စီစဉ်မလို့ဘဲ။ ထကယ်စဉ်းစားတော့ အလျဉ်းသင့်သလို စီစဉ်တာ ကောင်း တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သားနဲ့သမီးက ရွယ်တူတွေပဲကိုး”

“မေမေ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်”

“ရှင်”

“မှန်မှန်ပြောရရင် သမီးကို စိုးရိမ်တယ်။ ဆည်းဆာ ပျိုက သူ့သားနဲ့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ တွေးကြည့်တော့ သမီး ထက် ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် မျိုးရိုး၊ အသိုင်းအဝိုင်းက သဘောမတူနိုင်စရာမှမရှိတာ။ ပြီးတော့ ဆည်းဆာပျိုက မေမေတို့ သူငယ်ချင်းအရင်းဆိုတော့”

“သူငယ်ချင်း”

“သား သဘောမတူဘူး မေမေ”

ဟု ကောမက်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်စဉ်မှာ
ငြင်းချင်နေသော ခရုအိမ်မှာ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။”

သည်တွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ဖေဖေတော

“ဖေဖေတို့ သားနဲ့သမီးအပေါ် တာဝန်မကျေတာ
ဘာများရှိခဲ့ဖူးသလဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့စကားကို နား
ထောင်ခဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါများ ခက်ခဲခဲ့ဖူးသလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ”

“ဒါပေမဲ့ တို့ဘာတို့ပြောမနေပါနဲ့ကွာ”

လူတိုင်းတစ်ချိန်မှာတော့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲ။
လက်ခံဖို့ သမီးရင်ထဲပြင်ဆင်ထားပါ။ သားလည်း သဘော
တူနိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမထားပါ ဟုတ်ပြီလား။ ဝဲ
သွားနားတော့”

ဟုဆို၍သာ ထလာခဲ့ရပေမယ့် တစ်ဖက်သတ်
ဆန်သော မေမေ့ရဲ့စကားကိုရော မကျေနပ်မိတာတော့
အမှန်ပါပဲ။

“မတွေ့တာကြာပြီနော် ချွန်”

ဟု ဆည်းစောပျိုက ပထမဆုံးနှုတ်ဆက်လျှင်
ချွန်က မူပိုင်အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလို အသက်ကြီးတဲ့အချိန်ထိ တို့တစ်တွေ တွေ့

ကြလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှမတွေးကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါက ပျိုခင်
မွန်း ဒေါက်တာဒီပါညှိပါ။ ကိုကို သူတို့တွေက ပျိုပြောနေတဲ့
ပျိုသူငယ်ရင်းတွေပေါ့။ ချွန်တို့ သူက ဆရီရောင်အိုင်”

www.burmeseclassic.com

“တိုင်းရင်းသားနာမည်လိုပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကချင်လူမျိုးပါ”

“သိပ်ကိုထက်မြက်တဲ့ ခရုအိမ်ရဲ့ မိဘတွေကို ခုလို တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“သမီးပြောပြောနေလို့ ဆရာဒီပါညိုဆိုတာ ကြားဖူးနေပါတယ်၊ လူချင်းတော့ ခုမှပဲ ဆုံဖူးတော့တယ်”

“ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ပြောလို့ဆိုလို့ ကောင်းသွားတာပေါ့”

“သားက ခု အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မှာပါ။ အဲတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ခုလောလောဆယ်သားက အလုပ်မရှိသေးပေမယ့် ပျိုပိုင်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်လည်း သားရဲ့နာမည်နဲ့ပဲ။ သားက စိန်ကံကျောက်ခဲခတ်တာ သိပ်တော်တာ၊ ပါရမီရှင်လေးပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဒယ်ဒီလို ဆရာဝန်မလုပ်ချင်ပေမဲ့ ရှယ်ယာတော်တော်များများကို ပိုင်ဆိုင်ထားတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဘက်

ဒီအည်သွားမယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။ သားက စီးပွားရေး ညွှန်ရုံတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... မရှက်တမ်း၊ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပြောချင် ခုလိုမြန်မြန်ကြီးဆုံတွေ့ရတာတော့ ရူးတော့မလှိပ်စားကြောင့်တော့ ကျွန်တော့်သားကြောင့်ပါပဲ။ သူ ဒီလိုကြီးစေတော့တာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူငယ်ကလေးက အချစ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားမှာကို စိုးရိမ်ထယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပျို တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ပျိုတို့ တမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံပေးပါ။ ချွန်နဲ့ ဆရီစိုးရိမ်နေတာကို ချီသိပါတယ်။ ပြီးတော့ ပျိုအကြောင်းကိုလည်း ချွန်နဲ့ဆရီသိပေးပါ။ ပျိုတော်ရုံရဲ့ အောက်ကျခံတောင်းဆိုတာသူတော်ဘူးလေ။ သားက သမီးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ ချီသိကွာနဲ့ လောင်းကြေးထပ်ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဟု ဆည်းဆာဖျိုက ခိုင်မာစွာပြောလိုက်လျှင် ချွန်ရော၊ ဆရီပါ မှင်တက်မိသွားကြပါတော့သည်။ သူတို့နှစ်

ယောက်က ဆည်းဆာယုံရဲ့စိတ်ကိုသိသူတွေလေ။ သေချာ
ပါသည်။ မကြာခင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ စုံတွဲတစ်တွဲထွက်တော်
မည်ဆိုတာပေါ့။

ညတစ်ရေခန်းတော့ ထပ်ပြီးအိပ်လို့မရတော့၍ နှစ်
နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေပါသော ဆရီကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်
အင်းလွမ်းတင်ပေးလိုက်ပြီးမှ လည်ချောင်းတွေခြောက်နေ
တာနဲ့ ရေသောက်ရန်ဆင်းလာခဲ့ရာ အောက်ထပ်တွင် မီး
ဆင်းနေ၍ စိတ်ထဲဝေဝေဝေ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒီမီးကို သူကိုယ်တိုင်မှိတ်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လို့ပဲ
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရေသောက်နိုင်ရန် ထမင်းစားခန်းထဲ
သို့ ဝင်မသွားနိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းတစ်ထိုက်ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်

စဉ်မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးချပ်ကပွင့်နေ၍ သူ့မှာ တအံ့တကြောက်
ပင် ဆက်လာခဲ့ရာ ဒန်းပေါ်ထိုင်နေသော အရိပ်တစ်ခု
တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင် . . . သမီး . . . မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဟုတ် . . . မအိပ်ချင်သေးလို့ ဖေဖေ”

“ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ။ အိပ်တော့လေ။ နေ့

လည်း အလုပ်သွားရဦးမှာ။ ဝုပဲ မနက်နှစ်နာရီခွဲနေပြီ”
ဟုသာဆိုလိုက်ရပေမယ့် သူ့ကိုယ်၌ကလေး
အိပ်မပျော်၍ ဆင်းခဲ့သည်ဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေ”

“အင်း”

“သမီး ဖေဖေနဲ့စကားပြောချင်တယ်”

ဟု သမီးက တည်ငြိမ်စွာဆိုသဖြင့် သူက သီး

ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဟင်”

“သမီး အချို့အရာတွေကို မှတ်မိနေပါသေးတယ်

“ဟင်”

“သမီးကို ဖေဖေခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ မြင်း

ကြီးကို ရောင်းပြီးလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လိမ္မော်ခြံမှာ ခွေးသုံး

ကာင်နဲ့ဆော့တယ်”

“သမီး”

“သမီးက မကြာခင် လူကြီးလုပ်ရတော့မှာပါ

ဖေဖေ ဖေဖေလိုခေါ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို

ပြောချင်တာပါ။ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်

အဖေ့ကို သမီးတောင်းဆိုပါရစေ”

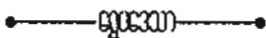
“အင်း”

“သမီးဘဝကို ဖေဖေပြောပြပါလား . . . ဟင်”

“သမီးရယ် ဖေဖေက . . .”

“ဘဝအမှန်ကိုပါ ဖေဖေ။ သမီးလည်း သိခွင့်ရှိလိမ့်

အယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

ဒီလောက်နှစ်တွေ အများကြီးကျော်လွန်တဲ့အထိ သမီးက သူ့ကို ဖေဖေဟုသာတဖွဖွခေါ်ခဲ့၍ အရာအားလုံးက မှတ်ဉာဏ်ထဲပျောက်ကွယ်ထားပြီဟု ယုံကြည်ထားခဲ့မိသော်လည်း အကြီးကြီးကိန်းဝပ်နေခဲ့သော သမီးရဲ့ခံစားချက်ကိုသိရတော့ သူ့ရင်ထဲဝမ်းနည်းရပါသည်။

သူကတော့ သမီးရင်းလေးလို သဘောထားပြီး ချစ်ခဲ့ရပေမယ့် သမီးကတော့ သူ့ကိုအဖေရင်းလို သဘောမထားခဲ့ပါလားဆိုတာ သူ့သိလိုက်ရတဲ့အတွက်ပါ။

“သမီးမှတ်မိပါတယ်။ စားဘားဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းရယ်၊ တောနက်ကြီးရယ်၊ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးရယ်၊ ငြီးတော့ မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဒါကြောင့်လား မသိဘူး။ သမီး ဓာရာဝန်သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်”

“သမီးရယ်”

“လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် နေရတော့မယ့် သမီးက သမီးဘဝရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းရှင်းသိချင်တယ် ဖေဖေ။ သမီး

ဘွဲ့ သိခွင့်ပေးပါ”

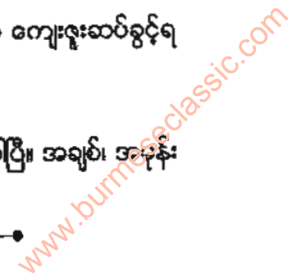
“သမီးရင်ထဲမှာ အဲဒါတွေကို အကျိတ်အခဲကြီးအစ်ခုလို ခံစားနေရတာလား”

“သမီး အဝနဲ့ အနုဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အနုက မြေကြီးထဲမှာ အဲဒီအဝဆိုသူက ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ သမီးကရော တကယ်ပဲ ကျင်လူမျိုးပဲလား။ သမီးဖာတိက ဘယ်ကလဲ။ သမီးက ဘယ်မျိုးရိုးကလာတာလဲ”

“သမီးဟာ ဖေဖေရင်ထဲကဖြစ်တဲ့ ဖေဖေသမီးလို့ တွေးထားခဲ့တာ။ တကယ်တော့ သွေးဆိုတာ ညှာလို့မရပါလား။ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သွေးရင်းကိုပဲ ထောင့်တကြတာပါလား”

“ဖေဖေတွေ့သလို မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ သမီးဖေဖေကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့ စီစဉ်တဲ့ ဒီဇင်္ဂါလကို မငြင်းခဲ့တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရချင်တယ်”

“အသက်တွေလည်း ကြီးခဲ့ကြပါပြီ။ အချစ်၊ အနုန်း

အတွက် ဖေဖေ အဲလောက် လောဘမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလို ကျေးဇူးသိတတ်တယ်ဆိုရင် သမီးဘဝကလှပမှာပါ။ ဖေဖေ တို့ကလည်း သမီးကိုကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာဖြစ်တဲ့ အတွက် ကြာလာရင် ဒီဒီမိတောင်ရေးမှာ သမီးပျော်လာမှာ ပါ။ အတွေ့အကြုံရင့်တဲ့ ဖေဖေတို့က ပိုသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဂျက်ကိုလက်ထပ်ပါ။ သားသမီးကို မကောင်းတဲ့ဆီတွန်းပို့တဲ့မိဘ လောကမှာ မရှိပါဘူး။ သမီးရင်ထဲ ဘယ်လိုပဲ ဖေဖေကိုတွေးစဉ်းတော့ သမီးဟာ ဖေဖေက သမီးပါပဲ။ ဟုတ်လား”

“သမီး ဖေဖေကို ဝမ်းနည်းစေအောင် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေခံစားရတယ်ဆို မပြောပါနဲ့တော့။ သမီး မသိချင်တော့ဘူး”

ဟု သမီးဖြစ်သူက ခေါင်းငုံ့ကာဆိုတော့ သူက သက်မကိုချကာ တစ်ခြမ်းသာလင်းနေသော လခြမ်းကွေး ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

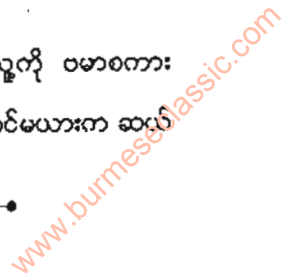
“နာကျင်စရာတွေများလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်

... တွေးတောဆင်ခြင်ခဲ့စွာ ရူးရှူးမိုက်မိုက်ဆုံးဖြတ်တတ် ကြတယ်။ ဂျက်ကို ဘာလို့ ဖေဖေလက်ခံခဲ့သလဲ သိလား သမီး။ အချစ်ကြောင့် မပျက်စီးစေချင်လို့ဘဲ။ ဒီဝေဒနာကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးတော့ နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒဲလားဆိုလည်း မကသေးဘူး။ အကြောင်းပြချက်အများကြီး ချီတယ်။ အမိကကတော့ ငါ့သမီးလေးရဲ့ဘဝကို စိတ်ချချင် လို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး အဝေးဆုံးကို မျှော်ကြည့်ကာ ...

“လူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကြောင့် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် မြင့်မားတဲ့အငူစွန်းကနေ ရေကြီးနေတဲ့ မြစ် ထဲ ခုန်ချဖူးတယ်။ သူက ရေမကူးတတ်တော့ အားလုံးက သေပြီလို့ ယူဆထားကြတယ်။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း သေ ကြောင်းကြံခဲ့တာဆိုပေမယ့် သေမင်းက သူ့ကိုခေါ်မသွားခဲ့ သူ့။

အဲဒီမှာ ရေထဲမျောလာတဲ့ သူ့ကို ဝမာစကား ကောင်းကောင်းမပြောတတ်တဲ့ ကချင်လင်မယားက ဆယ်

ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကချင်လင်မယားက ကလေးမရတတ်ကြပေမယ့် သူ့ရောက်လာမှ ကိုယ်ဝန်ရလို့ပျော်ကြတယ်။ သေချင်နေတဲ့သူက သေဖို့စဉ်းစားတိုင်း သူ့ကြောင့်ပျော်နေကြ သူနှစ်ယောက်ကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူမုန်းတဲ့ လူနေပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြန်တော့ဘဲ အဲဒီတောထဲမှာပဲ ဇာတ်မြှုပ်နေလိုက်တာ ငါးနှစ်ကျော် မြောက်နှစ်နီးပါးကြာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတဲ့ သူက စကားတစ်လုံးမှမပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်တွေက ပျော့ပြောင်း ဝပြေလာခဲ့ပါပြီ။ သူ့နားမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ကလေးမကြောင့်ပေ။ သူ့ရောက်လာမှ ကိုယ်ဝန်ရပြီး သူ့အနားမှာပဲမွေးပြီး စကားစပြောတတ်တဲ့ ကလေးကို သူ့ချစ်ခင်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျေးဇူးရှင် ကချင်လင်မယားရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ကလေးကို စာသင်ပေးရင်း ကလေးနဲ့ပိုသံယောဇဉ် ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ မိဘတွေနဲ့တောင် မအိပ်တော့ဘဲ သူ့နားမှာပဲ သူ့နဲ့အတူကွပ်ပျစ်လေးမှာ လာလာအိပ်တော့ သူ့သမီးလေးလို့ပဲ ရင်ထဲခံစားလာရတယ်။ တစ်နေ့မှာ မုဆိုးဖြစ်တဲ့

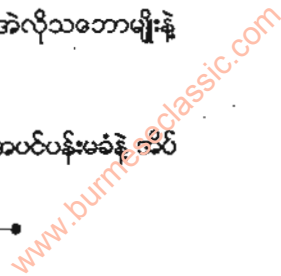
ကချင်အမျိုးသားက ကိုင်းတောင်သွားရင်း ဝဲဆွဲခံခဲ့ရတယ်။ သူဟာ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ဒဏ်ရာတွေရနေခဲ့တာမို့ မိန်းမနဲ့သမီးဖြစ်သူကို သူ့ပုံကို မမြင်စေချင်ဘူး။ အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမရှုနိုင်တော့ပေမယ့် သမီးတို့ စောင့်ရှောက်ဖို့တော့ မှာသွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးပါတယ်။ သေသွားတဲ့ ကချင်မုဆိုးလေးကို မြေမြှုပ်ပြီး ပြန်လာတော့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကချင်အမျိုးသမီးလည်း ဆုံးနှင့်ပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားခဲ့ရတယ်။ သမီးကို ပညာတတ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင်လို့ သူဟာ သူမုန်းတဲ့မြေကို ပြန်လည်အခြေချခဲ့တယ်။

ဟုဆိုပြီး သမီးကိုကြည့်ကာ . . .

“သမီးဆန္ဒကိုမမေးပဲ ဖေဖေလို့သာ ခေါ်စေခဲ့တဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ။ သမီး အဲလိုသဘောမျိုးနဲ့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ . . . ကဲ . . . စိတ်ကို သိပ်အပင်ပန်းမခံနဲ့ အိပ်

တော့နော်။ ညဉ့်နတ်နေပြီ ဟုတ်လား”

ဟုသာ သမီးရဲ့ပရုံးစွန်းကို ပုတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရ
ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်နေရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေအိမ်ဆိုတာက သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါ်
တွင်ခဲ့တဲ့ နာမည်လေးပဲလေ။

“ညီမလေး မင်း တကယ်လက်ခံတော့မှာလား”
ဟု ကိုကိုက ရုတ်တရက်ကြီးမေးလာတော့ သူမ
မှာ ဘာပြော၍ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

မျက်နှာမရွှင်လန်းသော ကိုကိုကို မရွှင်မလန်းပင်
ကြည့်ကာ . . .

“သူတို့ကကောင်းမယ်ထင်လို့ စိမ့်တာပဲ”
“မင်း ဦးစနောက်မရှိဘူးလား ရေအိမ်။ မေမေနဲ့
ဖေဖေကတော့ ထားလိုက်ပါဦး။ သူတို့နဲ့မကင်းရာ မကင်း
ကြောင်းပုဂ္ဂိုလ်မို့ လက်ခံလိုက်ရတာကို မင်းက ဘာအရူး

www.burmeseclassic.com

ထပြုံးခေါင်းညိတ်ခွဲရတာလဲ . . . ဟမ်း”

“လက်မခံဘူး ပြောစရာအကြောင်းပြချက်ကော ရှိလို့လား”

“မင်းက ကလေးလား။ ဆရာဝန်မပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ကြည့်ဦး။ မင်းအရူးလား။ ဒီလို မလောက်လေးမလောက်စား ကလေးကို လက်ထပ်ပြီး မင်းက ကလေးထိန်ကျောင်းဖွင့်မလို့လား”

“ကိုကို တစ်ပါးသူကို မပုတ်ခတ်တတ်မှန်း ညီမ သိပါတယ်။ ရင်ထဲက ဆန္ဒမပါဘဲ နှုတ်ဖျားလေးတင် ပြော မနေပါနဲ့လား ကိုကို”

“ဘာ . . . !”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ ကိုယ့် ချစ်ထက် ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့လူကို ရွေးချယ်တာ ပိုသင့် တော်တယ်ထင်တယ်။ မေမေ့ကိုတော့ ကိုကိုအလွတ်ရမှာ ပါ။ မေမေက ညီမကိုချစ်ပါတယ်။ လူကြီးဆိုတော့ သိမှာ ပေါ့။ ဂျက်ရဲအချစ်ကိုယ့်လို့ မေမေလက်ခံခဲ့တာလို့ ညီမ ထင်

ထယ်။ မေမေ့အတွေးအကြံအရ မမှားနိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ညီမ မေမေ့ကိုယုံတယ်”

“ရေအိမ်”

ညီမလေးရဲ့ စကားက ဘာမှစိတ်ဆိုးစရာမပါပေမဲ့ သူ့စိတ်တိုသွားမိတာတော့ အမှန်ပါ။

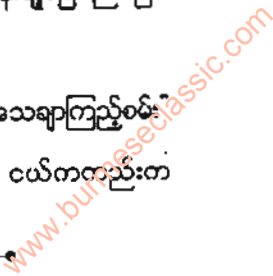
သို့သော် ညီမဖြစ်သူရဲ့ စကားကို အံတုပြောနိုင် စွမ်း သူ့မှာမရှိတော့ပါ။

ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီဖြစ်သော ထိုမျက်ဝန်းများက ခိုင် မာနေတာကြောင့် သူ့ရင်နာရပါသည်။

ပြီးတော့ ဒီလောက်ပဲ စိတ်လျှော့ရသလားဆိုပြီး အပြစ်ပြောကာ ဆွဲယမ်းပစ်ချင်မိပါသော်လည်း သိပ်ချစ်ရ သော ညီမကို သူ အဲဒီလိုလည်း မလုပ်ရက်ပြန်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး ညီမဖြစ် သူ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာကြည့်ကာ . . .

“ရေအိမ် . . . မင်း . . . ကိုကိုကိုသေချာကြည့်စမ်း”
ဟု အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောတော့ ငယ်ကလေးက

သူ့အမိန့်ကိုဆို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ်သော
ခရုအိမ်က မော့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်း... ဂျက်ကို ချစ်နိုင်ရဲ့လား”

“ကိုကိုဆိုရင်ရော မေမေနဲ့ဖေဖေကို စိတ်ဆင်းရဲရ
အောင်လုပ်နိုင်မှာလား”

“မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ။ မင်း ဂျက်ကိုချစ်နိုင်ရဲ့လား”

“မချစ်နိုင်ဘူး ချစ်နိုင်တယ်ဆိုတာက ဘာလုပ်ဖို့
လဲ။ ချစ်တော့ရော ဘာလုပ်မလဲ။ မချစ်ဘူးဆိုရင်ရော ဘာ
လုပ်မှာလဲ။ ဘဝတစ်ခုရဲ့ရှုပ်တည်မှုက အချစ်ကရော အဓိက
ကျလို့လား”

“ကျတယ် . . . အဓိကကျတယ်။ မချစ်ရင်
တစ်ဘဝတာလုံး ဘယ်လိုပျော်ရွှင်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“ချစ်ကြတော့ရော ပျော်ရွှင်ကြရဲ့လား”

“ဘာ”

“ဖေဖေနဲ့မေမေက သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ချစ်ကြလို့
လည်း ရွဲနေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုပြန်ပေါင်းစည်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ပျော်ကြလို့လား။ ကိုကိုဖေဖေအရင်းကြောင့်
ခရုအိမ်ကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းပျော်နိုင်လို့လား”

“ခရုအိမ်”

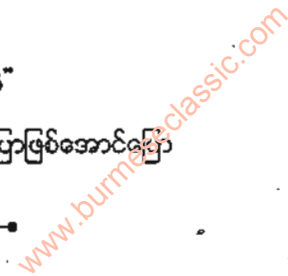
“ကိုကိုကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ ဖေဖေကို ဖေဖေ
လို့သာခေါ်ပြီး တကယ့်အဖေရင်းလို တစ်ခါမှခန္ဓာအတွေး
တွေး မဆက်ဆံခဲ့ဘူး။ မေမေ စိတ်မကောင်းမှာတို့တွေးလို့
စာန်လုပ်ပြီးနေတဲ့ ကိုကိုအပြုံးကို ညီမ သိတယ်။ ကိုကို
ဖေဖေသေရတာ ဖေဖေကြောင့်လို့ ကိုကိုတွေးတယ်”

“ခရုအိမ်”

“ဘာမှားလို့လဲ။ ညီမစကားက ဘာမှားနေလို့လဲ။
တို့တိုနဲ့ ဖေဖေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုကြည့်ပြီး ညီမ ရင်နာတယ်။
တိုယ်ချစ်တဲ့လူတွေနဲ့ တစ်မိုးအောက်တည်းမှာရှိနေပြီး
ညီမတို့ ဘာကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မပျော်နိုင်ကြရ
တာလဲ . . . ဟမ်”

“ခရုအိမ် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေကိုတော့ ပြောဖြစ်အောင်ပြော

သွားမယ်။ ဂျက်နီလက်ထပ်ပြီးရင် ညီမက ဒီအိမ်သား လုံးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဇေဇေက သနားဖို့ကောင်းတဲ့လူပါ။ ကိုကို ဘာကြောင့် ဇေဇေကို အဖေရင်းတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံရတာလဲ”

“မင်းကရာ ဘာကြောင့် မင်းရင်ထဲကဆန္ဒတွေကို ဖုံးကွယ်ချင်ရတာလဲ။ ပေါက်ကွဲချင်ရင် တည့်တည့် ပေါက်ကွဲပါလား။ ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းအရာသေးသေးလေးကို ယောင်ဝါးချပြီး ဘာကြောင့် အတုလုပ်ပေါက်ကွဲနေရတာလဲ”

“အတု... ဟုတ်တယ်... အတု။ ညီမလေးဘဝက အတုပဲ။ အတုဖြစ်တာ ဆန်းလို့လား။ အစ်ကို အတုအမေ အတု။ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပျော်ရွှင်မှုအတု”

ဟုသာ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာပြောလိုက်တော့ ကြယ်တံခွန်မှာ ရေအိမ်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး...

“ထပ်ပြီးအတုမရချင်ရင် စစ်မှန်အောင်နေပေါ့”
ဟုသာ ပြောချပစ်မိပါတော့သည်။

ဧည့်သည်တော်ကို သတ်မှတ်ပြီးကြချိန်မှာတော့
 ဂျက်က အထူးပင်ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေခဲ့ပါသည်။ ဧည့်သည်
 ထားကြပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ လက်ထပ်ပေးကြဖို့ အင်
 အစဉ်ရှိပါသော်လည်း ဧည့်သည်ပြီးရင် တစ်ဝက်သေချာနေပြီ
 ဂျက်လောက်ပျော်ရွှင်သူတောင် ဂျက်ထက် ပျော်တောင်
 မဟုတ်ပါ။ အခုတော့ ဂျက်က ပါမစ်ရလူဖို့ ခရုအိမ်နား
 အကန့်အသတ်မရှိ နေခွင့်ရသွားတော့ ကြယ်တံခွန်အတွက်
 မျက်စိနှောက်စရာဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်
 ၍ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ရှောင်နေပိရာ နေ

အရက်မြောက်ခဲ့ပါသည်။

အမြဲတမ်း တစ်ရက်မခွဲရှိခဲ့ကြတဲ့လူတွေမို့ ခုလို
 မမြင်တွေ့ရဘဲ တမင်ဟန်ဆောင်ရှောင်ဖယ်နေရသည်ကို
 သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပင်ပန်းလှပေမယ့် သူ့ရဲ့မကျေနပ်မှုကို
 တော့ သက်သေပြသင့်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

သို့သော် ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင်မူ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ဒီအချိန် တံခါးလာခေါက်တာမှာ ညီမလေးမှန်း ရိပ်

မိပါသော်လည်း . . .

“ဘယ်သူလဲ”

“ညီမပါ”

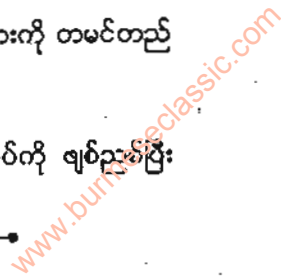
“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိုကိုနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ။ ဝင်လာမယ်နော်”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ မျက်နှာထားကို တမင်တည့်

ဝစ်လိုက်ရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မရှိသောအလုပ်ကို ချစ်ညစ်ပြီး

လုပ်မယ်ကြံစိုက် သူ့အနားရောက်လာသော အရိုက်က ...

“ကိုကို ... ခုတလော ဘာကြောင့် ညီမကို လာ
မကြိုရတာလဲ”

“ကြိုမယ့်လူရော ပို့မယ့်လူပါ အဆင်သင့်နေတာ
ကို ဝါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူနေကြတဲ့အချိန်တွေမှာတော့
မှတ်မှတ်ရရလေး ပျော်ရွှင်ချင်ခဲ့တာပါ”

“အတူနေကြတဲ့အချိန် ... ဟုတ်လား”

“စေ့စပ်ပြီးရင် ဂျက်က သြစတြေးလျသွားလိမ့်

မယ်။ ပညာသင်”

“အဲတော့ ...”

“ညီမလည်း ဂျက်နဲ့အတူ ပညာဆက်သင်ဖို့ လိုက်
သွားရလိမ့်မယ်”

“ဘာ”

“နောက်ထပ် နှစ်လပဲ အချိန်ရှိတော့မယ်။
လာမယ့် တနင်္လာနေ့ပဲ စေ့စပ်ပွဲဖြစ်ဖို့ ဒီတ်ရလာပြီ”

“ဘာ”

“ကိုကိုမသိလိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

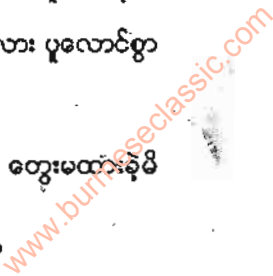
“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ကြီး မြန်ရတာလဲ။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပဲ။ ရင်တမမနဲ့ စိတ်မသက်
စသာ စောင့်ဆိုင်းနေရမှာထက်စာရင် မြန်လေ ကောင်းလေ
ပေါ့”

ဟု ညီမလေးက ပြောလာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်
တစ်ခုလုံး ဆူပူသွားရပါသည်။

ရုတ်တရက်ကြီး သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကို ကြမ်းကြမ်းတမ်း
တမ်းပင် လှည့်ကန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရပါ၏။ သိပ်ချစ်ရပြီး
အရိပ်တကြည့်ကြည့်စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ညီမလေးဟာ
သူများပိုင်ဆိုင်တော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အသိက သူ့တစ်ကိုယ်
လုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်သည့်အလား ပူလောင်စွာ
ခံစားရပါသည်။

တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပဲဟုတောင် တွေးမထားခဲ့မိ

သည် ကိစ္စက ဘွားခနဲ ရုလိုမြန်မြန်ကြီးဖြစ်လာခဲ့တော့
 သူတို့ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒဆိုတာက ဘာရယ်လို့ ရေရေရာရာရှိ
 မနေ၍ သူ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိဘဲ
 သော်လည်း ညီမလေးကို သူများပိုင်ပစ္စည်းမဖြစ်သွားစေလို
 သည့်သဘောကတော့ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နက်နေခဲ့ဖူး
 သည်။

ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည့် စိတ်တို့ကြောင့် သူ
 ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆွံ့အတိတ်ဆိတ်နေပြီး
 ဖမ်းကိုင်ထားမိသည့် စားပွဲစွန်းကိုသာ ဖျစ်ညှစ်နေမိပါတော့
 သည်။

“ဂျက်”
 သူတို့အဖွဲ့မှာ မကြာခင် မအို့တအိုဖြစ်လာတော့
 မည့် သူတို့၏ သူငယ်ချင်းကြီးဂျက်ကို အကျယ်ကြီး အော်
 တာ ထောပနာပြုလိုက်ကြ၏။

သည်တွင် ပီတိတွေအုံခဲနေသော ဂျက်ရဲမျက်နှာ
 ကြီးမှာ ထိုသို့အော်ခေါ်လိုက်သောလေသံ သဘောကျကျ
 နှင့်ပင် ပြုံးဖြိုးကြီးလုပ်ကာ ခုံတစ်လုံးခွဲပြီး ထိုင်လိုက်ပါ
 သည်။

“သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဒီကောင် လမ်းလျှောက်လာတဲ့အခါ သေချာ
မကြည့်လိုက်ကြဘူးလား၊ ခြေထောက်နဲ့မြေကြီးက တစ်ခေ
လောက်ကွာနေတယ်လေ”

“ပိုင်တယ်ကွာ။ ငါတို့ ဂျက်ကတော့ အပိုင်ကို ချီ
လိုက်တာပဲ”

“နည်းလမ်းလေးရှိရင် ချီးမြှင့်ပါဦးကွ”

“နည်းလမ်း... ဟုတ်လား”

“ဆော်တိုင်းကြောအောင် ဘာဆေးဆောင်ထား
လဲ”

“မင်းတို့ထင်လို့ပါကွာ၊ ဒီတစ်ကြိမ်က ငါစွမ်းလို့
မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဟာစီစွမ်းလို့ကွ”

“မင်းမာမီ”

“မ.ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ မာမီက ငယ်ကျွမ်းတွေလေ”

“ငယ်ကျွမ်း မဆွေဘူးလား”

“ဆွေရင်လည်း ဆွေမှာပေါ့ကွာ။ ငါမှမသိတာ၊
ပုံပြင်ထဲက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလိုတွေ ခွင့်ရသွားတာပေါ့

စွာ၊ မထင်မှတ်ထားတာက ငါရော ဒီဇာတ်ထဲဝင်ခွင့်ရလိမ့်
မယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘာတွေလဲကွာ”

“ဒါတွေထားပါဦး။ ဒီလောက်ပေတေအောင်မြူးနေ
တဲ့ မင်းက ငါတို့ခွင်ထဲ အချိန်ပေးပြီး ဝင်လာတာက ကိစ္စနဲ့
လား”

“မင်း သိပ်ခေါင်းကောင်းပါလား ရဲ့ဇော်။ ဟုတ်
တယ်။ ငါမင်းတို့ကို ဓမ္မစပ်ပွဲလာဖိတ်တာ”

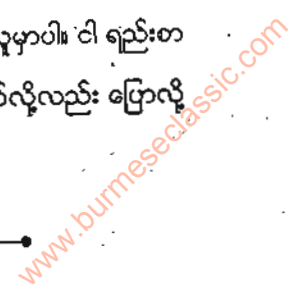
“သွက်လှရည်လား”

“လာမည့်တနင်္လာနေ့ပဲ”

“ကဲ... ရဲ့ဇော် မင်းရှုံးပြီ”

ဟု အားလုံးမှာ တစ်ညီတညွတ်တည်း ပြောကြ
လျှင် နိုင်တူးက...

“ငါက တစ်ဝက်ပဲ အခွင့်ရေးယူမှာပါ။ ငါ ရည်းစား
ရှိတဲ့ဘက်က လောင်းဖူးတော့ နိုင်တယ်လို့လည်း ပြောလို့
မရ၊ ရှုံးတယ်လို့လည်း ပြောရခက်”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နိုင်းခက အပြတ်အသတ် ဝိုင်းခွဲသွားတာပဲ”

“သုံးလလောင်းကြေးက တစ်လကျော်လေး ပြတ် သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးကွာ”

“ခါပေမဲ့ ကန့်သတ်ချက်က သုံးလပါကွာ။ အချိန် တိုင်း ဘဝတွေဟာ ပြောင်းလဲနေကြပါတယ်”

“အကောင်ကြီး မြင်နေရတာတောင်၊ အရိပ်တို့ ကြည့်ပြီး ဘာကောင်လဲလို့ ခန့်မှန်းချင်သေးတဲ့ အရူးတ တော့ ကမ္ဘာမှာ သာအေးတစ်ယောက်တည်း ရှိမယ်ထင်နေ တာ။ အခု အငွန်းပါ တိုးသွားပါလား။ ကျွတ် . . . ကျွတ်။ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဂျက်။ မင်းသတို့သမီးနဲ့လည်း ငါတို့ကို အကြိုစိတ်ဆက်ပွဲလုပ်ဦးလေကွာ”

“အေးကွာ . . . စေ့စပ်ပွဲမှသိရတာတော့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေအနေနဲ့ အောက်ပါတယ်”

“မရှက်တမ်းပြောရရင်တော့ ငါက မ.ကို မပိုင်ဘူး”

တွ။ အဟဲ . . . လန့်ရတယ်ပေါ့ကွာ”

“အချစ်နဲ့တွေ့တော့ အမြဲလက်မထောင်နေတဲ့ ဂျက်တောင် အမြီးလေးကုပ်လို့ပါလား”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား။ မနက်ဖြန် ငါတို့စေ့စပ်ပွဲ ဝတ်စုံ သွားယူဖို့ရှိတယ်။ (-) မှာလေး။ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ကြတဲ့ ပုံနဲ့ ဆုံကြရင်ရော”

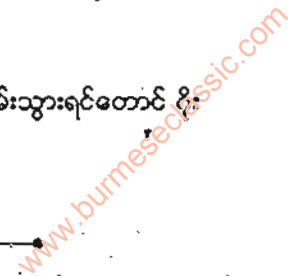
ဟု ဂျက်က အေးတက်သရောပြောလိုက်ရာ အသီးသီးခါးယမ်းသွားကြတဲ့ ထိုခေါင်းငါးလုံးက ဂျက်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး . . .

“သိပ်ကိုဦးကျိုးသွားပါလား”

“ငါတို့ရဲ့ဆရာကြီးကိုတောင် ကိုင်ထားမှတော့ ငါတို့တွေက မတွေ့ရဲလောက်အောင်ပါပဲ”

“အစက ငါ ဂျက်ကို အဲလောက်ထိ လိမ္မာလိမ့်မယ် လို့ မထင်ထားဘူး”

“နည်းနည်းအသုံးအနှုန်းကြမ်းသွားရင်တောင် ရိုး ဂျောင်း စိတ်မဝင်စားဘူးဆို”

“ငါတွေဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာတော့ ဂျက်ဟာ အပြောင်းအလဲအမြန်ဆုံးပဲ”

ဟု သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုး မနိုး ရလေအောင် အမျိုးမျိုးထောပနာပြုကြပါလျှင် သူက ရှက် ရမ်းရမ်းပြီး စိတ်မဆိုးသေးတဲ့အပြင် ပြုံးဖြိုးကြီးလုပ်ကာ သူ အနီးအနားရှိ နိုင်းခရဲ့ ပခုံးကို ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်ပါသေးသည်။

“အချစ်... အချစ်... တယ်လည်းကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ စိတ္တဇနာမ်ကြီးပါလား”

“ကဲ... မင်းတို့နဲ့အချိန်ဖြုန်းဖို့ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး။ ငါသွားတော့မယ်”

“ရုံပူအောင်လေးတော့ ထိုင်ပါဦးကွာ”

“ဖော်ပိုင်ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ချစ်သူအိမ်နဲ့ ဆိုတာလေ။ ဒီလောက်အာဏာပြင်းနေတာ ငါမပြေးလို့ဖြစ် ပါ့မလား”

“နေပါဦးကွာ”

“ကျွတ်... မင်းတို့တွေတော့ ငါ့ကိုကြပ်ဖြီ”

ဟု ပြောကာ သူ့ဘောင်းဘီကို ဆွဲထားသော တူး လာရဲ့ လက်ကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဂျူတီပြီးတော့မှာ သတ်မှတ်ချိန်တွင်း ငါရောက်မှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အလှူအသက်ယူထားရတဲ့ ကြံ့ပို လေးတောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရုံးနေမယ်။ ကဲ... ပေါက်တယ် နော်”

ဟုဆိုကာ တူးလာရဲ့လက်ကိုဆွဲဖယ်ပြီး သွားလိုက် လျှင်...

“တကယ်ကို မယုံနိုင်စရာဘဲ”

“သူ့မမက တကယ်စွမ်းတာပဲ”

“ဒီကောင် တကယ်ကြီးကိုခံစားနေတာနော်။ ပုံကို ကြည့်ပါလား။ တာမှမတူတော့ဘူး”

“သူ့မမခါချခွဲတဲ့နေ့ကဆို မူးရှူးသောင်းကျန်းနေ လိုက်တာ ငါးရက်တောင်မှ”

“အေးကွာ... အဲဒီချိန်က ငါဒီကောင်သွားပြီထင် နေတာ”

“ဖြစ်ပျက်သဘောက မြန်တယ်နော်”

“တရားသဘောပြောရင်တော့ သတ္တဝါတစ်ခု ထံ တစ်ခုပေါ့ကွာ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိဘူးလေကွာ။ ဆိုင်တယ်မှတ်လို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရတာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပဲကွ။ ပွဲက တော်တော်လှတယ်၊ ထူးဆန်းတယ်။ မိဘတွေတ ဝင်ညှိနေရတယ်လေ”

“သူ့မမက သူ့အပေါ်ရော ကြွရဲ့လားကွာ”

“အင်း . . . အဲဒီကိစ္စက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဂျတ် ပြောပုံအရဆို တော်တော်ကြီးကျယ်ပုံရတယ်။ ခုလို မြန်မြန် ကြီးပွဲပြီးနေတာက သဘာဝမကျသလိုဘဲ”

“ငါလည်း အိုလိုထင်တယ်”

“တွေ့ကြည့်ရအောင်လေ။ ဂျက်ပြောသွားသလို အမှတ်တမဲ့ပေါ့။ ခန့်မှန်းကြည့်ကြရအောင်”

“သူ့စိတ်ကို ဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“မျက်ဝန်းဆိုတဲ့ ပြတင်းနှစ်ခုရှိတယ်လေ။ မျက်လုံး ဝါရူ ရဲဇော်ကို အသုံးချရမှာပေါ့။ ဒီကောင်က အကြည့်ကို အကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ ပါရူရုံးတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဂျက်တော့ စောစောစီးစီးအိုဦး မှာပဲ”

ဟု ဂျက်ကို သိပ်တွယ်တာသော နိုင်းခေတ ပြော လျှင် အားလုံးမှာထောက်ခံသလို ပြုံးစိစိလုပ်လိုက်ကြပါ သည်။

ပုလဲဖြူရောင် ဝိုးသားဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်ဆင်ကြည့်နေသော မမကို သူ ငေးကြည့်နေရသည်မှာ သူ့ထဲတွင် အကောင်းဆုံးသောအချိန်ပါလားဟုပင် ရင်ထဲမှ ချိုထဲဆွဲလိုက်မိပါသည်။

ထိုဝတ်စုံကို ဝတ်ကြည့်နေခဲ့သော သူမရဲ့မျက်နှာက သိပ်ရွှင်ပြမှုမရှိပေမဲ့ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။

ဒီလိုခွန်ကုတ်နေတာ သူ့အချစ်တွေကို မ.ရဲ့ နှလုံးသားက မသိသေးလို့ပါ။

ရည်းစားများသော သူ့က မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ထဲ

တောင်းကောင်းသိနေပါသည်။ သာယာမှုကိုသာ အစွမ်းဆုန်ပေးလိုက်ပါလျှင်၊ စိတ်ကူးယဉ်မကြည့်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနှင့် နူးညံ့စွာ အစွမ်းတုန်ချစ်ပြပါလျှင် မ. နှလုံးသားကလည်း တျောက်ဆိုင်၊ ကျောက်တုံးလားဟု ရင်ထဲမှာ မိမိကိုယ်မိမိ အကြိမ်ကြိမ်အားပေးနေမိပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့အပေါ်သက်ဝင်မှုမရှိတဲ့ မ.ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူငယ်ချင်းတွေ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်လှပါသည်။

အသည်းဖြောင့် လူရမ်းကားလေးက ဘုရင်မရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပိပီရီရီ ဝပ်စင်းနေခဲ့ရသည်ကို သူငယ်ချင်းတွေက တွယ်ရာမှာ လှောင်ရယ်မှာကိုလည်း သူ့စိုးရိမ်ရိပ်မိပါသည်။

မ.ရဲ့ အချစ်ကို ရပြီးချိန်မှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မကိုမိတ်ဆက်ပေးချင်ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကို အပိုင်နတ်ယူသွားတဲ့ လှဖုရားလေးမို့ အားလုံးရှေ့သို့ ကြွားချင်လှပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ကြွားလုံးတွေ ပေးထားခဲ့ပြီးမှ စုချိန် သူငယ်ချင်းတွေများရောက်လာခဲ့ပါလျှင်ဆိုပြီးမှတော့ စိုးရိမ်မိသားပင်၊ သူ့စိုးရိမ်နေရိသည့်

အတိုင်းပင် တိုဆိုင်ထဲက ထွက်ထွက်ချင်းမှာပဲ သောင်းကျန်းသောထိုအဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းတိုး၍ ခေါင်းမွေးများထောင်သွားရင်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူမှာကြားထားသည့် တိုင်းပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့ပုံမျိုးနှင့် တအံ့တကြဲ ဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ နှုတ်ဆက်နေ၍ သူကလည်း ထန်မပျက်ပင် . . .

“မင်းတို့ ဒီကိုဘာကိစ္စလဲ”

ဟု သိသိချည်းနှင့် ဟန်လုပ်ကာမေးလိုက်ရမိသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ။ ဖိတ်စာရတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ဟု သူ့မကြားသာအောင် ရဲဇော်က ပြောလိုက်လျှင် သူက မ.ကို အားနာပါးနာလေးကြည့်ကာ . . .

“မ. ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူက ရဲဇော် သူက တူးလာ၊ သူက အဝွန်း၊ သူက နိုင်းခ၊ သူက နိုင်တု”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

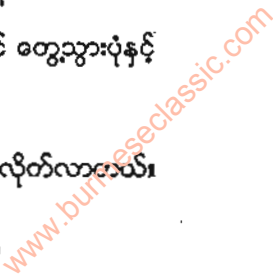
ဟုဆိုကာ အဝွန်းက လက်ကမ်းပေးလိုက်ပေမယ့် သူတို့တွေကို နှစ်လိုဟန်မရှိတဲ့ သူ့မက ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်လေးပင် လက်ကမ်းမပေးလာပါဘဲ စူးစူးကြီးသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအကြည့်ထဲမှာ အထင်သေးစိတ်ပျက်ခြင်းတွေ တစုံမရှိနိုင် ဖိမရ နှော့၍ပါဝင်နေတာကြောင့် သူ့မအပေါ် အချစ်မရှိနှင့်ထားသော ထိုငါးယောက်မှာ တင်းသွားကြတာတော့ အမှန်ပါ။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့ဘေး ကားတစ်စီးက ဆိုးဆိုက်လာခဲ့ပြီး ခန့်ညားသော လူတစ်ယောက်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ . . .

“ညီမလေး”

ဟု မနှစ်မြို့သံတွေ နှော့ယှက်နေသော အသံက ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သူ့မက ကယ်တင်ရှင် တွေသွားပုံနှင့် အခွမ်းကုန် ပြုံးလာရပါတော့သည်။

“ညီမလေး ဒီကိုလာတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတယ်။”

ဒီနေ့ ကိုကိုတို့ ညစာအတူစားရအောင်လား”

ဟု ညီမဖြစ်သူဖခင်ပွန်းလောင်း ဂျက်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ညီမဖြစ်သူကိုသာ ပြောလိုက်တော့ ဂျက်ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“အင်း . . . စားတာပေါ့။ ညီမလည်း ညစာမစားရ သေးဘူး။ ဂျက် . . . တို့ ကိုကိုနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ် . . . ဟုတ်လား”

ဟုသာ အသိပေးရုံသက်သက် ပြောသွားကာ ထို ပုဂ္ဂိုလ်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသော ဇနီးလောင်းရဲ့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်သည့် အပြုအမူကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ရှက်မိတာ အမှန်ပါ။

“ဘယ်လိုကြီးလဲ ဂျက်”

ဟုပင် တူးလာဇာ မအောင်နိုင် မအီးနိုင်ပင် ထိုဘာ လေးမထွက်ခွာရသေးမီမေးလာ၍ ဂျက်မှာ ဖြေစရာ စတာ က အဆင်သင့်ရှိမနေပါ။

“ခံစားရတယ်ကွာ။ ဒီလက်က တမ်းပေးလိုဦး”

တိုင်း ဆွဲမည့်လူက အဆင်သင့်ရှိခဲ့တာ။ ငါ့ကို ခေါက်ဖြုတ် ခေည့်လူက ဂျက်ရဲ့ခိနိုးကလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထား ခဲ့တာအမှန်ပဲ”

“အဲဒါက ဘယ်သူရဲ့ . . . သူ့အစ်ကိုလား”

“အစ်ကိုလည်း အစ်ကိုပေါ့ကွာ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်လွန်းအားကြီးပါတယ်”

“သမီးယောက်ဖချင်းပဲ နှုတ်ဆက်စကားတော့ ပြောသင့်တာပေါ့။ ဘာကောင်မို့လဲ”

“ဂျက် သိပ်ကြွနေလို့ပေါ့။ ဂျက်နဲ့ ပတ်သက်နေ လို့လည်း ခံလိုက်တာ။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ဆွဲဖြီးပြီးပြီ”

“လွန်ပါတယ်ကွာ”

“အရမ်းအောက်တယ်။ ဘာအချိုးတွေလဲ သူတို့ လုပ်ပုံက ငါတို့တွေက လမ်းဘေးက ခွေးဝဲစားအဆင့်မှာ ရောက်နေပြီ”

“မင်းရဲ့စိတ်နဲ့ဆိုပွဲကပြီးပြီ ဂျက်။ မင်း ဘာဖြစ်နေ တာလဲ။ ဘာလို့ အဲဒီလောက်သည်းခံနေရတာလဲ”

“လောကမှာ မိန်းတွေပေါလွန်းလို့ပါကွာ။ ဘာပုံမှာ
မပေါက်ဘူး”

ဟု နိုင်းခင်က နှိုက်ကတည်း ရှက်ရှက်နှင့် ဒေါသဖြစ်
နေရသော ဂျက်ရဲ့ဒေါသကို ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားရကာ
ခေါင်းငုံ့နေသော ဂျက်ရဲ့ခေါင်းမှာ ဆတ်ဆန် မော့လာပြီး ရုတ်
တရက်ဆိုသလို နိုင်းခင်ကို ဆွဲထိုးပစ်ပါတော့၏။ လုံးဝ ထင်
မှတ်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်မို့ အားလုံးမှာမှင်တက်မိနေကြစဉ် . . .

“မ.ကို တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ နိုင်းယှဉ်မပြန်”

ဟုသာ စိမ်းစိမ်းကြီးပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်
သွားသောကြောင့် အားလုံးမှာ ဂျက်ရဲ့ကျောပြင်ကို မမြင်ဘူး
သူများနှယ် ဝေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဂျက်ပျောက်ကွယ်
သွားတော့မှ . . .

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အုံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

“ဂျက် တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားပါလား”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ငါတို့ကြား ပြဿနာ
ထက်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ဖူးဘူး”

ဟုဆိုတာ လဲကျနေသော နိုင်းခင်ကို ဆွဲထူလိုက်
ကြပြီး . . .

“ဂျက် အရမ်းကြောနေတာကို သိသိချည်းနဲ့ မင်းက
ဒီလိုပြောတော့ ပေါက်ကွဲချင်ချင် ဒေါသက မင်းဆီဗျာသွား
တာပေါ့”

“ငါ့စကားက ဘာမှားလို့လဲ”

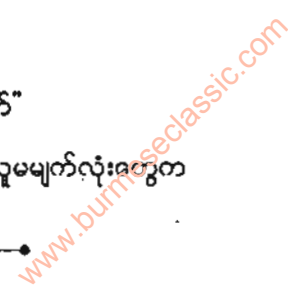
“ဂျက်ကို မင်း စိတ်မတိုနဲ့ နိုင်းခင်၊ တကယ်တော့
ဂျက်က မင်းကို စိတ်တိုတာ မဟုတ်ဘူး။ အားမလိုအားမရ
ဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲနေတာ”

“ငါတို့ရှေ့မှာ ဒေါက်ပြုတ်သွားတော့ ရှက်ရင်လည်း
ရုတ်မှာပေါ့”

“ငါတော့ ရင်လေးတယ်”

“ဂျက် အရမ်းကိုကြောနေပြီနော်”

“သေချာတာပြောရရင် သူမမျက်လုံးတွေက

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဂျက်အပေါ် ငြိမ်သက်
နေတယ်”

“ငါတော့မမေ့ဘူး၊ ငါတို့ကိုကြည့်နေတဲ့ အဲ့ဒီ
မျက်လုံးတွေထဲက အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်သက် မမေ့နိုင်ဘူး”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ။ သူက ငါတို့ရဲ့ ချစ်သူငယ်
ချင်းကြီး သိပ်ကြွေတဲ့မိန်းမပဲ”

“အသည်းနာတယ်ကွာ။ ဘရဂီတို့၊ အေးကြည်
သာတို့က သူထက်အများကြီးသာတာပဲ”

“မတူဘူးလေကွာ။ ဘရဂီတို့က မျက်နှာမှာ
ကာလာတွေများတယ်။ အဲဒါ အဲဒီဆရာဝန်မနဲ့ အဓိက ကွာ
ခြားချက်ကြီးပဲ”

“ကိုယ်မချစ်နိုင်တဲ့ လူရဲ့ ရင်ခွင်ကြား ခိုလှုံမယ့်
မိန်းမရဲ့သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးတယ်”

“ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ မိန်းမကိုမှ ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထား
မယ့် ဂျက်ရဲ့သတ္တိကိုပါ ချီးမကျူးသင့်ဘူးလား”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ကဲ . . . ငါတို့ ထပ်လောင်းကြ

ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဂျက်ကို သူ မချစ်လာမယ်၊ မချစ်လာဘူး”

“ငါကတော့ ချစ်လာမယ့်ဘက်ကပဲ။ ဂျက်က
ခေသူမှမဟုတ်တာ။ နာမည်ပြောင်ကတောင် အသည်းစား
ဘုရင်လေ”

“ငါလည်း ချစ်နိုင်မယ့်ဘက်ကပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ နိုင်းခနဲ တူးလာက ဘက်ရသွားပြီ”

“ငါကတော့ မချစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ရဲဇော်က ပြောလျှင် . . .

“ငါလည်း ရဲဇော်ဘက်ကပဲလောင်းတယ်”

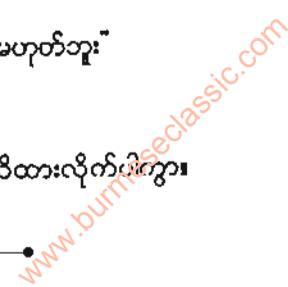
ဟု နိုင်တူးကပြောလျှင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတာ

အဝွန်းက . . .

“ငါတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲကွ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလို့ဘဲ သိထားလိုက်ပါကွာ။

ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် ငါ့လောင်းကြေးအတွက် ငါတာဝန်ယူတယ်”

“လောင်းကြေးကဇရာ”

“ငါးသိန်းကြေး”

“အပျံစားပဲ၊ နိုင်ရင်တော့ ခုနှစ်သိန်းခွဲက သေချာ

ပို့”

“ငါနိုင်သွားရင်တော့ သိန်းနှစ်ဆယ်ပေါ့ကွာ”

ဟု အဝွန်းကပြောလျှင် အားလုံးမှာ ပြုံးလိုက်ကြပါ

သည်။ အဝွန်း သေချာပေါက်ရှုံးမှာပဲဆိုသည့်သဘောပေါ့။

“မ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမရဲ့သတို့
သားလောင်း၊ ဂျက်ကို စိတ်ပျက်စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။
စကားမရှိ စကားရှာပြောလာတော့မည်ကိုသိ၍ တမင်ပင်
ဆေးမှတ်တမ်းတွေကြား အလုပ်ရှုပ်ပြနေခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့
ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်ကာ . . .

“မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်တော့်နဲ့ မ.က တရားဝင်
သက်ဆိုင်သွားကြတော့မှာ”

“မင်းစကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ ဂျက်၊ အိ တို့

အလုပ်မှာနော်။ မင်းရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့စကားကြောင့် တို့ သိက္ခာထိခိုက်တယ်”

ဟုသာ ခပ်တည်တည့်နှင့် ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ဂျက်က မျက်နှာရူးလုပ်ကာ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး”

“တို့အလုပ်များနေတယ် ဂျက်”

“ပြီးတဲ့ထိထိုင်စောင့်မယ်။ မနဲ့ နေ့လယ်စာ အတူစားမလို့ လာခဲ့တာ”

“တို့အပြင်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး။ အလုပ်များနေတယ်”

“ပြီးတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်မယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

ဟု ဇွတ်ပြောလာသောအခါတွင်မူ သူမက စိတ်ပျက်စွာပင် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေရာ ဂျက်က အလုပ်လုပ်နေသော သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ငေးနေပါတော့သည်။

သို့သော် ဆယ်နှစ်နာရီခွဲအတိမှာတော့ ဝိုက်ထဲမှ တစ်စုံစီမြည်လာရ၍ မ.ရော ဆာနေမှာပဲ ဟုတွေးကာ...

“မ မဆာသေးဘူးလား”

ဟု စေတနာနှင့် မေးလိုက်ပါသော်လည်း ဖြေကြားခြင်းမရှိသောကြောင့်...

“ခဏစောင့်နော်။ မ အလုပ်များနေလည်း ဒီမှာပဲ စားကြတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

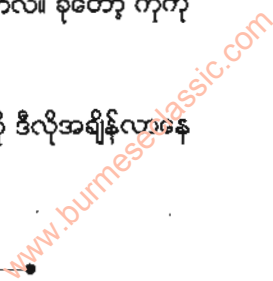
ဂျက်ထွက်သွားတော့မှ သူမက သက်ပြင်းကိုချကာ လုပ်လက်စကို အပြီးသတ်မည်ကြံတော့ ဝင်လာသော လူကြောင့်...

“ဟင်... ကိုကို”

“ဘာဖြစ်လို့ထိတ်လန့်နေရတာလဲ။ ခုတော့ ကိုကိုက သရဲနဲ့ တူနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခါတိုင်း ကိုကို ဒီလိုအချိန်လာနေ

ကျ မဟုတ်လို့ပါ”

“ကိုယ်နေလို့မရတော့တာနဲ့ လာခဲ့တာ။ ညီမလေး အချိန်ရှိရဲ့လား”

“ဘာလို့လဲ ကိုကို”

“ကိုကိုနဲ့ နေ့လယ်စာစားရင်း စကားပြောရအောင်”
ဟု ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမက . . .

“အင်း . . . သွားတာပေါ့။ ညီမလည်း မစားရသေးဘူး”

ဟုဆိုကာ အတူထွက်လာခဲ့ကြရာ ဆေးရုံဝင်ပေါက်တွင် စားစရာတွေ ဝယ်ပြီးပြန်လာသော ဂျက်နှင့် တန်းတိုးပါတော့သည်။

သူမ ဂျက်ကို အားနာသွားရပါသည်။

ဂျက်က တစ်ချိန်လုံး သူမကိုစောင့်ပြီး ခေါ်နေစဉ် တုန်းမတော့ မရှုပ်သည့်အလုပ်ကို ဟန်ရေးပြ ရှုပ်ပြနေပြီးမှ ခုတော့ ကိုကိုက တစ်ကြိမ်လေး လာခေါ်တာလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့်ပါ။

ရင်ထဲ၌ ဂျက်ကို အားနာမိပေမယ့်လည်း ကိုကိုက

ဘေးနားမှာရှိနေသည်မို့ အထုပ်တွေဆွဲထားသော ဂျက်ကို မမြင်ချင်ပေမယ့်ပြုကာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးမှ ကိုကိုကားပေါ်တက်ရန် အပြင်တွင် သူမလက်ကို ဆွဲတိုင်ခြင်းခံလိုက်ရသောကြောင့် သူမရင်ထဲသို့ မွမ်းကြပ်မှုတွေ အတုန်းအရန်းတိုးဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

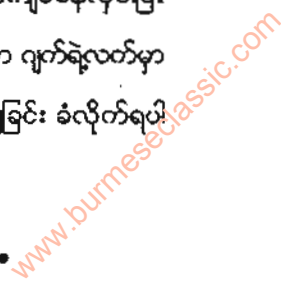
“လွတ်စမ်း . . . ဂျက်”

“မလွတ်ဘူး”

“လွတ်စမ်းလို့ပြောနေတယ်နော်”

“မလွတ်ဘူးဗျာ။ လုံးဝမလွတ်နိုင်ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့ သူမက ဂျက်ကို စူးစူးရဲရဲကြီး စိုက်ကြည့်ပစ်ကာ ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့သော် မြဲမြဲလှတဲ့ ဂျက်ရဲ့လက်တို့ကြောင့် သူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ နာကျင်နေလှပါပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သူမလက်ကို ကိုင်ထားသော ဂျက်ရဲ့လက်မှာ ဝတ်စုံတစ်ယောက်၏ အားပြင်းစွာရိုက်ချခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ ရိုက်ချခြင်းခံလိုက်ရတော့ သူမနှင့် ဂျက်မှာ မှင်တက်မိနေကြခိုက် ဂျက်မှာ ထပ်မံ၍ မျက်နှာပေါ်ထိုးခြင်း ခံလိုက်ရပါ၏။

“ငါ့အရှေ့မှာ ငါ့ညီမကို အဲလိုလာမရိုင်းနဲ့”

ဟု အမိန့်သံဆန်ဆန်ပြောလိုက်သော ကောဇော် ရဲ့အသံမဆုံးသေးခင်မှာဘဲ လဲကျနေသော ဂျက်မှာ ရုတ် ခြည်းထလာပြီး ကောမက်ကို ပြန်၍ ဆွဲထိုးပစ်လိုက်ပြန်ခဲ့ သည်။

“ခွပ်”

“ဂျက်”

“ငါ့ကို အဲဒီလို လာမကြောနဲ့ ကြယ်တံခွန်”

“ဘာ . . . မင်း”

ကြယ်တံခွန်မှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ထပ်မံဆွဲထိုး မယ်ကြံခိုက် မာန်တင်းလာသော ဂျက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားကာ တစ်ယောက်နဲ့အတူလည်ပင်းစကို တစ်ယောက် က မလွှတ်တမ်းဆွဲကိုင်ထားလိုက်မိကြပါသည်။

“ဂျက် တော်တော့။ ကိုကို”

သူမမှာ ဆောက်တည်ရာမရစွာပင် သူမကြောင့် ခုန်ဖြစ်နေကြသော ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ဖြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင်ပင် ရောက်တတ်ရာရာ ဖြစ်နေရပါ သည်။

“မင်းကို ငါမသိဘူး မထင်နဲ့ ကြယ်တံခွန်။ ငါ့ကို ဘယ်ကောင်မှ လာကြောလို့ မရဘူး”

“မလှုပ်တိုင်တက်ပြမနေနဲ့။ မင်း ငါ့ညီမကို ဘယ် တော့မှ ပိုင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်တော့မှ ပိုင်ခွင့်မရတာက မင်းပဲ ဖြစ်လိမ့် ဖယ် ကြယ်တံခွန်။ အရင်တစ်ခါက ယောက်ဖလောင်းမှတ် ပြီး သည်းခံလိုက်တာ။ မက ငါ့ရဲ့သတို့သမီးလောင်းပဲ။ မင်း သာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလာမလုပ်နဲ့”

“ဘာ . . . မင်း”

ဟုဆိုကာ ဂျက်ကို အားကုန်တွန်းပစ်ခိုက် ဂျက် တလည်း မကျေနပ်နေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကြယ်တံခွန်ကို

အားကုန်တွန်းပစ်ပါသည်။

“ဂျက်... ကိုကို... တော်ကြပါတော့”

မာန်ဖိနေကြသော ထိုနှစ်ယောက်က သူမ ဒီ... အော်ဟစ်နေရုံမျှနှင့် မရဘူးဆိုတာ သိသွားပြီး သူမ... ထိုသို့အားပြိုင်နေသူနှစ်ယောက်ကြားရပ်ကာ ဖြေဖြန်တင် ကြံစိုက် ထိုနှစ်ယောက် တွန်းနေကြသောအားမှာ သူမ... သို့ ရောက်လာပြီး...

“အား”

အားမမျှတဲ့သူမပင် ခြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားခဲ့ရ... တော့သည်။

သူမရဲ့ ညည်းညူသံကြားရတော့မှ ထိုနှစ်ယောက် ရဲရန်ပွဲမှာ အော်တိုရပ်သွားကာ...

“မ”

“ညီမလေး”

ဟု အသီးသီးခေါ်ကာ သူမကို တွဲထုလာကြနိုင်... သူမမှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို ငှက်

သူတာ ထထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ညီမဖြစ်သူ၏ ထိုသို့ပြုမူခြင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ်... လိုက်ရသောကြောင့် ကြယ်တံခွန်ရဲ့ ရင်ထဲသို့ ဝမ်းနည်း... ခြင်းများက အတိုင်းအဆမဲ့ တိုးဝင်လာရပါသည်။

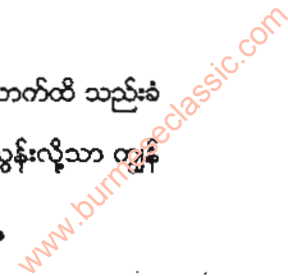
ထို့ကြောင့်ပင် ကြယ်တံခွန်က နေရာမှာတင်ပဲ ငူ... ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ ခါးသက်စွာပြောဆိုခြင်းကို... သာ အစဉ်အမြဲရရှိခဲ့သော ဂျက်ကတော့ သူမနောက်သို့... ဆတုန်းဘုန်းပြေးလိုက်သွားပြီးမှ သူမရဲ့ လက်မောင်းကို ခပ်... ကြမ်းကြမ်းဖမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“အခု မ.က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မင်း တို့ကို အဲလိုအပြုအမူကြမ်းကြမ်းမျိုး လုပ်ပိုင်... နှင့်မရှိဘူး ဂျက်။ မင်းနဲ့တို့က ခုချိန်လို အဲဒီလို မပတ်သက်... ကြသေးဘူး”

“ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ဂျက်က အဲလောက်ထိ သည်းခံ... ဆတ်သူမျိုးမဟုတ်ဘူး မ။ မကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့သာ ကျွန်

တော် ဒီလောက်သည်းခံနေရတာ”

“မင်း . . . ကိုကိုကို တို့ရှေ့မှာ ဒီလိုလုပ်စရာ ဘာ အကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“သည်းခံရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ သည်းခံလိုက်တာ ဗနေက တစ်ရက်ပဲ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်ခွင့်ပြုချက်ရော ဘဲ ခေါ်သွားတယ်။ ဒါ တရားမလွန်ဘူးလား မ။ အဲ့ဒါတို့ တရားလွန်တယ် မခေါ်ဘူးလား”

“တို့တွေက မောင်နုမ။ မင်းနဲ့မတွေ့ခင် ဟိုးနှစ် ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်တည်းက အတူနေလာခဲ့သူတွေ။ မင်း လွန်လွန်းတယ် ဂျက်။ မင်းနဲ့ တို့တွေ့ကစမှ လစိုင်းပဲရှိသေး တယ်။ ဒါကို မင်းသိထားစမ်းပါ”

“သိတယ်။ သိလို့သည်းမခံနိုင်တာ။ မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အစ်ကိုဆိုပြီး ရိုးသားဦးတော့ ဒီနေ့ရဲ့စိတ် က ရိုးသားမယ်ထင်သလား မ”

“ဘာ”

“ရည်းစားထားခွင့်တောင်းမပေးခဲ့တဲ့ အဲဒီအစ်ကို ဟေ့တတ်တဲ့ အစ်ကိုက ဘယ်လောက်များ ရိုးသားမှာမို့ ကျွန် တော်က ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမှာ လား”

“ဖြန်း”

ထိုအခါမှာတော့ ဂျက်ရဲ့ ပါးတစ်ခြမ်းမှာ နီရဲသွားရ ပါသည်။

“မိုက်ရိုင်းဦး”

“အရှက်ထိတော့ နာတာပေါ့”

“ဘာ”

“ဒီတစ်လောကလုံးမှာ မနဲ့ကြယ်တံခွန်ပဲ နာကျင် ခံစားတတ်တယ်ထင်နေသလား။ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦးမ။ ဒီပတ်သက်မှုတွေကို မသိနေသလို ကြယ် တံခွန်လည်းသိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိတယ်။ သိသိ ချည်းနဲ့ ဘာမှသွေးသားမတော်တဲ့ ယောက်ျားနောက် ကျွန်တော့်ကိုချန်ပြီး ခုလို ကောက်ကောက်ပါအောင်

လိုက်သွားမှာကို ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်းကြည့်နေရမှာလား။
 ကျွန်တော် အဲလောက်သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူး မ။ ကျွန်
 တော် ကျောကိုထိုးဝင်နိုင်တဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကိုတော့
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသွေးပေးနိုင်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ရဲ့သဘောထားကို ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က
 အသိဆုံးပါ”

“မင်း ရိုင်းလွန်းတယ် ဂျက်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရိုင်းပါတယ်။ ကျေးဇူး
 ပြု၍တော့ ကျွန်တော်အပေါ် မ. မရိုင်းပေးပါနဲ့။ ကျွန်တော် နှာ
 ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် မ.ကို သိပ်ချစ်တယ်”

ဟုသာ ကမူးရှူးတိုးပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွား
 သော ဂျက်ရဲ့ ကျောပြင်ကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ဆောက်
 တည်ရာမဲ့ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

သူမရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

“ညီမလေး ဒီစေ့စပ်ပွဲကို မင်းလက်မခံလို့ မရဘူး
 လား”

“ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ငြင်းလို့ရော ရလို့
 လား”

ဟု အေးစက်စက် ပြန်ဖြေလိုက်ရာ သူ ဘာမှပြန်
 မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ထိုကြောင့်ပင် စားပွဲပေါ်မှာရှိသော ရေခွက်ကိုသာ
 ရောက်တတ်ရာရာကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့ကာ အနီး
 ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

သည်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ လာ
ရပ်လာ၍ သူမော့ကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟင် ... ဦးဦး”

မြစ်ကြီးနားမှာ သွားနေပါသည်ဆိုသော ဦးဦးကို
ခုလိုတွေ့လိုက်ရတော့ သူ့မှာမှင်တက်မိသွားသည်မှာ အမှန်
ပါ။

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“နေ့လယ်ကပါ”

“ညီမလေးရဲ့ ဧရာဝတီကြောင့် ပြန်လာတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာ
လဲ။ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

“ကျွန်တော် ခုတလော နေရတာ မပျော်ဘူးဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရင်ထဲမှာ နုံးပြီး နာနေတယ်”

“ဟင်”

“ဘာကြောင့်လဲမသိဘူး”

“ဟင် ... မင်းရဲ့ပါးက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ညှိမည်း
နေပါလား”

“ဂျက်နဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာ”

“ဂျက် ... ဂျက်ဆိုတာက မဆည်းဆာပျိုရဲ့သား
မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မကြာခင် အမျိုးတွေဖြစ်ကြတော့
မည့်ဟာကို”

“အဲဒါကို သည်းမခံနိုင်တာဘဲ။ ညီမလေးနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ဒီမိသားစုထဲခေါ်မသွင်းနိုင်ဘူး”

“ဪ ... ကောမက်ရယ်။ အပင်တို့မည်သည်
သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဂျက်ကို သဘောမကျဘူး”

“မမကတောင် လက်ခံနိုင်မှတော့ ဒီကောင်လေး
မင်းညီမကိုချစ်လို့ပဲပေါ့။ ဘာလိုသေးလို့လဲကွာ။ အခုပြန်
တာ ဒါပဲလေကွာ”

www.burmeseclassic.com

“တခြားလူနောက်လိုက်သွားတော့မယ့် ညီမလေး
ကြောင့်ပဲ”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“ညီမလေးနဲ့ ဂျက်ကို ပူးတွဲပူးတွဲမြင်ရရင် ကျွန်
တော် စိတ်တိုတယ်။ စိတ်ရှိုလက်ရှိ သောင်းကျန်းချင်တယ်”

“ကောမက်”

“ဂျက်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ ညီမလေးကို
သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ငါ့တူရာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ကျွန်တော် လုံးဝ
သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ညီမလေးကို မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်
ညီမလေးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်ရသလဲ။ အရာအားလုံး
ထက် ညီမလေးကိုပဲ ဦးစားပေးခဲ့တဲ့လူပါ။ ဒါကို ညီမလေး
က မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကို ခွဲသွားဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ အစ်ကိုဆိုတာ
ဆိုင်သာဆိုင်တယ် မပိုင်ဘူးကွ”

“အစ်ကိုဖြစ်နေလို့လား”

“မိသားစုဆိုတာ ဆိုင်ကြတဲ့လူတွေပါကွာ။ မိန်း
ကလေးရဲ့ဘဝဆိုတာ သူနဲ့ထာဝရနေမယ့် ယောက်ျားကပဲ
ပိုင်တာ”

ဦးလေးတံခွန်က ပြောလိုက်သောစကားကို ကြယ်
တံခွန်က လေးနက်စွာတွေးခေါ်စဉ်းစားနေခဲ့မယ်ဆိုတာ
လေတံခွန်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သိလိမ့်မလဲ။

“မေမေ”

“အင်း”

ပွဲတက်ဝတ်စုံနှင့် လှလှပပပြင်ဆင်နေသော မေမေ့ကို သူက ခေါ်လိုက်တော့ တဖြတ်ဖြတ် လက်နေသော နားကပ်ကို ဝတ်ဆင်နေသော မေမေက ထူးလာခဲ့ပါသည်။

“သား... ညီမလေးကို ဂျက်... မဘောမတူဘူး”

“သားရယ် ကလေးကျနေတာပဲ။ ကိုယ့်ညီမကို တပ်စေးနှိတ်တန်ရောပဲ။ ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်ပြီ”

“ကိုယ့်ညီမ... အဲဒါ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

ဟု သူက ခက်ခက်ခဲခဲ အားယူပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်ဆရီရောင်အိုင်မှာ ဝတ်လက်စ လက်စွပ်ပင် ပြုတ်ကျလှလှဖြစ်ရအောင် တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“ဒီ... စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်ပေးပါ မေမေ”

“သား”

သူမမှာ တအံ့တဩပင် သားဖြစ်သူကို စေ့စေ့ဆော်ဆော်ကြည့်ပြီးမှ ...

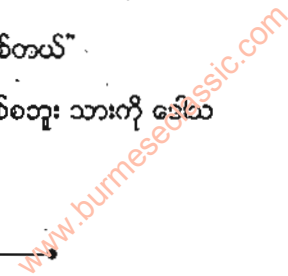
“မတွေးကောင်းတာတွေ သားရယ်”

“သားကိုယ်သားသိနေပြီ မေမေ၊ မေမေသာ တစ်ခုခုမလုပ်ပေးဘူးဆိုရင် သားကိုယ်တိုင် လုပ်ရလိမ့်မယ် မေမေ”

“ဘာ”

“သား... ညီမလေးကို ချစ်တယ်”

ဒေါ်ဆရီရောင်အိုင်မှာ မဖြစ်စဘူး သားကို ဒေါသဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဖြန်း... ငွေးလိုကောင်မျိုး”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

သူ့ကို စကားကြမ်းကြမ်းတောင် မပြောခဲ့ဘူးသော မေမေက ခုတော့ ရိုက်ချလိုက်၍ အသားနာရသည်ထက် ရင်ထဲက ပိုနာသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မေမေ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ဝန်းဒိုင်းပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော ဦးဦးနှင့်တွေ့ပါသည်။

“ကောမက်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

သို့သော် သူပြန်မဖြေပါ။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ဦးဦးကိုပါ ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး ညီမလေး၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် မှန်တင်ခုံဘေးထိုင်နေသော ညီမဖြစ်သူနှင့် ဆုံပါ၏။

ခရုအိမ်က မျက်နှာပျက်ယွင်းနေသော သူ့ကို အကဲခတ်မိကာ...

“ကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကိုယ့်စကားက ဘာမှားလို့ ကိုယ့်ကို အဲလိုပြော

ပြီး ရိုက်ရတာလဲ။ ရိုက်လိုက်တာက တစ်ချက်တည်းပေမယ့် ရင်ထဲထိနာတယ်။ ကိုယ် ဒီနေ့ပဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတော့မယ်”

“ဟမ်”

“မေမေ သိပ်တရားလွန်တယ်။ သူဖြစ်ချင်ရာပဲ လုပ်တယ်။ မင်းရော ကိုကို့နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟမ်”

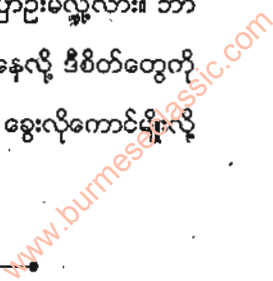
“ဂျက်ရဲနားမှာ တစ်သက်လုံး ငရဲကျသလို နေဦးမလို့လား”

“ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်း ကိုကို့နောက်လိုက်မလား၊ ဂျက်နဲ့နေခဲ့မှာလား။ ဒါပဲပြော”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ မောင်နှမတွေလို့ပြောဦးမလို့လား။ ဘာမောင်နှမလဲ။ ဘာသွေးသားတော်စပ်နေလို့ ဒီစိတ်တွေကို ထိန်းသိမ်းနေရမှာလဲ။ ဘာတော်စပ်လို့ ငွေးလိုကောင်မျိုးလို့ အပြောခံရမှာလဲ”

“အပြောခံသင့်လို ခံရတာပေါ့”

“ဘာ”

“ကိုကိုတွေ့သလို ညီမလေး မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေ ဒီလိုဖြစ်သင့်ရဲ့လား စဉ်းစားပါ။ ကိုကိုက ကလေးလား။ ဒီလို မိုက်ရှူးရဲတွေ့ရအောင် ကိုကိုရှူးနေသလား”

“ရှူးချင်တယ် . . . ကိုကို ရှူးသွားချင်တယ်။ ရှူးသွားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ် လောက်ထိ ကြေမွနေကုန်သလဲ မင်းမှမသိတာ ခရုအိမ် ရယ်။ ရင်ထဲကဆန္ဒကို ပြောမရတဲ့ ငါ့ရဲ့ နေရာကနေ မင်း နေကြည့်စမ်းပါ။ တွေးလိုက်တိုင်း စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရမှာ တွေ များနေတော့ သူများနောက်ပါသွားမည့် မင်းကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား။

ဝါလည်း တစ်ခါတစ်ရံ အရှူးတစ်ယောက်လို့ ပေါက်ကွဲချင်တယ်။ မေမေက ဘာကြောင့် ဒီလိုရက်စက်ရ တာလဲ”

“မေမေ့ကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်ပါ ကိုကို”

“ဘာ . . . ကိုယ် ဘာမှားလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ”

“မှားတာပေါ့။ ကိုကိုမမှားဘဲ မေမေက ဒီလိုလုပ်ပါ မလား။ မေမေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ကိုကိုအသိဆုံး ပါ”

“မတောင်းပန်နိုင်ဘူး”

“ကိုကို”

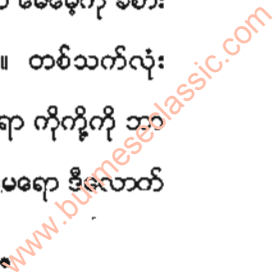
“ဒီကိစ္စမှာတော့ လုံးဝမတောင်းပန်နိုင်ဘူး”

ဟု ဖွတ်တရွတ်ပြောနေသော ကိုကိုကို သူမဒေါသ ဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် . . .

“ကိုကိုကို သိပ်စိတ်ပျက်တယ်”

“ဘာ”

“ကိုကိုကြောင့် ခုဆို မေမေသိပ်ခံစားနေရမယ်။ မေမေ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတည်းက ကိုကိုက မေမေ့ကို ခံစား ရအောင် ပြောလို့ဆိုတာ ညီမသိတယ်။ တစ်သက်လုံး မေမေက ဘာလို့အပ်ခဲ့လို့လဲ။ ဖေဖေကရော ကိုကိုကို ဘာ စိတ်ဒဏ်ရာပေးဖူးလို့လဲ။ ဖေဖေရော မေမေရော ဒီလောက်

ကောင်းပေးခဲ့ကြတာ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရက်တာလဲ”

“ခရုအိမ်”

“ကိုကို မေမေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်လိုက်ပါ”

“ခရုအိမ်”

သူ အံ့သြစွာကြည့်နေမိလိုက်ပါသည်။ ညီမလေးက ရော ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲနေရတာလဲ။

“ညီမကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် တောင် စိတ်ဒုက္ခတော့ ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး”

“ညီမလေး”

ဟုသာ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်မိပေမယ့် ခရုအိမ်ကတော့ သူ့ကို တည်ကြည်လေးနက်စွာ ကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲကာ မေမေရဲ့ အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်တွင် ...

“အစောကြီးကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြသင့်တာ မမ။ ရုလို မပြောထားတော့ အားလုံးဟာ ရှုပ်ကုန်ရတာပေါ့”

တံခါးဝနားပဲ ရောက်တုန်းရှိပါသေးသည် အခန်းထဲမှစကားသံကြောင့် သူနှင့် သူမမှာ တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေလိုက်မိ၏။

“ဆန်သေသွားတာပဲ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ကောမက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချွန်ဟာ မထွေးပါလို့ ခံယူနေတယ်။ ဒါကို လုံးဝမဖြစ်သင့်တာ”

“လေဆန်အပေါ် အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားနေလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဒုက္ခပေးနေတာပဲဆိုတာ မမ နားလည်းတယ်။ ဒါကြောင့် မပြောခဲ့တာပါ”

“အမှန်က မမ ဖွင့်ပြောသင့်တယ်။ ချွန်က သူ့နာကျင်မှုနဲ့သူ မပြောတာဆိုပေမယ့် မမက ကြားကနေ ပြောပြသင့်တယ်။ ချွန်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်နေရမလဲ။ သားအရင်းဖြစ်ပါလျက်ကယ်နဲ့ သားက သူ့တို့

ပထွေးလို ခံစားနားလည်နေတာ ကျွန်တော်တို့ထက် သူ
 ပိုခံစားရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကောမက်အတွက်လည်း အပြစ်
 ကြီးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောမက်ရဲ့ပုံက ဖေဖေခေါ်နေရ
 ပေမယ့် ချွန်အပေါ် သိပ်အေးစက်လွန်းတယ်။ မမတို့ ခုလို
 မပြောခဲ့တာ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ရပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေး
 က သွေးပါပဲ။ ငယ်ကတည်းနဲ့ သူ့အဖေက ဆန်ပါလို့ ဘယ်
 လောက်ပဲနာမည်ခံထားဦးတော့ ချွန်ရဲ့သားမို့ ချွန်ရဲ့ စိတ်
 ဓာတ်ပဲဆိုတာ မမလည်း သိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိ
 တယ်။ ဆန်ကလည်း သိတယ်”

ထိုစကားသံတွေကို တံခါးအပြင်ဘက်မှကြားနေရ
 သူ နှစ်ယောက်မှာတော့ သွေးလေချောက်ရားကုန်ရပါ
 သည်။

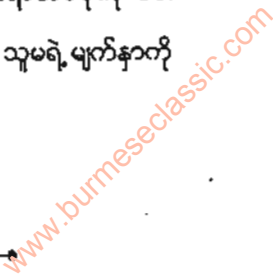
ထိုစကားသံတွေကို ဆက်၍နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိ
 တော့သည့် ကောမက်ကတော့ စေ့စပ်ပွဲဆိုတာလည်း စိတ်
 မဝင်စားတော့ဘဲ အားလုံးနှင့်ဝေးရာသို့ ကမ်းကရူးထိုးပြေး
 ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကောမက်မပါသော ထိုစေ့စပ်ပွဲမှာ စိတ် မသက်
 မသာဖြင့်ပင် အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

စေ့စပ်ပွဲပြီးသွားမှ ဂျက်က သူ့မကို စကား အေး
 ဆေးပြောချင်သည်ဟုဆိုသဖြင့် သူမ ဂျက်နှင့်အတူ ကျန်
 ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဂျက်က သိပ်ကိုလှပသော နေရာတစ်ခုကို ခေါ်
 သွားပြီး ခါတိုင်းထက် တည်ငြိမ်နေသော သူမရဲ့ မျက်နှာကို
 ကြည့်ကာ . . .

“မ. မပျော်ဘူးလား”

ဟု မေးလာတော့ သူမမှာ ထိုအမေးစကားကို ပြန် မဖြေပါ။

“မကို ကျွန်တော် ပျော်အောင်ထားမှာပါ။ အခု ကျွန်တော့်ကို မချစ်ပေမဲ့ နောက်တော့ ချစ်လာမှာပါလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရိုရိုသမျှ အချစ် တွေအားလုံးကို စုပုံပြီး မ.ကိုချစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် မ တစ်နေ့ ပျော်လာမှာပါ”

ဟု တခမ်းတနားပြောနေသော ထိုကောင်လေး ကို သူမတွေဝေစွာ ဝင်းကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မ.ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ရင့်ကျက်အောင် အများကြီး ပြင်ဆင်ကြိုးစားသွားမှာပါ။ မ အားကိုးရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သွားမယ်။ ကျွန်တော့်အချစ်တွေက တစ်နေ့သက်သေပြကွက်တစ်ခုဖြစ်လာမှာပါ။ ကျွန်တော် ဟာ ဒီလောက်ကြီးပဲ တခြားလူကို ချစ်တတ်သွားလိမ့်မယ် လို့ မတွေးဖူးဘူး။ မ. သိထားပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မ.ထင်ထား

တာထက်ပိုပြီး မ.ကိုချစ်နေတယ်”

ဟုဆိုပြီး မရဲ့လက်ကိုကိုင်မည်ပြုတော့ အနည်း ငယ်တွန့်သွားတဲ့ သူမပုံကြောင့် သူ့လက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်း လိုက်ပြီး . . .

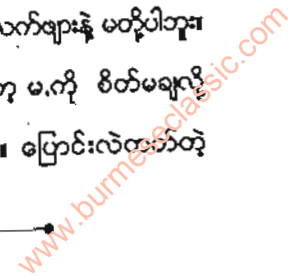
“မ ချစ်လာမည့်နေ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါ့မယ်။ အချစ်က လူတစ်ယောက်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲစေတာပဲ။ တော်တော်ရယ်ရတယ်နော်။ ကျွန်တော် က မနဲ့မှ သည်းခံစိတ်ရှည်ချင်နေတယ်”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးနှင့်ပြောကာ . . .

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မ.ကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘာ”

“သူများအမြင်မှာ လက်ထပ်ထားချင်တာပါ။ ကျွန် တော့်ကတိကို ယုံပါ။ ကျွန်မတော် ကတိပေးပါတယ်။ မရဲ့ အချစ်ကို မရမချင်း မ.ကို ကျွန်တော် လက်ဖျားနဲ့ မတို့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လက်ထပ်ချင်သလဲဆိုတော့ မ.ကို စိတ်မချလို့ ပါ။ ဒါ မ.ကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်းလဲတာတွေ

လောကကြီးကို မယုံတာပါ။ မ.နဲ့ ဝေးရရင် ကျွန်တော် ရူးချ လိမ့်မယ်”

ဟု သူမရှေ့တွင် ခူးထောက်လေးထိုင်ကာ သူမကို မော့ကြည့်ပြီးပြောနေသော ထိုကောင်းလေးရဲ့ပုံကြောင့် သူမ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ထို ကောင်းလေးကို မျက်နှာသာမပေးချင်တဲ့ သူမက မာန်လေး တင်းကာ ...

“တို့ကို ဘာလို့ ဒီလိုပြောနေရတာလဲ”

“တောင်းဆိုတာပါ”

“မင်းလုပ်ရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ တောင်းဆို

တယ်ဆိုတာ အချိန်ဖြန်းရုံသက်သက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီစေ့စပ်ပွဲဟာ တစ်ဖက်သတ်လိုဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မ. စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ မ ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး စိတ်မဆိုးစေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းဆိုနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပေး ပါ မ။ မ.ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် မ.ကို လက်ထပ်ချင်

တယ်”

“တို့အိမ်ပြန်ချင်ပြီ ဂျက်”

ဟုဆိုကာ သူမကို သိပ်ချစ်နေသော ဂျက်က သူမ ဆန္ဒကို မသွေဖယ်ဘဲ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

သူမ အံ့ဩရပါသည်။

ဂျက်ပုံက သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားလို့ပါ။

တွေ့စကလို ကမူးရှူးတိုး ကလေးတစ်ယောက်လို မဟုတ်တော့ဘဲ သူမရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လိုပင် သူမဆန္ဒ ကို ရှေ့တန်းတင်နေသောကြောင့် သူမရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ် မည်ကြီး ခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူမက ဂျက်ကို ကားရပ် ခိုင်းပြီး တိတ်တဆိတ်ဝင် အိမ်ဝင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ အိမ်ထဲ မဝင်ချင်သေးတာနှင့် ဒန်းပေါ်ထိုင်နေမိပါသည်။

ထိုအိမ်ထဲဝင်ဖို့ သူမရင်ထဲမှာ ခက်ခဲနေမိပါသည်။

ကိုကိုကို သူမ ချစ်ပါသည်။

ဖေဖေကိုရော၊ မေမေကိုရော၊ ဦးဦးကိုရော ချစ်ပါ

သည်။

သူမ သိပ်ချစ်ရသော လူတွေက၊ သွေးသားရင်း
ချာတွေ မိသားစုတွေတဲ့လေ။ သူမ ရင်ထဲနာကျင်ခံစားရတ
သည်။

သူမတစ်ယောက်တည်းသာ မိသားစုရဲ့ ပြင်ပ
ရောက်နေသူလို ခံစားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမအတွက် သိပ်နွေးထွေးခဲ့သော
ထိုအိမ်ကြီးဟာလည်း ဒီနေ့တော့ စိမ်းနေသလို ခံစားရပါ
သည်။

ဦးဦးလေဆန်ရဲ့သားလို့ သိထားခဲ့တဲ့ ကိုကိုကို
ဖေဖေရဲ့သားလို့ သိလိုက်ရချိန်မှာ သူမရင်ထဲနာကျင်သွားရ
ပါသည်။

ဒီမိသားစုနဲ့စိမ်းနေတဲ့ သူမအတွက် အနည်းဆုံး
တော့ ဖေဖေက အဖော်ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ခု
တော့ ဖေဖေကပါ ဒီမိသားစုဝင်ဆိုတော့ သူမရင်ထဲ ထိခိုက်
သွားခဲ့မိသည် အမှန်ပါ။

သူမရင်ထဲ ထိခိုက်သွားသလိုပဲ ကိုကိုလည်း
ဘယ်လောက်ထိများ နာကျင်ခံစားနေရပါမလဲဟု တွေးကာ
ကိုကိုကို စိတ်ပူမိပါသည်။ ကိုကိုကလည်း ဖေဖေအပေါ်
ပထွေးဆိုပြီး အေးစက်စက် ဆက်ဆံခဲ့သူလေ။ ဒီတော့
ကိုကိုက ပိုနာကျင်ခံစားရမှာပေါ့။

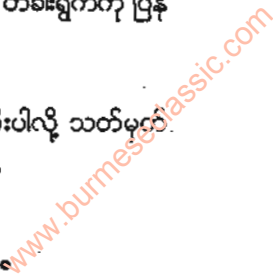
ကိုကို ဘယ်များသွားနေသလဲ။ အိမ်ထဲမှာရောက်
နေပြီလား။ ကိုကိုသာ အိမ်ထဲမှာဆိုရင် သူတို့မိသားစုတွေ
ဘာတွေများပြောနေကြမှာလဲ။

ထိုအချိန်မှာ သူမက ဝင်သင့်သလား၊ မဝင်သင့်
ဘူးလားဟု စိတ်ထဲ ဒွိဟဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့
အိမ်ထဲဝင်ရန် တံခါးရွက်ကို အဖွင့်မှာတော့ . . .

“စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းဖြစ်လာခဲ့တာပဲ”

ဟူသော မေမေရဲ့စကားကြောင့် တံခါးရွက်ကို ပြန်
စေ့ပြီး နားစွင့်နေလိုက်ပါသည်။

“နင်ပဲစဉ်းစားကြည့် ချွန်။ သမီးပါလို့ သတ်မှတ်
ထားတဲ့ လူကို ဘယ်လို ရွေးမတော်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ သားက။ ဟာကွာ . . . ဒီလိုပြဿနာမျိုး”

“ငါကတော့ ကြိုမြင်တယ်။ သွေးသားမတော်ပါဘူး လို့ ကိုယ်စီသိနေကြတဲ့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ တော့ ဒီလိုဖြစ်လာမှာပဲလို့။ ဒါကြောင့် သမီးကို ဂျက်နဲ့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရတာပဲ”

“မင်း သားကို ဘာတွေပြောပစ်လိုက်သေးလဲ”

“ဘာမှမပြောလိုက်ပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ စိတ်ပူပြီကွာ”

“မပူပါနဲ့။ မောင်လေးလိုက်သွားပါတယ်။ သူ ဖျောင်းဖျာပါ။ မောင်လေးက သားနဲ့ သူငယ်ချင်းလိုနေလာ တဲ့လူပဲ။ မောင်လေးက သားကိုပြောသင့်တာပဲ ပြောမှာပါ”

“ကိုယ်မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သားစိတ်ထဲ ဒီလိုဖြစ်နေလိမ့် မယ်လို့ တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ခဲ့မိဘူး”

“သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးရင် မကောင်းဘူး လားဟင်”

“ဘာ”

“အဲဒါမှ စိတ်အေးရမှာမို့ပါ”

“ဆရီရယ် သမီးပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ဂျက်ကို နည်း နည်းမှ စိတ်မလှုပ်ရှားတဲ့ပုံနဲ့။ ခုလို စေ့စပ်ပွဲလုပ်ပေးရတာ တောင် ကိုယ်တို့ကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ဘဲဆိုတာ ကိုယ် သိ တယ်။ သမီးရဲ့ပုံကြောင့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ခံစားရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲလိုမှမလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။

သမီးက နင့်သမီးရင်း မဟုတ်မှန်းသာ ပြန်သိသွားရင် သား က ပြန်ငြိမ်နေမှာမို့လား။ မောင်လေးက သားကိုရင်းပြ ပါလိမ့်မယ်။ နင်က သူ့အဖေရင်းလို့။ ဒါပေမဲ့ သားက ဒါကို ယုံမယ်ထင်နေသလား”

“ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် သမီးကို ဖျောင်းဖျ ပါ။ သမီးနဲ့ ဂျက်လက်ထပ်ပွဲက အဖြစ်သင့်ဆုံးပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူမရင်ထဲ ပူလောင်သွားရပါ သည်။

သူမဟာ တကယ်ပဲ ဒီမိသားစုအတွက် အရှင်

တစ်ခုဖြစ်နေပြီလား။

အမှိုက်တစ်စလား။

အမှိုက်တစ်စပိုလည်း သူမကိုရှင်းလင်းချင်နေကြ

တာပေါ့။

သူမ ဝမ်းနည်းလာပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒန်းပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး ငိုချပစ်မိပါ

သည်။

ထိုမျက်ရည်တွေက မိဘနှစ်ပါးကို အပြစ်တင်၍

မဟုတ်ပါ။ သူမဘဝကို သူမ ဝမ်းနည်းရလွန်း၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးသားမတော်စပ်ပါဘဲနဲ့ ဒီလောက်

ထိကောင်းပေခဲ့တဲ့ မေမေနဲ့ဖေဖေက သူမရဲ့ ကျွေးမိဘတွေ

ပဲလေ။ သူမ ခပ်တတ်ရမှာပေါ့။

ထိုသို့တွေးလိုက်တော့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဟန်း

ဖုန်းကို နှိုက်လိုက်ပါ၏။

တုခနဲဆိုပြီး အသံရည်ကြီးပြည်သွားတော့မှ

ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စက်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်

လိုက်ပြီး ဟယ်လိုဆိုသော ထူးသံကြားသည်နှင့် . . .

“ဂျက် မင်းကို တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်”

ဟုသာပြောပြီး ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်မိ၏။ ပြီးနောက်

ဝမ်းနည်းနေတဲ့မျက်နှာသွင်ပြင်ကို အနည်းငယ် ပြင်ဆင်

ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြီး ထိုင်နေသော ဖေဖေနှင့် မေမေ

ရဲ့ ရှေ့တွင်ရပ်ကာ . . .

“သမီးကို ဂျက်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်”

“အင်း”

“အဲဒါ သမီးလက်ခံလိုက်တယ်။ သမီးကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဟင်”

အံ့ဩနေပုံနှင့် မိဘနှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်

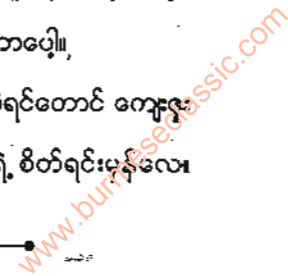
လာခဲ့ပေမယ့် သူမသိပါသည်။

သူမရဲ့အပြောစကားကြောင့် သူမရဲ့ မိဘနှစ်ပါးမှာ

သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာသွားကြမယ် ဆိုတာပေါ့။

ကျေးဇူးဆိုတာကို မဆပ်နိုင်ခဲ့ရင်တောင် ကျေးဇူး

သိသောလူတော့ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ သူမရဲ့ စိတ်ရင်းမုန်လေး။

ကျေနပ်ပါ မေမေရယ်။ သမီးမကြာခင် ဒီမိသားစုက ထွက်
သွားတော့မှာပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။

သမီးကို သမီးရင်းလို စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန်ချိန်ပဲ ဖြစ်
ဖြစ် ဖေဖေနဲ့မေမေက မပြောင်းလဲတဲ့ သမီးရဲ့ မိဘတွေပါပဲ။

မည်သူ့ကိုမှမတွေ့ချင်၍ သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်လာ
ခွာသော ဦးဦးကိုပါ ပုန်းနေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ဖော်
တိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကောင်းဇော်မှာ သူ့ကို သတိ
ထားမိသွားကာ . . .

“ကြယ်တံခွန် . . . မင်း အခုတလော ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းအိမ်ကတွေ မေးလာတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်

ပဲ၊ ဘာကြောင့် မရှိဘူးရည်း လိမ်ပြောခိုင်းနေတာလဲ”

“ငါ ရှက်နေလို့ပါ”

“ရှက်နေလို့”

“ဒီလိုပြောရင် ဝိုမှန်မယ်ထင်လို့ပါ”

“မင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာရှိနေတယ် မဟုတ်လား ပြောပါကွာ။ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ရင်ဖွင့်လိုက်တော့ ခံစား သက်သာတာပေါ့”

“တစ်နှစ်တည်းမှာ အဖေတစ်ယောက်တည်း တော့ ကလေးနှစ်ယောက် မွေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“မွေးနိုင်တာပေါ့ကွာ။ နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ယောက် ခယ်ယောက်လည်းဟုတ်တယ်”

“အဖေတူပြီး အမေမတူတာတွေလည်း မောင်နှမ ပဲပေါ့”

“မောင်နှမပေါ့ကွာ။ ဒါအရင်းကြီးတွေပဲကို”

“ဒါပေမဲ့ ငါတော့ မယုံဘူး။ မုသားစကားဆိုတာ အမျိုးမျိုးပြောလို့ရတာပဲ”

“မင်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ ကြယ်တံခွန်”

“ငါ့အသိပါကွာ။ အဖေဘက်ကပါတဲ့ သမီးကို အမေဘက်ကပါတဲ့ သားက ကြိုက်တယ်ပြောတယ်”

“ဟာ . . . ဒါတော့ကြိုက်လို့ရတာပဲ။ သွေးသားမှ မတော်တာ”

“ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေက ငြင်းတယ်။ ဒီလူက အဖေ ရင်းပါလို့ပြောပြီး ငြင်းနေတယ်”

“ဒါများ လွယ်လွယ်လေး ခေတ်တွေဒီလောက်တိုး တက်နေပြီ ဒီအိမ်အစစ်ကြည့်ပေါ့။ ဆံပင်ချင်းချိတ်ကြည့် လို့ရတာပဲ”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူ့ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး လင်းလက်သွားရပါသည်။

ဒါကို သူမတွေးမိတာ အမှန်ပါ။

သူ့ကို လိမ်တယ်ဆိုတာကို သူ ကောင်းကောင်း သက်သေပြချင်မိပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုကိစ္စကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်

အထည်ဖော်ရန်အတွက် သူကြိုးစားရပါတော့မည်။

ဒါမှ သူချစ်သော ခရုအိမ်က သူ့ညီမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်မှာပေါ့။

ဒီအိမ်အေအဖြေထွက်လာသောအချိန်မှာတော့ သူက ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာပင် အနေခက်ခဲ့ရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်ထပ်ဖွဲ့အတွက်ပြင်ဆင်နေသူများကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ ပီပီစိတ်ကို မိမိရှက်ကာ မွေးရပ်မြေ ဖြစ်သော မြစ်ကြီးနားသို့ ရှောင်ပုန်းလာခဲ့မိပါသည်။

မှတ်ဉာဏ်ထဲ လင်းတစ်ချက် မှိတ်တစ်ချက်ဖြစ် နေသော သာယာလှပသည့် ထိုဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင် လာခဲ့တော့ ပီမာန်တော်ထဲမှ ထွက်လာသူနှင့် ဆုံမိသွားရပါ သည်။ သူက လွယ်ထားသော အိတ်ကိုချကာ ...

“ဖာရ်သာ”

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ခေါ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ ဖာရ်သာမှာ မျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစား

လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် . . .

“ကောမက်”

“ဟား . . . ဖာရ်သာက မှတ်မိသားပဲ”

“မှန်းမိတာပါ။ မင်းရဲ့ အဖေဖေ ဖာရ်သာက တစ်ချိန်

က သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ မင်းက အဖေဖေ ဆင်တာကိုးကွ”

“အဖေ . . . ဟုတ်လား။ ဦးလေးဆန်ဆိုသူလား။

ဦးချွန်ဆိုသူလား”

ထိုအမေးစကားမှာတော့ ဖာရ်သာမှာ ဘာမှပြန်

မဖြေနိုင်လောက်အောင်ကို မှတ်တက်သွားရပါသည်။

သို့သော် သူကပဲ မျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာဟန်

ပန်ကိုပြင်ပြီး . . .

“ညီမလေး ခရုအိမ် ဒီလထဲမှာပဲ လက်ထပ်တော့

မယ်”

“ဟေ . . . ဒီအရွယ်တောင်ရောက်သွားပြီကိုး”

“ဖာရ်သာ သိမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ဖာရ်သာ သိမှာပါ။ ဖာရ်သာ သိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အန်တီဆည်းဆာပျိုရဲ့သား ဂျက်ပါ”

“ဪ”

“ဖာရ်သာ”

“အင်း . . . ပြောလေ”

“အဖေတု အဖေကဲ့ ညီမကို ချစ်မိတာအပြစ်ရှိ

သလား”

“ဟမ်”

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ရက်မိတယ်။ ဒါကြောင့်

ကျွန်တော် ရှောင်ပုန်းလာခဲ့တာပါ။ မေမေ ဒါကြောင့် အရမ်း

စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွေးလိုလူလို ပြောတာပေါ့။ အဖ

ကတော့ ကျွန်တော် မေမေကို စိတ်ဆိုးမိသေးတယ်။

နောက်တော့မှ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ရက်လာခဲ့
တယ်။ ဒါကြောင့် ဖာရ်သာ့ဆီလာခဲ့တာပါ။ အရှက်ပြေသွား
မှ ကျွန်တော်ပြန်ချင်တယ်။ နေလို့ရတယ် မဟုတ်လား
ဖာရ်သာ့”

“ရတာပေါ့ကွာ . . . ရပါတယ်”

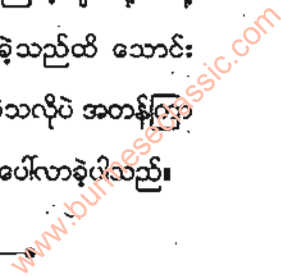
ဟုသာ ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဖာရ်သာ့ရဲ့ မျက်ဝန်း
တွေမှာ ပြိုဆင်းနေရပါသည်။

ကောမက်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရမယ်
ခံဆိုတာလည်း ဖာရ်သာ့ရိပ်မိပါ၏။ သိပ်ကို ကြေကွဲနေမည့်
ကောမက်ကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်မိပါသည်။

နှစ်တွေအတန်ကြာသည်ထိ တည်ဆောက်ထား
ခဲ့သော ကောမက်ရင်ထဲက ခရုအိမ်အပေါ် သက်ဝင်မှုကို
ဖာရ်သာ နားလည်ခံစားမိပါ၏။ သို့သော် မိမိအတွက်ရော
သူတစ်ပါးအတွက်ပါ အကျိုးမရှိဘူးဆိုလျှင် မည်သို့သော
စကားလုံးမျိုးကိုမှမပြောတာဟာ အကောင်းဆုံး ဓရွေးချယ်မှု
ပါပဲဟု ဖာရ်သာ့ရင်ထဲ တွေးထားပါတော့သည်။

“ပထမဆုံးစွန့်သွားတဲ့ ငါတို့သူငယ်ချင်းအတွက်”
ဟု အကြိမ်ကြိမ် တိုက်နေခဲ့တာကြောင့် ဂျက်မှာ
မူး၍နေခဲ့သော်လည်း သူငယ်ချင်း ငါးယောက်လုံးမှ တစ်
ခွက်မျှ မသောက်ခဲ့ကြသေးပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ လောင်းကြေးတွေ
ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ကြတာလေ။ ထို့ကြောင့် ဂျက်ရဲ့ သတို့
သမီးအသစ်စက်စက်လေး ထွက်လာခဲ့သည်ထိ သောင်း
ကျွန်းနေခဲ့ကြရာ သူတို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့သလိုပဲ အတန်ကြာ
သောအခါတွင်မူ ဂျက်ရဲ့သတို့သမီးက ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဂျက် မင်း တအားမူးနေပြီ”

“ငါးခွက်ပဲ သောက်ရပါသေးတယ်။ သိပ်မမူးသေး

ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်မည်အပြုမှာတော့ . . .

“အစ်မ”

ဟု တားမြစ်လိုက်သောအသံကြောင့် သူမမှာ ရပ်တန့်နေမိပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့က အစ်မထွက်လာအောင် စောင့်ပြီး ပြန်မလို့ဘဲ”

ဟု ပြောလာတော့ သူမက ထိုအုပ်စုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့သိချင်တာ တစ်ခုတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပေးပါ။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ပြန်မယ်”

“ဘာလဲ”

“အစ်မ ဂျက်ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်တာလား။ မချစ်

ဘူးလား”

“ဟစ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဒီက အစ်မကို ခင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ရင်ဖြေပေးပါ။ ဂျက်ကို မချစ်ဘူးလို့ ဖြေလည်းရတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အစ်မရဲ့ဆန္ဒမှန်ကို သိချင်လို့ပါ”

ဟု မုသားမပါ လက်မချောပင် နိုင်တူးက ပြောလိုက်လျှင် သူမက သူတို့တွေအားလုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသားပင်ကြည့်ကာ . . .

“တို့ မဖြေရဲရော ဘာမှမရှိဘူး။ တို့ဘယ်သူ အရှေ့မှာမဆို အမှန်အတိုင်း ဖြေနိုင်ပါတယ်။ အခု တို့ ဂျက်ကို မချစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့လက်ထပ်လိုက်တယ်။ တို့ တစ်ချိန်မှာတော့ ချစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်ထင်လို့ပါ။ ဂျက်အပေါ် မူတည်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုတာက မကြာခင် ပြောင်းလဲနေတတ်ပါတယ်။ ဂျက်က တို့ခင်ပွန်းဖြစ်သင့်ပါသလားဆိုတာ သိတဲ့နေ့တော့ ဂျက်ကို ချစ်လာမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ တို့နှလုံးသားက အဖြူထည်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဂျက်ရဲ့ အပေါ်မူတည်ပြီး တို့ရဲ့ချစ်သူ အချိန်မရွေးဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင် တယ်။ မနက်ဖြန်လား၊ နောက်လလား။ နောက်နှစ်လား၊ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာလား တို့မသိဘူး။ ကဲ . . . တို့ ဒီလောက်ဖြေပြီးရင် ပြည့်စုံပြီလို့ထင်ပါတယ်”

ဟုသာ ပြောပြီးအိမ်ထဲဝင်သွားသော ထိုအမျိုး သမီးကြောင့် အားလုံးမှာ ငြိမ်သက်ကာ စဉ်းစားနေကြပြီးမှ အချိန်တစ်ခုကြာသွားတော့ အငွန်းက . . .

“ပေး . . . တစ်ယောက်ငါးသိန်းစီ”

“ဘာကြောင့်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီနေ့ သုံးလတိတိပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ ခုချိန်ထိ သူက ဂျက်ကို မချစ်သေးဘူး။ ဒါမချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ချစ် တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မချစ်သေးတာလေ။ ကဲ . . . ဒါကို ဘယ်သူနိုင်တယ်ပြောမလဲ”

“ရွေးသား . . . အငွန်း။ ဘယ်နှတ်မှတ်နှတ်ပြတ်က မလိုက်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“လောင်းကြေးနှစ်ခုလုံးမှာ ငါနိုင်တယ်”

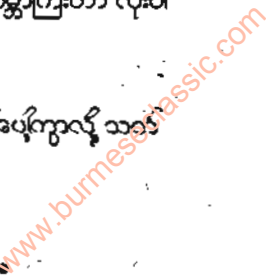
“သက်သေပြကွာ”

“လက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလောင်းကြေးငါးသိန်းမှာ ငါအပြတ်နိုင်တယ်။ ပထမလောင်းကြေးမှာလည်း ငါပဲနိုင် တယ်။ နိုင်တူးပြောသလို သူမမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ ရော ဟုတ်လို့လား။ ရဲဖော်လောင်းသလိုလည်း ဂျက်က မနူး ပြန်ဘူး။ အဲ . . . နိုင်းခလောင်းသလိုလည်း ဂျက်က နိုင်လို့ လား”

“ဘာလို့မနိုင်ရမှာလဲ”

“မချစ်တဲ့ မိန်းမကို လက်ထပ်ထားရတော့ နိုင် တယ်ဆိုဦးမလား။ တူးလာပြောသလိုဆို တက်တက်စင် လွဲရောပဲ။ လက်ထပ်မည့်လူလည်း မရှိဘူး။ ဂျက်ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါကြောင့် ကမ္ဘာကြီးဟာ လုံးပါ တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွာ”

“ဂျက်ပေးတဲ့ နောက်ဆုံးပြစ်ဒဏ်ပေးပို့ကွာလို့ သရုပ် မှတ်ပြီး လှူဒါန်းကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ရဲဇော်က အရွမ်းဖောက်တော့ အားလုံးမှာ တဝါးဝါးနှင့် ရယ်ပစ်လိုက်ကြပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားတော့မှ ဂျက်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။

အိမ်ထဲရောက်တော့ မူးနေသော သူပင်လျှင် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်တို့ကြောင့် အမူးပြေချင်ချင် ဖြစ်လာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်တည်ငြိမ်သွားအောင် ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး သူမ၏ မင်္ဂလာခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသော သူ့ရဲ့သတို့သမီး အသစ်စက်စက်လေးကို တွေ့ရ၏။

သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ခုတော့ သူ့သိပ်ချစ်ရသော မ.နှင့် တစ်ဖိုးအောင်တည်းမှာ အတူနေခွင့်ရှိပြီလေ။ သူ မပျော်ဘဲနေပါ့မလား။

အိပ်ပျော်နေသော သတို့သမီးရဲ့နဖူးပြင်ကို ဇွန့်လေး နမ်းချင်လှပါသော်လည်း စိတ်တို့ကို ချုပ်တည်းတာ ဝေခါင်းအုံးတစ်လုံးကိုသာ ဆွဲပွေ့လိုက်ပြီး လှပသော သူမ၏ ချစ်မမကိုငေးကြည့်တာ . . .

"good night"

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

"ကောင်းကောင်း အိပ်နော်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့နေပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မက်မက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်ဦးမယ်။ မ. ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ချစ်လာပါစေလို့။ အဲဒီခါကျမှ မ.ရဲ့ နဖူးကို ဇွန့်လေးနမ်းတော့မယ်နော်။ အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ"

ဟုသာ တီးတိုးလေးပြောပြီး မူးမူးနှင့်ပင် ခုတင်အောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ဂျက်ထံမှ စကားသံတိတ်သွားတော့မှ သူမ မျက်လုံးပွင့်လာရပါသည်။

ဂျက် ဆုတောင်းသလိုပဲ သူမလည်း ဆုတောင်းမိပါသည်။ သူမ သိပ်ချစ်ရသော ကိုကိုလည်း နေ့သစ်တွေကို အမြန်ဆုံးရောက်ရှိပါစေပေါ့။

သူမရဲ့ ချစ်ရသူတွေကို သူမ ပျော်ရွှင်စေချင် မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ညဉ့်ကနက်သည်ထက်နက်လာသော အချိန်ထိ
သူမ အိပ်မရသေးပါ။

ခုတင်အောက်တွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေ
သော ဂျက်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်ပြီးမှ စောင်ပါးပါး
တစ်ထည်ကို ဂျက်၏ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းတင်ပေးလိုက်ပါ၏။

အိပ်ပျော်နေသော ဂျက်ကိုကြည့်ပြီး သူမ ပြုံး
လိုက်မိပါသည်။

သူမ ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲ။

အကယ်၍ ထိုအပြုံးကိုသာ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဖတ်တတ်ခဲ့ပါလျှင် အငွန်းက အမှန်တကယ် နိုင်ဦးမှာလား။

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ၊
မယ်ခိုင်